Lietas Nr. A420283215
Lietas arhīva Nr. A42-00095-17/16

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017. gada 19. maijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D. Lubāne,

piedaloties pieteicējas sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Ormus" pārstāvjiem /pers. A/ un /pers. B/ un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvjiem, /pers. C/, /pers. D/ un /pers. E/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Ormus" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2015. gada 30. jūlija lēmuma Nr. 22.8/L-30534 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvalde veica SIA „Ormus" (turpmāk – pieteicēja) pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) auditu par 2012. gada janvāri – 2013. gada septembri, valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu auditu par 2012. gada janvāri – 2013. gada augustu un uzņēmumu ienākuma nodokļa auditu par 2012. gadu.

Audita rezultātā Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Lielo nodokļu maksātāju trešās audita daļas galvenā nodokļu inspektore 2014. gada 19. decembrī pieņēma lēmumu Nr. 23.15/L-1279 (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicējai papildu nomaksai budžetā aprēķināts PVN 1 333 783,52 *euro*, soda nauda 400 135,04 *euro*, nokavējuma nauda 64 771,13 *euro*, noteikts no budžeta atmaksājamā PVN samazinājums 1 386 320,75 *euro* un aprēķināta soda nauda 415 896,25 *euro*.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektoram, kurš ar 2015. gada 30. jūlija lēmumu Nr. 22.8/L-30534 (turpmāk – Lēmums) nolēma atstāt negrozītu sākotnējo lēmumu daļā par papildu nomaksai budžetā aprēķināto PVN 1 310 786,9 *euro*, soda naudu 393 236,05 *euro* un nokavējuma naudu 63 635,97 *euro*, kā arī par no budžeta atmaksājamā PVN samazinājumu 1 386 320,75 *euro* un no tā aprēķināto soda naudu 415 896,25 *euro*. Atcelt sākotnējo lēmumu daļā par papildu nomaksai budžetā aprēķināto PVN 22 996,62 *euro*, soda naudu 6898,99 *euro* un nokavējuma naudu 1135,16 *euro*. Papildus noteikt nomaksai budžetā PVN 6703,73 *euro*, soda naudu 2011,12 *euro* un nokavējuma naudu 227,93 *euro*. Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem un apsvērumiem.

[1.1] Izvērtējot lietā konstatētos faktiskos apstākļus kopsakarā, konstatēts pārbaudei uzrādītajos dokumentos sniegtās informācijas vispārīgais un nepilnīgais saturs, pieteicējas un tās deklarēto darījumu partneru SIA „B-line", SIA „REVIKA SK", RE-GROUP SP.z.o.o., UAB Daukinta, BORGO SP.z.o.o un UAB Milgarda amatpersonu /pers. H/, /pers. I/, /pers. J/, /pers. K/, /pers. L/ un /pers. M/ vispārīgi sniegtie paskaidrojumi, kas nesniedz pārbaudāmu un darījumus identificējošu informāciju par to norisi, kā arī apstāklis, ka nav izsekojama strīdus pavadzīmēs un rēķinos norādīto preču un pakalpojumu izcelsme. Lietā konstatētie faktiskie apstākļi, vērtējot tos kopsakarā, nerada šaubas par noformēto darījumu simulatīvo raksturu, par ko pieteicējai bija zināms. Pieteicēja, reģistrējot grāmatvedības uzskaitē pavadzīmes un rēķinus par faktiski neesošiem darījumiem, apzinājās savas rīcības krāpniecisko raksturu.

[1.2] Lietā konstatēts, ka darījumu ķēdēs iesaistītie uzņēmumi, neesot darbaspēkam, materiāli tehniskajam nodrošinājumam, transporta līdzekļiem, traktortehnikai, neatrodoties juridiskajās adresēs, amatpersonām neatrodoties Latvijā deklarēto strīdus darījumu periodā, nevarēja veikt preču piegādi un sniegt pakalpojumus pieteicējai.

No lietas materiāliem nav identificējams darbaspēks, kas iekrāva, veidoja nepieciešamo kravas sortimentu, nav identificējamas adreses, kur tas varēja notikt, kā arī nav identificējams transports, ar ko prece varēja tikt piegādāta pavadzīmēs uzrādītajās preču izsniegšanas un saņemšanas vietās, t.sk. pieteicējas struktūrvienībās, nav identificējama tehnika un darbaspēks, kas nodrošināja darbu izpildi rēķinos uzrādītajās pakalpojumu sniegšanas vietās. Līdz ar to Valsts ieņēmumu dienests secināja, ka prece faktiski netika piegādāta un pakalpojumi netika sniegti dokumentos norādītajam saņēmējam (pieteicējai).

Turklāt darījumi par preču piegādi un pakalpojumiem starp visiem darījumu ķēdē iesaistītajiem uzņēmumiem, noformēti vienā dienā, kas ņemot vērā kravu specifiku, apjomu, pakalpojumu specifiku (to izpildei nepieciešama atbilstoša tehnika, t.sk. ar kuru var nodrošināt darbus saistībā ar meža apsaimniekošanu, nomaļu drupināšanu, meža stādīšanu, kopšanu, vājstrāvu darbu nodrošināšanai atbilstoši kvalificēts darbaspēks, kas var nodrošināt darbus ievērojamā apjomā, t.i., apkalpot ievērojamu objektu skaitu), sabiedrību materiāltehniskā nodrošinājuma neesību, faktiski nebija iespējams. Darījumu ķēdes sastāv no vairākiem uzņēmumiem, taču neviens no uzņēmumiem preces nav ieguvis no šo preču ražotāja vai importētāja. Tātad nav izsekojama preču izcelsme un darījumu faktiskā norise. Minētais liecina par savstarpēji saskaņotām darbībām faktiski neesošu darījumu noformēšanā.

[1.3] Papildus vērtēti lietā konstatētie apstākļi, kuri liecina par precīzi koordinētu darbību darījumu noformēšanā, ko iespējams panākt tikai ar darījumos iesaistīto dalībnieku iepriekš saskaņotām darbībām. Proti, dokumenti par preču piegādi starp visiem darījumu ķēdē iesaistītajiem uzņēmumiem noformēti un/vai darījumi deklarēti vienā dienā. Preču un pakalpojumu realizācijas darījumiem visos darījumu ķēdes posmos
(attiecībā pret deklarēto apjomu un darījumu vērtību) piemērots komercdarbības
nolūkam (peļņas gūšana) neatbilstošs realizācijas uzcenojums 0,1 %-0,15 %.

Preču saņemšana – izsniegšana starp vairākiem darījumu ķēdē iesaistītajiem uzņēmumiem noformēta, nemainot preces atrašanās vietu, t.i., bez transportēšanas, turklāt pamatā adresēs, kur reģistrētas pieteicējas struktūrvienības vai adresēs, kurās esošo nekustamo īpašumu īpašnieki norāda uz saistību ar pieteicēju.

Noformētajos darījumos ar UAB Daukinta kā pārvadātājs uzrādīts uzņēmums (SIA „Alitrans"), ar kuru pieteicējai konstatējama tieša saistība (grāmatvedību kārto viens un tas pats uzņēmums, kura administratīvās telpas atrodas vienā adresē ar SIA „Alitrans" un pieteicējas birojiem), kas atvieglo iespējas veikt saskaņotas darbības darījumu noformēšanā.

Pamatā visi aptaujātie darījumu ķēdēs deklarētie darījumu partneri informēja, ka nebija faktiskie preču piegādātāji un pakalpojumu sniedzēji, bet tikai starpnieki, taču tā kā konstatēto darījumu ķēžu pēdējā posmā iesaistītie uzņēmumi PVN deklarācijās neidentificē deklarēto iegādes darījumu partnerus (deklarē kā darījumus ar vērtību zem 1000 latiem), preču un pakalpojumu faktiskā izcelsme nav konstatējama.

Norēķinu īpatnības, noformējot cesijas līgumus un vienošanās, bet, neveicot (vai veicot daļēji) tālākos norēķinus ar saistību pārņēmējiem.

[1.4] Ņemot vērā konkrētajā lietā par SIA „?-line" noskaidroto un Polijas nodokļu administrācijas par Betaklin Sp.z.o.o. sniegto (liecina, ka šī uzņēmuma deklarētie darījumi nav noformēti faktiski notikušu darījumu ietvaros) informāciju, iestādei nebija pamata secināt, ka strīdus preču piegādi pieteicējai 2013. gada 13.-28. augustā noformētajos darījumos ar SIA „?-line" būtu varējis nodrošināt SIA /Nosaukums B/ deklarētais tiešais darījumu partneris – Polijas uzņēmums Betaklin Sp.z.o.o. Tādējādi auditā 2013. gada augusta PVN deklarācijā nepamatoti nav koriģēta deklarētā priekšnodokļa summa par 4711,41 latiem. Minētās korekcijas veiktas ar Lēmumu, ierobežojot pieteicējas tiesības 2013. gada augustā, saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92. panta pirmās daļas 1. punktu veikt priekšnodokļa atskaitījumus 4711,41 latu apmērā un nosakot papildu maksājumus budžetā.

[1.5] Pieteicēja 2013. gada jūnijā un septembrī deklarēja saules baterijas moduļu montāžas, pārbūves-demontāžas un montāžas pakalpojumu sniegšanu SIA „DuntEx".

Lietā konstatēts, ka UAB Milgarda nesniedza minētos pakalpojumus pieteicējai ne saviem spēkiem, ne piesaistot UAB Milgarda tālāk deklarētos darījumu partnerus. Tātad šo pakalpojumu faktiskais izpildītājs nav identificējams.

Lietā ir konstatētas nepārprotamas pazīmes (iekārtas nekustamā īpašumā ierīkotas ilgtermiņa lietošanai; iekārtas rada nekustamā īpašuma vizuālās un kvalitatīvās izmaiņas; pēc iekārtu uzstādīšanas nevar mainīt nekustamā īpašuma vai tā daļas lietošanas mērķi, veikt pārbūvi, rekonstrukciju vai cita veida uzlabojumus; saules bateriju konstrukciju uzstādīšanai tiek izstrādāti tehniskie risinājumi (tehniskie projekti) ar piesaisti konkrētam nekustamajam īpašumam), kas norāda uz pieteicējas sniegto pakalpojumu – saules bateriju konstrukciju moduļu) uzstādīšanu, pārveidošanu – demontāžu un uzstādīšanu – tiešo saikni ar konkrēto nekustamo īpašumu.

Ņemot vērā minēto, konkrētajā gadījumā šiem pakalpojumiem jāpiemēro Pievienotās vērtības nodokļa likuma 25. panta nosacījumi un tādējādi nodoklis par minētajiem darījumiem bija aprēķināms un maksājams atbilstoši tās valsts normatīvo aktu prasībām, kurā saules bateriju konstrukciju (moduļu) montāžas, pārbūves – demontāžas, montāžas darbi tika veikti.

Tā kā saules bateriju konstrukciju (moduļu) montāžas, pārbūves – demontāžas, montāžas pakalpojumu sniegšanas vieta uzrādīta Vācijā, tad PVN bija jāpiemēro saskaņā ar attiecīgās Eiropas Savienības dalībvalsts normatīvajiem aktiem un komercsabiedrībām bija jāizraksta atbilstoši noformēti rēķini.

Izvērtējot pārbaudē konstatēto, pamatojoties uz Pievienotās vērtības nodokļa likuma 25. pantu, secināts, ka auditā nepamatoti nav samazināta 2013. gada jūnija un septembra PVN deklarācijās uzrādītā ar PVN standartlikmi apliekamo darījumu vērtība par 76 962,52 latiem. Līdz ar to minētās korekcijas veiktas ar Lēmumu, samazinot pieteicējas ar PVN standartlikmi apliekamo darījumu vērtību par 76 962,52 latiem un no tās aprēķināto PVN (21 %) 16 162,12 lati un palielinot citās valstīs veikto darījumu vērtību par 76 962,52 latiem.

[1.6] No lietas materiāliem konstatējams, ka sākotnējais lēmums ir pieņemts 2014. gada 19. decembrī, tātad nodokļu audits veikts 139 dienas (2013. gada 28. novembrī – 2014. gada 10. februārī, 12. februārī, t.i., 76 dienas, no 2014. gada 18. oktobrī – 19. decembrī, t.i., 63 dienas).

Ņemot vērā minēto, iestāde ir ievērojusi likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23. panta trešajā daļā un 23. panta 3.[1]daļā noteikto lēmuma izdošanas termiņu un sākotnējais lēmums ir pieņemts, ievērojot normatīvajos aktos noteikto termiņu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt Lēmumu. Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[2.1] Pieteicējas audita lietā nav atrodams auditora – Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Lielo nodokļu maksātāju trešās audita daļas galvenās nodokļu inspektores /pers. N/pilnvarojumu apliecinošs dokuments pieņemt sākotnējo lēmumu. Līdz ar to, pieteicējai ir pamats uzskatīt, ka, iestāde pieņemot sākotnējo lēmumu, nav rīkojusies atbilstoši normatīvo aktu prasībām.

[2.2] Pagarināt audita veikšanas un lēmuma par audita rezultātiem pieņemšanas termiņus ir tiesīgs tikai Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektors. Tomēr 2014. gada 21. oktobra lēmumu Nr. 23.15/L-29701, ar kuru nolemts neieskaitīt pieteicējas nodokļu audita termiņā laika posmu no 2014. gada 11. februāra līdz 2014. gada 17. oktobrim (ieskaitot audita veikšanas termiņā 2014. gada 12. februāri) ir pieņēmusi Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes direktora vietniece, nevis Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektors. Turklāt, gadījumā, ja auditā ir nepieciešama informācija no ārvalstu nodokļu administrācijas vai citām kompetentām ārvalstu iestādēm, tad maksimālais audita lēmuma pieņemšanas pagarināšanas termiņš ir 60 dienas, jeb, kopā ar noteikto vispārējo audita veikšanas termiņu (90 dienas) – 150 dienas. Turpretī, pieteicējai nodokļu audits ir veikts 387 dienas, un šāds termiņš ir gan nesamērīgs, gan tiesību normām neatbilstošs.

Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes direktora vietnieces 2014. gada 21. oktobra lēmums Nr.23.15/L-29701 nav uzskatāms par procesuālu starplēmumu, bet par lēmumu, ar kuru Valsts ieņēmumu dienests ir noteicis procesuālu termiņu – nodokļu auditu pabeigšanas termiņu un lēmuma par audita rezultātiem pieņemšanas termiņu. Tā kā šādu lēmumu ir tiesīgs pieņemt tikai Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektors, tad apstāklis, ka šādu lēmumu ir pieņēmusi Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes direktora vietniece, ir uzskatāms par būtisku procesuālu pārkāpumu.

Ne audita pārskata, ne Lēmuma tekstā nav atsauces uz 2014. gada 17. oktobrī saņemtās informācijas no Čehijas nodokļu administrācijas saturu, nav saprotams, kā šī informācija ir izmantota pieteicējas nodokļu auditā. Turklāt, tas rada arī šaubas par šāda informācijas pieprasījuma nosūtīšanas nepieciešamību.

Ievērojot minēto, pieteicējas nodokļu audits veikts, pārkāpjot audita veikšanas termiņu, un šāds procesuāls pārkāpums nodokļu audita veikšanā ir atzīstams par būtisku un ir patstāvīgs pamats audita lēmuma atcelšanai.

[2.3] Ar Lēmumu pieteicējai noteikti papildus maksājumi budžetā – papildus aprēķināts PVN 6703,73 *euro*, soda nauda 2011,12 *euro* un nokavējuma nauda 227,93 *euro*. Līdz ar to, Valsts ieņēmumu dienests ar Lēmumu ir pasliktinājis pieteicējas stāvokli, neskatoties uz to, ka Administratīvā procesa likuma 81. panta trešajā daļā ir ietverts šādas rīcības aizliegums.

Šāda Valsts ieņēmumu dienesta rīcība ir klajā pretrunā ar vispārējiem tiesību principiem, jo papildus nodokļu maksājumu atcelšana tiek veikta sakarā ar to, ka to noteikšanai nav bijis likumīgs pamats. Līdz ar to, tās nav uzskatāmas par pieteicējas priekšrocībām, bet gan par valsts amatpersonas pienākumu – konstatējot pretlikumīgu rīcību – to novērst. Turpretī, jebkādu papildus maksājumu noteikšana ir jāpierāda un jāpamato, un nodokļu maksātāja stāvokļa pasliktināšana apstrīdēšanas stadijā viennozīmīgi nav pieļaujama, un vēl jo vairāk, kaut kāda atcelto un piemēroto soda sankciju salīdzināšana vai matemātisku aprēķinu veikšanai, lai pamatotu, ka ar Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora lēmumu ir atļauta papildus maksājumu, tai skaitā, soda naudas noteikšana.

Pieņemot Lēmumu, Valsts ieņēmumu dienests nav ievērojis nodokļu maksātāja tiesības piedalīties administratīvajā procesā, proti iesniegt iebildumus un paskaidrojumus, papildus pierādījumus, tieši sakarā ar papildus noteiktajiem maksājumiem, kas nav bijuši noteikti ar sākotnējo lēmumu. Proti, Valsts ieņēmumu dienests nav uzaicinājis pieteicēju sniegt papildus paskaidrojumus par darījumiem ar SIA „B-line" par papildus apstrīdēto preču iegādi, tādejādi pārkāpjot arī Administratīvā procesa likuma 14.[1] pantu un 62. pantu.

Norādītie pārkāpumi pieteicējas nodokļu audita veikšanā, lēmuma par audita rezultātiem un apstrīdēšanas lēmuma pieņemšanas procesā liecina, ka lēmumi iestādē, ar kuriem noteikti papildus maksājumi budžetā, pieņemti pārkāpjot tiesisko regulējumu un atzīstami par prettiesiskiem.

[2.4] Lēmumā izteiktie apgalvojumi ir pamatoti ar tādiem apstākļiem, kas ir tiešā pretrunā ar Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta un Eiropas Savienības Tiesas judikatūru jautājumos, kas regulē PVN priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības un pienākumus.

Pat ja pieteicējas darījumu partneri vai to piegādātāji savu saimniecisko darbību organizējuši un veikuši pārkāpjot normatīvo aktu prasības, tas nekādi nepierāda, ka pieteicēja par šādu iespējamu nelikumību esamību ir zinājusi vai tai vajadzēja objektīvi zināt. Iespējams, ka pieteicējas piegādātāji nav pilnībā deklarējuši savu saimniecisko darbību, vai norādījuši nepilnīgus/nepatiesus datus, bet pieteicēja šādu informāciju nav varējusi iegūt un pārbaudīt, tāpēc tiesiski paļāvusies, ka tās piegādātāji preci un pakalpojumus piegādā tiesiski un tiem samaksātais PVN atskaitāms kā priekšnodoklis.

Šādu objektīvu pierādījumu lietā nav, jo pieteicēja nav iesaistījusies darījumos ar fiktīviem uzņēmumiem, bet gan saņēmusi reālas preces un pakalpojumus, kuru cena atbilst tirgus cenai, no reāliem Eiropas Savienības dalībvalstu PVN informācijas apmaiņas sistēmā VIES un PVN maksātāju reģistrā reģistrētiem uzņēmumiem.

No Lēmumā ietvertajiem apgalvojumiem nav iespējams konstatēt, ka Valsts ieņēmumu dienests būtu ieguvis pierādījumus, kas liecinātu, ka pieteicēja darījumos iesaistījusies apzināti, ļaunprātīgos nolūkos ar mērķi gūt fiskālas priekšrocības atskaitāmā nodokļa veidā.

[2.5] Pieteicēja 2013. gada aprīlī – septembrī savas saimnieciskās darbības nodrošināšanai iegādājies preces no SIA „B-line" un SIA „REVIKA SK", Polijas uzņēmumiem RE-GROUP Sp.z.o.o., un BORGO Sp.z.o.o., kā arī Lietuvas uzņēmuma UAB Daukinta, kā arī pakalpojumus no Lietuvas uzņēmuma UAB Milgarda.

Pieteicēja pirms darījumu noslēgšanas ar minētajiem darījumu partneriem ir pārliecinājusies par šo uzņēmumu tiesībspēju un to, ka valsta iestādes ir atzinušas šos uzņēmumus par atbilstošiem un tiesīgiem piedalīties komercdarbības apritē. Tāpat visi šie uzņēmumi uz darījumu veikšanas brīdi bija reģistrēti PVN maksātāju reģistrā, ka uzņēmumiem ir deklarēti norēķinu konti, tiem ir reģistrētas paraksta tiesīgās amatpersonas, kuras savos paskaidrojumos apliecinājušas savu dalību komercsabiedrībās un darījumu veikšanu šo uzņēmumu vārdā. Papildus Valsts ieņēmumu dienests ir ieguvis šo uzņēmumu amatpersonu un darbinieku paskaidrojumus, kas apliecina, ka šie uzņēmumi ir veikuši saimniecisko darbību, to deklarējuši un ir sadarbojušies ar pieteicēju.

Neskatoties uz augstākminēto, Valsts ieņēmumu dienests nodokļu audita rezultātā ir apstrīdējis nodokļu maksātāja tiesības uz PVN priekšnodokli un saimnieciskās darbības izdevumiem par darījumiem ar minētajiem sadarbības partneriem un noteicis papildus maksājumus budžetā.

Pieteicējas priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības Valsts ieņēmumu dienests ir ierobežojis ņemot vērā raksturojošo informāciju par uzņēmuma piegādātājiem, to tālākajiem partneriem un to tālākajiem partneriem. Tas ir, kā pamatojums darījumu apstrīdēšanai ar konkrētajiem piegādātājiem izmantota informācija par šiem uzņēmumiem, proti, iegūtā informācija par to saimnieciskās darbības organizēšanu un veikšanu, deklarētajiem datiem, to tālākajiem piegādātājiem, atrašanos juridiskā un/vai struktūrvienības adresē, materiāli tehniskā un darba spēka resursu neesamība, u.tml. informācija.

Vienlaicīgi, no Lēmuma izriet, ka audita rezultātā nav apstrīdēta preču un pakalpojumu faktiskā esamība, proti, ka pieteicēja ir iegādājusies un faktiski saņēmusi un saimnieciskā darbībā izmantojusi kā no apstrīdētajiem sadarbības partneriem deklarētās preces un pakalpojumus. Ievērojot minēto, lietā nepastāv strīds par to, ka preces un pakalpojumi faktiski eksistē, ka tie ir tādi, kuri nepieciešami pieteicējas saimnieciskās darbības un ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai. Līdz ar to, Valsts ieņēmumu dienests apstrīd tikai to, ka šīs preces un pakalpojumus pieteicēja saņēmusi no deklarētajiem piegādātājiem – SIA „B-line", SIA „REVIKA SK", RE-GROUP Sp.z.o.o. un BORGO Sp.z.o.o., UAB Daukinta un UAB Milgarda. Lēmumā norādītā informācija ir tāda, kuru pieteicēja objektīvi nevarēja iegūt un noskaidrot un/vai uzņēmumam nebija pienākums tādu iegūt.

Pieteicēja nav bijusi informēta par to, ka preču/pakalpojumu piegādi organizē un/vai veic citi uzņēmumi vai personas, nevis tie, kas par tādiem uzrādīti izrakstītajos nodokļa rēķinos.

Pieteicējas ieskatā nav konstatējams, ka iestāde būtu pilnīgi un vispusīgi pārbaudījusi informāciju par sadarbības partneru spēju piegādāt preces un pakalpojumus (it sevišķi ārvalstu uzņēmumu) un, ka Valsts ieņēmumu dienests būtu pierādījis, ka pieteicēja ir zinājusi vai tai objektīvi vajadzēja zināt par jebkādiem pārkāpumiem/neatbilstībām preču/pakalpojumu piegādē pirms vai pēc darījumiem ar pieteicēju.

Pieteicēja ir izpildījusi gan visas formālās prasības, lai pārliecinātos par apstrīdētajiem sadarbības partneriem, to tiesībspēju, gan arī citas papildus darbības – pieprasījusi cenu piedāvājumu, parakstījusi sadarbības līgumu, pārbaudījusi publiski pieejamo informāciju par šo uzņēmumu – vai nav kādas sūdzības internētā un pie citiem saviem sadarbības partneriem, un tādējādi izpildījusi tai uzliktos pienākumus – rūpīgi pārliecināties par saviem sadarbības partneriem un to spēju piegādāt pakalpojumus/preces.

No piegādātājiem saņemtie pakalpojumi/preces ir saņemti uz atbilstošu noformētu attaisnojuma dokumentu pamata, nodokļa rēķini satur visus Pievienotās vērtības nodokļa likumā un likumā „Par grāmatvedību" noteiktos rekvizītus.

Attiecībā par Lēmumā ietvertajiem apsvērumiem, ka pavadzīmēs norādītās preču izsniegšanas un saņemšanas vietas ir nekonkrētas, pieteicēja norāda, ka atsevišķos gadījumos, kad SIA „B-line" un RE-GROUP Sp.z.o.o. piegādātā prece („skaidas", „malka līdz 1 m") tika novietota attiecīgajā apdzīvotajā vietā, ceļa malā izveidotajās krautuvēs (uz zemes gabala pie meža vai lauka), kas citādi kā attiecīgā apdzīvotā vieta nebija apzīmējama. Līdz ar to, arī atsevišķos gadījumos no šīm krautuvēm arī pieteicēja saņēma konkrētās preces. Savukārt, attiecībā par Lēmumā norādīto adresi – Pļaviņas, Pļaviņu novads, pieteicēja norāda, ka saskaņā ar 2013. gada 2. janvāra noslēgto nomas līgumu Nr. 2013-5, pieteicēja nomā no SIA „Krauss" nokraušanas laukumu 1500 m^2 platībā, kas atrodas Pļaviņu novada Klintaines pagasta „Mūmieki-I". Šajā adresē, kas atsevišķās pavadzīmēs apzīmēta kā „Pļaviņas, Pļaviņu novads",

SIA „B-line" un RE-GROUP Sp.z.o.o. piegādāja pieteicējai tādas ceļa vai lauka malās izveidotajās krautuvēs neuzglabājamas preces kā „kokskaidu briketes" un „kokskaidu granulas". Turklāt, šīs konkrētās pavadzīmes ir sastādījuši šie pieteicējas piegādātāji

un pieteicēja nevar ietekmēt noformētajos dokumentos norādītās informācijas apjomu un precizitāti, bet no šiem dokumentiem vienmozīnīgi ir saprotams kādas preces, kādā apjomā/daudzumā un kādā periodā ir saņemtas, kā arī nodokļa rēķini satur visus obligātos rekvizītus. Līdz ar to, pieteicēja pamatoti par faktiski saņemtajām un saimnieciskajā darbībā izmantotām precēm ir pieņēmusi piegādātāju izrakstītos rēķinus, reģistrējusi tos savā grāmatvedības uzskaitē un atskaitījusi PVN priekšnodokli un attiecinājusi saimnieciskās darbības izmaksas.

Pieteicēja vērš uzmanību, ka SIA „B-line" un RE-GROUP Sp.z.o.o. pavadzīmēs norādītās preces pieteicēja iegādājās tieši pavadzīmēs norādītajās vietās, un tas, vai katrā konkrētā gadījumā SIA „B-line" un RE-GROUP Sp.z.o.o. bija noslēgts līgums vai saņemta atļauja uzglabāt vai pārkraut šajās adresēs preces, pieteicējai nav un nevar būt zināms. Turklāt, šāda līguma vai atļaujas esamība vai neesamība nevar būt par pamatu apgalvojumam, ka preces nav saņemtas pavadzīmēs norādītajās iekraušanas vietās, kā arī, ievērojot judikatūru – nevar būt par pamatu pieteicējas priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību ierobežošanai.

Pieteicēja savas saimnieciskās darbības ietvaros savus sadarbības partnerus uzmeklē gan pati, gan arī saņem piedāvājumus no potenciālajiem sadarbības partneriem.

Pieteicēja tāpat kā citi uzņēmumi kā vienu no galvenajiem pamatkritērijiem izvēlas tieši lētāko preču/pakalpojumu cenu, kas, attiecīgi objektīvi rada risku, ka piegādātāji vai to sadarbības partneri nerīkojas līdz galam godīgi. Tomēr, pieteicēja nevienā brīdī nav rīkojusies neatbilstoši, izvēloties sadarbības partnerus.

Attiecībā uz Lēmumā norādīto, ka pieteicējas darījumu partneru amatpersonas sniegušas vispārīgus un nekonkrētus paskaidrojumus par veikto saimniecisko darbību un darījumiem, pieteicēja norāda, ka Valsts ieņēmumu dienests nav ņēmis vērā, ka, pieteicēja objektīvi nevar ietekmēt citu personu sniegto paskaidrojumu un informācijas apjomu un saturu, turklāt šīs amatpersonas ir apliecinājušas savu uzņēmumu sadarbības ar pieteicēju faktisko esamību, kā arī novērtējot šos paskaidrojumus, ir jāņem vērā arī Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pants.

[3] Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk – Dienests) tiesai iesniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā norādīto argumentāciju.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis prasījumu uzturēja, paskaidrojumos norādot uz pieteikumā ietvertajiem argumentiem.

Atbildētājas pārstāvis prasījumu neatzina, paskaidrojumos norādot uz Lēmumā norādīto pamatojumu.

Tiesas sēdē tika nopratināti liecinieki.

[4.1] Tiesas sēdē liecinieks /pers. I/ liecināja, ka bija SIA „REVIKA SK" amatpersona, taču par darījumiem un darījumu partneriem neko nezina, jo parakstījis tikai jau noformētus dokumentus, to saturā neiedziļinoties.

[4.2] Tiesas sēdē liecinieks /pers. H/ liecināja, ka bija SIA „B-line" amatpersona. Minēto sabiedrību dibinājis pēc citu personu lūguma par atlīdzību. Parakstījis tikai jau noformētus dokumentus, to saturā neiedziļinoties.

[4.3] Tiesas sēdē liecinieks /pers. J/ liecināja, ka bija RE-GROUP Sp.z.o.o. amatpersona. Apstiprināja, ka RE-GROUP Sp.z.o.o. darbojās kā starpnieks starp SIA „VZ Factory" un pieteicēju.

[4.4] Tiesas sēdē liecinieks /pers. M/ liecināja, ka bija UAB Milgarda amatpersona. Apstiprināja, ka UAB Milgarda darbojās kā starpnieks, piesaistot apakšuzņēmējus – SIA „Ecomastika" un SIA „Fine Groups".

[4.5] Tiesas sēdē liecinieks /pers. R/ liecināja, ka bija pieteicējas darbinieks – kokzāģētavas „Zālītes" struktūrvienību vadītājs. Apliecināja, ka tā bija ierasta prakse, ka pieteicējai piederošajā teritorijā atradušās gan pieteicējai paredzētās kravas, gan teritorija tika iznomāta citiem uzņēmumiem to kravu uzglabāšanai. Atceras RE-GROUP Sp.z.o.o. un SIA „Alitrans". Par to, no kurienes kravas vestas, liecinieks nav interesējies.

[4.6] Tiesas sēdē liecinieks /pers. S/ liecināja, ka bija pieteicējas darbinieks – vadītājs no 2010. gada – 2015. gadam. Darba pienākumos ietilpa braukt vērtēt, nomērīt kokmateriālus. /pers. J/ vai /pers. A/ teica, kur jābrauc. Liecinieks parakstījis pavaddokumentus, ko deva /pers. J/. Par to, kurš veda un uz kurieni, liecinieks nezina. Kravas, kuras tika vestas uz kokzāģētavu „Zālītes" pieņēma /pers. R/. Tālāk tās tika pārdotas.

[4.7] Tiesas sēdē liecinieks /pers. K/ liecināja, ka bija UAB Daukinta amatpersona. Uzņēmums sākumā nodarbojies ar interneta reklāmas pakalpojumiem, ko sniedzis RE-GROUP Sp.z.o.o. Pēc tam nodarbojies ar oša un ozola sagatavju tirdzniecību, ko iegādājies no SIA „International Macro" un tālāk pārdevis pieteicējai. Uzņēmums darbojies apmēram 6 mēnešus, bet tā kā peļņa bija niecīga, pārdevis to Bulgārijas pilsonim.

[4.8] Tiesas sēdē liecinieks /pers. T/ liecināja, ka bija amatpersona SIA „VZ Factory". Uzņēmums nodarbojies ar starpniecības pakalpojumiem. Pircis un pārdevis dažādas preces, uzliekot savu uzcenojumu. RE-GROUP Sp.z.o.o. pieprasīja, lai tiktu nomātas noliktavas un tad norādīja, uz kuru noliktavu katru reizi preces jāved. Noliktavas tika nomātas no pieteicējas. Kokmateriālus pircis no SIA „ADvertise center". Uzņēmums darbojies apmēram gadu. Uzcenojums darījumos bija no 1-5 %.

[4.9] Tiesas sēdē liecinieks /pers. U/ liecināja, ka bija SIA „Ecomastika" darbinieks. Uzņēmums darbojies kā starpnieks, piesaistot apakšuzņēmējus saistībā ar dažādiem celtniecības darbiem un apsaimniekošanu. Uzņēmums pats nekādus darbus neveica, tikai uzraudzīja apakšuzņēmēju darbu. Par pieteicēju neko nezina, sadarbību ar pieteicēju noliedz.

[4.10] Tiesas sēdē liecinieks /pers. V/ liecināja, ka bija SIA „International Macro" amatpersona. Uzņēmums nodarbojies ar starpniecības pakalpojumiem. Pirka un pārdeva preces – kokmateriālus. Piegādātājus atrada internetā, pircējus caur paziņām. Uzņēmums sadarbojās ar UAB Daukinta.

[4.11] Tiesas sēdē liecinieks /pers. Z/ liecināja, ka bija SIA „Foundex" amatpersona. Uzņēmums nodarbojies ar starpniecības pakalpojumiem – pirka un pārdeva dažādas preces. Piegādātājus un pasūtītājus atradis ar sludinājumu palīdzību. Uzņēmuma lielākie piegādātāji bija SIA „Citylat", SIA „Sinzy" un SIA „Go build". Uzņēmuma peļņa bija apmēram 0,01 % no darījuma.

Motīvu daļa

[5] Lietā izšķirams, vai Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk – Dienests) pamatoti liedza pieteicējai veikt priekšnodokļa atskaitījumus no budžetā maksājamās nodokļa summas un pamatoti veica korekcijas pieteicējas PVN deklarācijās par 2013. gadu, pamatojoties uz SIA „B-line", SIA „REVIKA SK", RE-GROUP SP.z.o.o., UAB Daukinta, BORGO SP.z.o.o un UAB Milgarda izrakstītajiem rēķiniem.

[6] Vispirms tiesa izvērtēs pieteicējas tiesības uz priekšnodokļa atskaitījumiem.

Saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92. panta pirmās daļas 1. punktu, ja preces iegādātas un pakalpojumi saņemti ar nodokli apliekamu darījumu nodrošināšanai vai tādu citās valstīs veiktu darījumu nodrošināšanai, kuri būtu apliekami ar nodokli, ja tie tiktu veikti iekšzemē, priekšnodoklis ir no citiem reģistrētiem nodokļa maksātājiem saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par iegādātajām precēm un saņemtajiem pakalpojumiem. Panta piektā daļa noteic, ka priekšnodokli atskaita, norādot priekšnodokļa summu nodokļa deklarācijā un par šo vērtību samazinot valsts budžetā maksājamo nodokļa summu.

Administratīvo tiesu pastāvīgajā judikatūrā konsekventi atzīts, ka atbilstoši norādītajām tiesību normām priekšnodokli var atskaitīt tikai par faktiski notikušiem darījumiem. Tātad, lai atzītu nodokļu maksātāja atskaitīšanas tiesības, primāri nepieciešams konstatēt darījuma faktisko esību. Ja darījuma faktiskā esība tiek konstatēta, bet vienlaikus tiek noskaidrots, ka darījums nav noticis ar rēķinā norādīto uzņēmumu, tad nepieciešams konstatēt, ka nodokļu maksātājs zināja vai viņam vajadzēja zināt, ka viņš ir iesaistīts ļaunprātīgos vai pat krāpnieciskos darījumos ar mērķi gūt fiskālas priekšrocības atskaitāmā nodokļa veidā. Nodokļa maksātājs, kurš zināja vai kuram bija jāzina, ka, slēdzot darījumu, tas piedalās ar krāpšanos ar pievienotās vērtības nodokli saistītā darbībā, ir krāpšanās dalībnieks, turklāt neatkarīgi no tā, vai viņš gūst labumu vai nē. Šādos gadījumos atskaitīšanas tiesību izmantošana ir atsakāma.

[7] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka 2013. gada jūlijā – augustā pieteicēja deklarēja darījumus ar SIA „B-line" un kā priekšnodokli

atskaitīja 85 575,60 latus, t.sk. jūnijā 37 423,56 latus, jūlijā 29 819,66 latus, augustā 18 332,38 latus.

[7.1] Starp pieteicēju un SIA „B-line" 2013. gada 31. maijā noslēgts preču pārdošanas – pirkšanas līgums Nr. 1-03/OR (*lietas 5. sējuma 145. lapa*). Saskaņā ar līguma noteikumiem pieteicēja pērk preces atbilstoši pavadzīmēs uzrādītajam preču veidam, daudzumam, kvalitātei. Preču piegādi nodrošina SIA „B-line" ar savu transportu un par saviem līdzekļiem pieteicējas norādītajā vietā. Pirms piegādes pieteicēja veic preču pasūtījumus, ar pārdevēju saskaņo piegādes dienu un laiku, preču piegādi veic piecu darba dienu laikā no pasūtījuma iesniegšanas. Preces piegādi noformē ar pavadzīmi, norēķinus veic ar pārskaitījumu 150 dienu laikā no preces saņemšanas. Pārdevējs garantē, ka preces kvalitāte atbilst standartiem, preci pēc kvalitātes pieņem pārdevēja pārstāvja klātbūtnē, visi līguma grozījumi, papildinājumi un vienošanās jānoformē rakstveidā.

Norādītajā laika periodā SIA „B-line" pieteicējai izrakstīja 114 pavadzīmes par malkas līdz 1m, skaidu, koksnes atgriezumu, līmēto brusu piegādi (*lietas 5. sējuma 146.-203. lapa*).

Preču izsniegšanas un saņemšanas vietas norādītas vienā adresē (ar atzīmi – bez transportēšanas, nenorādot pārvadātāju).

SIA „B-line" vārdā apstrīdēto darījumu dokumentus parakstīja tās valdes loceklis /pers. H/, kas strīdus periodā bija arī vienīgais uzņēmuma darbinieks.

Pieteicēja Dienestam iesniedza 2014. gada 15. decembra notariāli apstiprinātu apliecinājumu par liecība sniegšanu (*lietas 4. sējuma 60.-61. lapa*). Apliecinājumā, kuru parakstīja /pers. H/, vispārīgi atzīta darījumu ar pieteicēju faktiskā esība un pielikumā pievienots saraksts ar veiktajiem darījumiem.

Tiesas sēdē /pers. H/ liecināja, ka SIA /Nosaukums B/ amatpersonu kļuva pēc trešās personas lūguma. Persona ar iesauku Kaziks uztaisīja šo uzņēmumu. Ar minēto personu liecinieks iepazinās caur vienu sievieti. Lieciniekam paskaidroja, ka uzņēmums tiek dibināts, lai vieglāk iepirkt zemes. Vēlāk viņš uzzināja, ka uzņēmums nepieciešams, lai taisītu iepirkumus un parakstītu pavadzīmes. /pers. H/ pavadzīmes parakstījis, bet nav lasījis, kas tajās bija rakstīts. Uz Uzņēmumu reģistru un Dienestu gāja pats un izpildīja Kazika norādījumus. Ir bijis arī bankā, lai atvērtu kontu. Uzņēmums bija fiktīvs. Lieciniekam teica, ka pusgadu uzņēmums darbosies un pēc tam to pārrakstīs uz ārzemnieku. Lieciniekam samaksāja par uzņēmuma reģistrāciju un dokumentu parakstīšanu, kurus iedeva parakstīt un pēc tam paņēma atpakaļ. Tajā brīdī dokumenti no otras puses nebija parakstīti. Pie notāra arī ir bijis, bet nevarēja atcerēties pie kura tieši. Kaziks lika sniegt paskaidrojumu par darījumiem. Blakus ēkā Uzņēmuma reģistram sarakstīja dokumentus, ka sadarbojās ar dokumentos uzrādītām firmām. Par pie notāres parakstīto apliecinājumu neatcerējās. Dokuments bija jau sagatavots. Kaziks pateica cikos jābūt pie notāres, bet pats iekšā negāja. Iespējams ir izsniedzis pilnvaru Kazikam.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka darījumi starp pieteicēju un SIA „B-line" faktiski nav notikuši, bet tikai noformēti dokumenti par faktiski neesošiem darījumiem. Tiesas secinājumu apstiprina arī turpmāk norādītie apstākļi.

Dienests 2013. gada 30. augustā veica apsekošanu SIA „B-line" juridiskajā adresē, kuras rezultātā sastādīts akts Nr. 23.3.3/291(*lietas 6. sējuma 244. lapa*). Apsekošanā konstatēts, ka SIA „B-line" neatrodas tās deklarētajā juridiskajā adresē Apes ielā 1A–2, Rīgā.

SIA „B-line" deklarētais saimnieciskās darbības veids ir metālizstrādājumu cauruļu, apkures iekārtu, to piederumu vairumtirdzniecība, kas neatbilst apstrīdēto darījumu aprakstam un būtībai. Tāpat Dienests konstatējis, ka SIA „B-line" reģistrēta Komercreģistrā 2013. gada 12. aprīlī un PVN maksātāju reģistrā 20. aprīlī, proti, īsi pirms strīdus darījumu perioda un 2013. gada 30. oktobrī izslēgta no PVN maksātāju reģistra. Turklāt SIA „B-line" 12. aprīlī un 5. novembrī mainītas amatpersonas, kā pēdējā amatpersona reģistrēts Igaunijas pilsonis /pers. AC/. Tātad ar lietā konstatējamiem apstākļiem apstiprinās liecinieka liecības, ka bija plānots, ka uzņēmums darbosies īslaicīgi un vēlāk tiks pārrakstīts uz ārvalsts pilsoni.

[7.2] Tāpat tiesas secinājumu apstiprina arī Dienesta iegūtā informācija par norēķinu veikšanu par strīdus precēm.

No lietas materiāliem konstatējams, ka pieteicēja par norēķiniem ar SIA „B-line" uzrādīja 2013. gada 2. augusta cesijas līgumu Nr. C0622 (*lietas 5. sējuma 101.-102. lapa*) par darījumu partnera prasījumu tiesību pret pieteicēju nodošanu Lielbritānijas uzņēmumiem Bluestain Capital lp 79 109,49 latu apmērā.

Lietā ir 2013. gada 30. septembra vienošanās (*lietas 5. sējuma 103.-104. lapa*) par savstarpēju parāda saistību 441 115,61 latu apmērā dzēšanu starp /pers. AE/ (kreditors), SIA „B-line" (galvinieks) un pieteicēju. No vienošanās izriet, ka SIA „B-line" bija parāds /pers. AE/ 629 000 *euro* apmērā, kuru apņemas apmaksāt pieteicēja, tādā veidā dzēšot parādu pret SIA „B-line".

Vienlaikus pieteicēja iesniedza 2013. gada 2. augusta cesijas līgumu Nr. 1857 (*lietas 4. sējuma 228. lapa*), no kura konstatējams, ka Bluestain Capital lp nodotās SIA „B-line" prasījuma tiesības pret pieteicēju 79 109,49 latu apmērā tālāk nodotas /pers. AE/, ar kuru norēķini uz 2013. gada 30. septembri veikti daļēji.

Ņemot vērā norādīto informāciju, tiesa secina, ka pieteicēja apzināti iesaistījās faktiski neesošu darījumu noformēšanā un norēķini par precēm nav veikti pilnā apmērā, bet noformēti dokumenti par prasījumu tiesību nodošanu fiziskai personai.

[7.3] Dienests ir pārbaudījis informāciju par SIA „B-line" 2013. gada jūnijā – augustā deklarētajiem darījumiem.

Pieteicējas darījumu partneris deklarēja iegādes darījumus ar SIA „JB Lights", SIA „JB Lights" – ar SIA „JL 18", SIA „JL 18" – darījumus ar vērtību zem 1000 latiem, neidentificējot darījumu partnerus. Vienlaikus 2013. gada augustā SIA „B-line" deklarēja preču iegādi (2013. gada 13. augustā) no Polijas uzņēmuma Betaklin Sp.z.o.o.

Auditā konstatēts, ka SIA „JB Lights" strīdus laika periodā amatpersona bija Uzbekistānas pilsonis /pers. AF/ un deklarēts viens darbinieks – Bulgārijas pilsonis /pers. AG/. Deklarētajā juridiskajā adresē Dzirnavu ielā 55-2, Rīgā uzņēmums nebija sasniedzams (Dienesta 2013. gada 29. augusta apsekošanas akts Nr. 23.3.3/289).

Tāpat Dienests konstatējis, ka SIA „JL 18" norādītajā laika periodā amatpersona un vienīgais darbinieks bija Uzbekistānas pilsonis /pers. AH/. Uzņēmums juridiskajā adresē Dzirnavu ielā 42, Rīgā neatrodas (Dienesta 2013. gada 29. augusta apsekošanas akts Nr. 23.3.3/288). Turklāt norādītajās adresēs nekustamo īpašumu īpašnieka un apsaimniekotājs Dienestam norādīja, ka uzņēmumi deklarētajā adresēs neatrodas un nomas līgumi ar viņiem nav noslēgti.

Ņemot vērā minēto, Dienests pamatoti secināja, ka nav konstatējama pieteicējai piegādātās preces izcelsme.

[8] Rezumējot spriedumā konstatēto par pieteicējas darījumiem ar SIA „B-line", tiesa secina, ka Dienests pamatoti apšaubījis to faktisko esību. Noformētajos dokumentos kā pieteicējas darījumu partneris norādīts /pers. H/, kurš noliedza saimnieciskās darbības veikšanu un tiesas sēdē apstiprināja, ka darījumu dokumentus parakstījis pēc trešās personas lūgumu par samaksu. Tāpat liecinieks noliedza, ka ir sagatavojis vai sniedzis zvērinātam notāram apliecinājumā norādīto informāciju, bet to parakstījis pēc trešās personas norādījuma. Līdz ar to tiesa nepiešķir ticamību šajā apliecinājumā norādītajai informācijai par strīdus darījumu esību.

Savukārt pieteicēja nevarēja nezināt, ka dokumenti noformēti par faktiski neesošiem darījumiem, jo pieteicēja nespēja norādīt ar kādu personu kontaktējās par darījumu apstākļiem un preču piegādēm. Turklāt norēķinu par piegādātajām precēm neveikšana un noformētie dokumenti par parāda cedēšanu liecina par apzinātu pieteicējas iesaistīšanos darījumu shēmas noformēšanā.

[9] Pieteicēja atskaitīja priekšnodokli 2013. gada jūnijā un jūlijā 138 006,23 latu apmērā (jūnijā 50 785,53 lati un jūlijā 87 220,70 lati) par darījumiem SIA „REVIKA SK".

[9.1] SIA „REVIKA SK" pieteicējai izrakstīja 18 pavadzīmes par dažāda izmēra oša un ozola sagatavju piegādi (*lietas 5. sējuma 205.-213. lapa*). Visās pavadzīmēs norādīts, ka preces pārdotas bez pārvadājuma.

Lietas materiālos atrodas starp pieteicēju un SIA „REVIKA SK" 2013. gada 10. jūnijā noslēgtais līgums Nr. 4751 (*lietas 5. sējuma 204. lapa*) par dažāda izmēra līmētu oša un ozola sagatavju piegādi. Saskaņā ar līguma noteikumiem pieteicēja preci pērk SIA „REVIKA SK" noliktavā „Zālītes", Brenguļu pagastā, Beverīnas novadā.

Dienests pamatoti norāda, ka līgumā norādītās preces nav identificējams pēc konkrētiem parametriem (izmēriem, apjoma, cenas, summas, ražotāja, marķējuma vai citādi). Līgumā nav norādītas jebkādas prasības attiecībā uz preces atbilstību kvalitātei. Turklāt Dienests konstatējis, ka līgumā norādītajā preču pirkšanas adresē no 2010. gada 17. septembra deklarēta pieteicējas struktūrvienība „Kokzāģētava".

Lietas materiālos atrodas starp pieteicēju un SIA „REVIKA SK" noformētais 2013. gada 10. jūnija īres līgumu Nr. 10.06/1248, īpašuma nodošanas – pieņemšanas akts un pieteicējas 2013. gada 30. septembrī izrakstītais rēķins Nr. 0123 SIA „REVIKA SK" par teritorijas daļas nomu (*lietas 5. sējuma 214.-216. lapa*). Tātad starp pieteicēju un tās darījumu partneri pastāvēja ciešākas darījumu attiecības, jo pieteicēja ne tikai saņēma preces, bet arī iznomāja savam darījumu partnerim teritorijas daļu 200 m^2 platībā par ikmēneša maksu 200 latu apmērā.

Dienests 2014. gada 11. martā elektroniski (no e-pasta adreses revika-sk@mail.ru) saņēma SIA „REVIKA SK" amatpersonas /pers. I/ vārdā sagatavotu paskaidrojumu, kurā norādīts, ka SIA „REVIKA SK" nomāja telpas (200 m^2) un teritoriju (200 m^2) no pieteicējas nekustamajā īpašumā „Jaunzālītes", Brenguļu pagastā. Nomāto īpašumu uzņēmums izmantoja preču uzglabāšanai. Ar pieteicēju 2013. gada 10. jūlijā noslēgts līgums par dažāda izmēra līmētu ozola, oša sagatavju piegādi, to parakstīja /pers. A/ un /pers. I/. SIA „REVIKA SK" piegādi uzsāka 2013. gada 18. jūnijā un pabeidza 30. jūlijā. Pieteicējai preces realizētas bez pārvietošanas nomātajā īpašumā. Norēķini ar pieteicēju veikti pilnībā, pamatojoties uz 2013. gada 30. jūlija un 2. augusta cesijas līgumiem Nr. C0621 un Nr. 725 (*lietas 4. sējuma 156. lapa*).

Tiesas sēdē SIA „REVIKA SK" amatpersona /pers. I/ liecināja, ka par uzņēmuma amatpersonu kļuva pēc trešās personas lūguma, ar kuru liecinieks iepazinās īsi pirms uzņēmuma reģistrācijas. Šī persona paskaidroja, ka lieciniekam jābūt amatpersonai un uzņēmums plānoja nodarboties ar uzņēmējdarbību. /pers. I/ norādīja, ka viņš parakstīja dokumentus, pieņēma un nodeva preci. Uzņēmumam bija arī citi 5 vai 6 darbinieki, kurus liecinieks darbā nepieņēma, viņus pieņēma darba /pers. AI/ (persona, kura piedāvāja uztaisīt uzņēmumu). Ikdienā satikās ar /pers. AI/ un parakstīja dokumentus. Tajā laikā liecinieks strādāja automazgātavā, kas bija viņa pamatdarbavieta. Par dokumentu parakstīšanu liecinieks saņēma samaksu, kuru izmaksāja Juris. Uzņēmuma birojs bija Rīgā, kaut kur centrā, bet noliktava Mārupē. Juris pamatā brauca pie liecinieka uz automazgātavu. Par darījumiem liecinieks neko nevarēja paskaidrot, jo tikai parakstīja jau sagatavotus dokumentus, kā arī darījumi partneri, tai skaitā arī pieteicēja, viņam arī nav zināmi. Liecinieks ar klientiem nav ticies, bet liecināja, ka Mārupē pieņēma preci – audio un video tehniku. Lieciniekam nav zināms, kādā veidā prece nonāca šajā noliktavā. Uz Mārupi liecinieks brauca, lai satiktos ar /pers. AI/. Iespējams, ka visus darījumus kārtoja /pers. AI/. Liecinieks apstiprināja, ka uz darījumu dokumentiem ir viņa paraksts (*sk. lietas 5. sējuma 205.-212. lapu*). Dokumenti jau bija parakstīti no otras puses. Liecinieks norādīja, ka ir parakstījis pilnvaru, bet neatcerējās kam un ar kādām tiesībām, jo tās saturā neiedziļinājās. Ir bijis pie notāra, kas atrodas blakus Uzņēmumu reģistram, jo /pers. AI/ zvanīja, ka jāaiziet pie notāra parakstīt dokumentu. No Dienesta uzaicinājumus nav saņēmis un Dienestam paskaidrojumu nav rakstījis un neatcerējās, ka būtu parakstījis lietas materiālos esošo paskaidrojumu (*sk. lietas 4. sējuma 156. lapu*).

[9.2] No lietas materiāliem konstatējams, ka atbilstoši parakstu atšifrējumiem pieteicējas vārdā noformētajos darījumos dokumentus parakstīja /pers. A/ un pieteicējas darbinieks /pers. R/.

Tiesas sēdē /pers. R/ liecināja, ka bija struktūrvienības – kokzāģētava „Zālītes" vadītājs. Darba pienākumos ietilpa pieņemt kravas (izejvielas ražošanai), izsniegt kravas (saražoto produkciju), slēgt līgumus, ar darbiniekiem slēgt līgumus, vadīt ražošanu u.c. Struktūrvienībā bija vairāk nekā 30 darbinieki. Kokzāģētavā ražoja zāģmateriālus, paletes, skaidas, šķeldu, pārstrādājām līstes, palešu bortus un malku. Teritorija bija apsargāta un tajā bija laukums. Apsardze informēja, ja atnāca krava. Ja liecinieks bija uz vietas, tad pats pieņēma kravu. Bijuši gadījumi, kad tika atvests zināms daudzums un novietots laukumā. No pieteicējas amatpersonas parasti bija saņemta informācija, ka atnāks krava un aptuvena informācija par tās apjomu. Bija gadījumi, kad krava tika mērīta, bet bija gadījumi, kad tas netika darīts – izkrāva un tad mērīja kopējo kravu. Palešu sagataves bija vieglāk saskaitīt. Krava tika atvesta ar pavadzīmēm. Liecinieks pārbaudīja kravas kvalitāti un daudzumu saskaņā ar pavadzīmēs norādīto. Varēja būt gadījumi, kad prece atvesta un pēc laika aizvesta citur, bet tas bija tikai atsevišķās pozīcijās, jo pamatā atvestās preces izmantotas ražošanā. Teritorija bija iznomāta un tajā ievestas kravas, ar kurām brauca /pers. J/. Tās nāca kā viņu kravas un vēlāk pārdotas pieteicējai. Iznomātā teritorija nebija norobežota. Pārsvarā gadījumos pieteicēja nopirka šīs kravas un liecinieks norādīja, ka zināja, ka šīs /pers. J/ kravas būs pieteicējai. Ja mašīnā bija 32 kubi, tad viņus tā arī pieņēma, ja atveda paletes, tad arī pieņem tā. /pers. J/ pieteicējai savas kravas pārdeva apmēram nedēļas laikā. Atbildot uz jautājumu, vai lieciniekam zināms, kam bez RE-GROUP SP.z.o.o. bija iznomāta teritorija, liecinieks norādīja uz SIA „Alitrans", kas veda baļķus un šķiroja uz vietas.

Ņemot vērā liecinieka norādīto, tiesa secina, ka liecinieks vispārīgi paskaidroja par kravu saņemšanu kokzāģētavas teritorijā. Tomēr liecinieks norādīja, ka teritorijā bez pieteicējai paredzētām kravām tika ievestas kravas priekš RE-GROUP SP.z.o.o. un SIA „Alitrans". Tātad liecinieks nenorādīja uz teritorijas iznomāšanu SIA „REVIKA SK" un šim uzņēmumam paredzēto kravu ienākšanu teritorijā. Ņemot vērā, ka liecinieks ir bijis norādītās struktūrvienības vadītājs, tad viņam būtu jāzina, kādi uzņēmumi pieteicējas teritorijā darbojas un glabā kravas, it īpaši apstākļos, kad iznomātās teritorijas netika faktiski nodalītas. Tātad lieciniekam būtu jāpārzina, kam pieder konkrētā krava.

[9.3] Pieteicēja par norēķiniem ar SIA „REVIKA SK" Dienestam iesniedza cesijas līgumus par prasījumu tiesību par 598 393,57 latiem pret pieteicēju nodošanu Lielbritānijas uzņēmumiem Bluestain Capital lp (2013. gada 2. augusta Nr. C0622) un Vectrum Management Ltd (2013. gada 30. jūlija Nr. 725) par 196 785,12 latiem (*lietas 4. sējuma 218.-221. lapa*). Tāpat lietā ir 2013. gada 2. augusta cesijas līgums Nr. 1856 (*lietas 4. sējuma 233. lapa*), no kura konstatējams, ka Bluestain Capital lp nodotās SIA „REVIKA SK" prasījuma tiesības pret pieteicēju 598 393,57 latu apmērā tālāk nodotas /pers. AE/, ar kuru norēķini uz 2013. gada 30. septembri veikti tikai daļēji.

SIA „REVIKA SK" 2013. gada jūnijā, jūlijā (tāpat kā SIA „B-line") deklarēja iegādes darījumus ar SIA „JB Lights", SIA „JB Lights" – ar SIA „JL 18", SIA „JL 18" – darījumus ar vērtību zem 1000 latiem, neidentificējot darījumu partnerus. Tiesa jau konstatēja, ka norādītie uzņēmumi nevarēja piegādāt preci pieteicējas deklarētajam darījumu partnerim, jo uzņēmumu amatpersonas ir Uzbekistānas pilsoņi, kuri nav šķērsojuši Latvijas Republikas robežu, juridiskajās adresē uzņēmumi nebija sasniedzami un nav konstatēta saimnieciskās darbības veikšana (*sk. sprieduma [7.3] punktu*). Tātad konkrētajā gadījumā nav konstatējama strīdus preču izcelsme, pat pārbaudot visu darījumu ķēdi.

[10] Apkopojot spriedumā konstatēto par pieteicējas darījumiem ar SIA „REVIKA SK", tiesa secina, ka Dienests pamatoti apšaubījis to faktisko esību. Noformētajos dokumentos kā pieteicējas darījumu partneris norādīts /pers. I/, kurš noliedza saimnieciskās darbības veikšanu un tiesas sēdē apstiprināja, ka darījumu dokumentus parakstījis pēc trešās personas lūgumu par samaksu. Tāpat liecinieks nav sagatavojis Dienestā viņa vārdā sagatavoto informāciju. Par to liecina kaut vai apstāklis, ka liecinieks nepārvalda latviešu valodu. Līdz ar to tiesa nepiešķir ticamību šajā paskaidrojumā norādītajai informācijai par strīdus darījumu esību.

Savukārt pieteicēja nevarēja nezināt, ka dokumenti noformēti par faktiski neesošiem darījumiem, jo pieteicēja nespēja norādīt ar kādu personu

kontaktējās par darījumu apstākļiem un preču piegādēm, jo vienīgā uzņēmuma amatpersona, kas norādīta darījumu dokumentos, minēto faktu noliedza. Turklāt norēķinu par piegādātajām precēm neveikšana un noformētie dokumenti par parāda cedēšanu liecina par apzinātu pieteicējas iesaistīšanos darījumu shēmas noformēšanā. Tāpat tiesa ņem vērā, ka SIA „REVIKA SK" un SIA „B-line" darījumos ir noformēta identiska shēma, tas ir, darījumu partneriem deklarēta preču iegāde no vieniem un tiem pašiem darījumiem, kā arī prasījumu tiesības cedētas vienam un tam pašam ārvalsts uzņēmumam, kurš savukārt tās cedēja vienai un tai pašai fiziskai personai. Šādas sakritības nav izskaidrojamas ar nejaušu sagadīšanos, bet tieši pretēji – liecina par pieteicējas apzinātu rīcību faktiski neesošu darījumu noformēšanā.

[11] Laika periodā no 2013. gada aprīļa līdz septembrim pieteicēja atskaitīja priekšnodoklī 554 194,45 latus (aprīlī 106 127,34 latus, maijā 152 323,62 latus, jūnijā 54 663,18 latus, jūlijā 86 795,76 latus, augustā 55 108,53 latus, septembrī 99 176,02 latus) par darījumiem ar Polijas uzņēmumu RE-GROUP SP.z.o.o.

[11.1] No lietas materiāliem konstatējams, ka starp pieteicēju un RE-GROUP SP.z.o.o. 2013. gada 1. aprīlī noformēts līgums Nr. 01685 (*lietas 5. sējuma 217. lapa*). Saskaņā ar līguma noteikumiem pieteicēja pērk no RE-GROUP SP.z.o.o. dažāda veida preces saimnieciskās darbības nodrošināšanai; preci pērk dažādās vietās, pēc vienošanās; par katru pārdošanu, noformē pavadzīmi; par cenām un apjomu vienojas pirms katras piegādes, norēķinās 90 dienu laikā no preces saņemšanas, par norēķinu kavējumiem piegādātājs tiesīgs pircējam noteikt sodu. Lēmumā pamatoti norādīts, ka līgumā norādītās preces nav identificējams pēc konkrētiem parametriem (izmēriem, apjoma, cenas, summas, ražotāja, marķējuma vai citādi) un norādītais apstāklis liedz iespēju identificēt, konkrēti par kādu preču pārdošanu līgums ir noformēts, kāds ir to faktiskais apjoms un vērtība u.tml. Līgumā nav norādītas prasības attiecībā uz preces atbilstību kvalitātei, preču izsniegšanas un saņemšanas vietu, transportēšanas, iekraušanas, izkraušanas nosacījumiem.

2013. gada 27. martā starp pieteicēju un tās darījumu partneri noslēgts telpu īres līgums Nr. 27.03/1247 (*lietas 5. sējuma 218.-219. lapa*). Saskaņā ar līguma noteikumiem pieteicēja iznomā RE-GROUP SP.z.o.o. telpas daļu 600 m^2 un saistītā zemesgabala daļu 200 m^2 pieteicējas nekustamajā īpašumā „Jaunzālītes", Brenguļu pagastā, Beverīnas novadā par ikmēneša maksājumu 300 latu apmērā. Līguma pielikumā pievienots 2013. gada 2. aprīļa īpašuma nodošanas – pieņemšanas akts

RE-GROUP SP.z.o.o., reģistrējoties Latvijas PVN maksātāju reģistrā 2012. gada 21. jūnijā pamatdarbības vietu deklarēja Kuldīgas ielā 38A, Rīgā.

RE-GROUP SP.z.o.o. izrakstīja pieteicējai 205 pavadzīmes par lietotu koka būvkonstrukciju, šķeldošanas, rāmjzāģa griezējinstrumentu stelitēšanas, instrumentu asināšanas iekārtu, palešu sagatavju, malkas līdz 1m, kokskaidu brikešu, granulu, koka palešu, to apmaļu, līmēto brusu, koksnes plākšņu un atgriezumu, skaidu, oša sagatavju, metāla kniežu, eņģu, celcure C4, autoiekrāvēja, koksnes transportiera u.c. preču piegādi (*lietas 5. sējuma 220.-250. lapa, 6. sējuma 2.-12. lapa*). Pavadzīmēs nav uzrādīts pārvadātājs, preču izsniegšanas un saņemšanas vieta uzrādītas vienā adresē, norādot, ka pārvadāšana nenotika.

Pavadzīmēs par malkas līdz 1m, skaidu, koksnes atgriezumu piegādi preču izsniegšanas vieta norādīta katru reizi citā adresē visā Latvijas teritorijā (Ogres, Saldus, Tukuma, Baldones, Vārkavas, Vecumnieku, Daugavpils, Pļaviņu novads u.c.) un tās pieteicējas vārdā parakstīja pieteicējas darbinieks /pers. S/. Savukārt par preču (malkas, palešu sagatavju, koka palešu, skaidu, koksnes plākšņu, oša sagatavju, kokskaidu brikešu un granulu u.c.) saņemšanu teritorijā „Zālītes", Brenguļu pagastā, Beverīnas novadā parakstījās /pers. R/.

Pieteicējas amatpersona /pers. A/ 2015. gada 12. jūnijā Dienestam iesniedza skaidrojumu Nr. 6/2, kurā norādīja, ka no RE-GROUP SP.z.o.o. iegādātās preces pieteicēja realizēja dažādiem darījumu partneriem Latvijā un ES dalībvalstīs (neidentificējot pircējus) (*lietas 4. sējuma 48. lapa*).

Turklāt no SIA „VANAGS DROŠĪBA" amatpersonas Ē. Openhovska 2014. gada 27. novembrī paskaidrojuma (nodrošināja īpašumu „Zālītes", Brenguļu pagastā un „Lilastes priedes", Lilastē apsardzi) konstatējams, ka pieteicējai bija zināmi īpašumu „Zālītes", Brenguļu pagastā un „Lilastes priedes", Lilastē apmeklētāji un tur ievestās kravas (*lietas 4. sējuma 155. lapa*).

[11.2] Bez tam nodokļu auditam iesniegtajos grāmatvedības reģistros uz auditējamā perioda beigām konstatēts, ka pieteicējas parāds RE-GROUP SP.z.o.o. bija 2 837 702,17 latu apmērā.

Pieteicēja Dienestam iesniedza papildu dokumentus par norēķiniem ar savu darījumu partneri. Proti, 2013. gada 20. decembrī starp Čehijas uzņēmumu Prointerconsult Group s.r.o. (debitors), RE-GROUP SP.z.o.o. (kreditors) un pieteicēju noformēta vienošanās, saskaņā ar kuru pieteicējai Prointerconsult Group s.r.o. jāmaksā tās kreditoram RE-GROUP SP.z.o.o. 2 555 014,92 lati (*lietas 4. sējuma 243.-245. lapa*).

2014. gada 31. janvārī starp G. Valtu (kreditors), RE-GROUP SP.z.o.o. (galvinieks) un pieteicēju noformēta vienošanās, saskaņā ar kuru pieteicējai parāds pret RE-GROUP SP.z.o.o. 713 000 *euro* jeb 501 099,25 lati jāmaksā G. Valtam, kuram savukārt ir parādā RE-GROUP SP.z.o.o (*lietas 5. sējuma 62. lapa*).

Lietas materiālos ir 2014. gada 31. marta un 10. jūnija vēstules Nr. 10-03/14 un Nr. 10-06/14, kurās pieteicēja saviem debitoriem SIA „Egro AG" un SIA „Alitrans" lūdza pārskaitīt RE-GROUP SP.z.o.o. kopā 162 000 *euro* jeb 113 854,25 latus (*lietas 5. sējuma 51., 55. lapa*).

Pieteicēja iesniedza bankas norēķinu kontu izrakstus, kuros norādīts par 1 996 129,53 *euro* jeb 1 402 887,82 latu iemaksu RE-GROUP SP.z.o.o. bankas norēķinu kontā Nr. EE044204278602517907 AS Eesti Krediidipank.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka darījumi dokumenti satur vispārīgu informāciju, no kuras nav iespējams izsekot darījumu norisei no sākuma līdz beigām. Turklāt informācija par darījumos iesaistīto pušu parādsaistību cedēšanu ārvalsts uzņēmumam un pēc tam secīgi fiziskai personai, norāda uz formālu dokumentu noformēšanu par faktiski nenotikušām preču piegādēm un naudas plūsmas organizēšanu.

[12] RE-GROUP SP.z.o.o. amatpersona /pers. J/ 2014. gada 23. janvāra paskaidrojumā Dienestam norādīja, ka RE-GROUP SP.z.o.o. pārdeva pieteicējai dažāda veida kokapstrādes preces, kuras iegādājās no SIA „VZ Factory". Tā kā uzņēmumam nav transporta, to nodrošināja piegādātājs. Pieteicēja samaksu par precēm veica daļēji, norēķini ar SIA „VZ Factory" nav veikti, jo ir vienošanās, ka norēķini notiks vēlāk (*lietas 4. sējuma 161. lapa*). Savukārt 2014. gada 9. decembra apliecinājumā par liecību sniegšanu /pers. J/ vispārīgi apliecināja, ka uzņēmuma vārdā veica līgumā, pavadzīmēs norādītos darījumus ar pieteicēju, slēdza līgumus, pilnīgi vai daļēju norēķinājās ar darījumu partneriem, turklāt norādīja, ka dokumentos uzrādīto darījumu partneri starpā pretenziju nebija (*lietas 4. sējuma 79.-82. lapa*).

Lēmumā pamatoti norādīts, ka Dienestam iesniegtajos paskaidrojumos /pers. J/ nesniedza informāciju par norēķiniem pieteicējai noformētajos dokumentos uzrādītajā kārtībā (nenorāda uz cesijas līgumu un vienošanos esību). Tātad /pers. J/ tikai vispārīgi apliecināja strīdus darījumu esību, nesniedzot pilnīgu, objektīvu un pārbaudāmu informāciju par visiem darījumu apstākļiem (preču izsniegšanas un saņemšanas vietām, pārvietošanu, norēķiniem). Tādējādi minētā informācija nav atzīstama par pietiekamu darījumu faktiskās esības apliecināšanai.

Tiesas sēdē /pers. J/ liecināja, ka pirms uzņēmuma nodibināšanas strādāja Anglijā un tur izdomāja, ka jāuzsāk uzņēmējdarbība. Anglijā ieguva kontaktus ar Poliju un Polijā dibināja uzņēmumu. Polijā uzņēmums saimniecisko darbību nav veicis. Uzņēmumu reģistrēt Polijā nolēma pēc jurista padoma, jo tur likumdošana pateicīgāka un amatpersona var nesaņemt algu. Tad atgriezās Latvijā un sāka nodarboties ar uzņēmējdarbību – bija starpnieks, piegādāja metālu un kokmateriālus. Tieši šīs nozares izvēlējās, jo visu laiku strādājis būvniecībā un tā ieguva nepieciešamos kontaktus. Latvijā

koka un metāla piegādātājus atrada internetā. Uzņēmums nomāja biroja telpas Kuldīgas ielā 38 (kas bija dzīvoklis) un tā bija tikai korespondences saņemšanas vieta, bet faktiski liecinieks strādāja no savām mājām. Citu darbinieku uzņēmumam nebija.

Viens cilvēks ieteica sazināties ar pieteicēju, ko liecinieks arī izdarīja. Tas cilvēks, kas ieveda telefona numuru, bija paziņu paziņa. Norādīt konkrētus un pārbaudāmos personas datus liecinieks nevarēja, vien norādīja, ka tas bija viņam pazīstamā Andra paziņa. Liecinieks sazinājās ar /pers. A/ un piedāvāja savus pakalpojumus. /pers. A/ izstāstīja, ko viņam vajag un liecinieks sazinājās ar savu piegādātāju un ja tas deva apstiprinājumu, tad organizēja piegādi un samaksu. Piegādātājs bija viens – SIA „VZ Factory". Šajā uzņēmumā kontaktējās ar /pers. T/, ar kuru iepazinās internetā, sociālajos tīklos. Liecinieks satikās ar /pers. T/, noskaidroja ar ko viņš nodarbojas, pārbaudīja Uzņēmumu reģistrā, vai nav parādi utt. Parādi neuzrādījās, tāpēc uzskatīja, ka ir labs sadarbības partneris.

Darījumi notika sekojoši – liecinieks satikās vai sazvanījās ar SIA „VZ Factory" pārstāvi, iedeva sarakstu, pēc 2-3 dienām viņš deva atbildi. Ja atbilde bija pozitīva, paziņoja to pieteicējas pārstāvim un tālāk tika organizēts transports no SIA „VZ Factory". Pieteicēja norādīja, kur prece jāpiegādā. Ja liecinieks varēja paspēt, tad pats bija uz vietas un sagaidīja preci, sagatavoja pavadzīmi, tad satikās ar /pers. A/ un parakstīja pavadzīmi. Pēc preces saņemšanas izrakstīja pavadzīmi un tālāk nauda pārskaitīta uz kontu.

Ar pieteicējas amatpersonu satikās ik pēc 2 dienām, kad arī tika nodota informācija par nepieciešamajām precēm. SIA „VZ Factory" nezināja, ka preces gala saņēmējs ir pieteicēja un viņiem tas neinteresēja. Visvairāk prece piegādāta uz teritoriju „Zālītes", bet piegādāja arī uz Siguldu, Saldu, Baldoni. Norēķini veikti ar pārskaitījumu pēc preces saņemšanas. Teritorijā „Zālītes" no pieteicējas puses preci pieņēma /pers. R/, ārpus šīs teritorijas – pieteicējas darbinieks /pers. S/. Ārpus teritorijas „Zālītes" preci piegādāja uz meža apstrādes vietām, laukumiem un uz mežu, nebija konkrētas vietas. Liecinieks nevarēja atbildēt uz jautājumu, kāpēc prece bija jāved uz mežu un viņš pieteicējai nejautāja. Uz šīm vietām veda malku, paletes, skaidas, brusas un citus kokmateriālus.

Liecinieks apstiprināja, ka ir bijis pie notāra, lai apstiprinātu liecību. Liecību sagatavoja liecinieks kopā ar notāru, bet padomus deva arī jurists. Pie notāra gāja, jo Dienests uzaicināja uz liecības sniegšanu, bet tajā brīdī liecinieks nevarēju ierasties, tāpēc sagatavoja to pie notāra. Dienestam iesniedza pie notāra sagatavotu liecību.

Liecinieks apstiprināja savu parakstu uz pavadzīmēm. Pieteicējai dokumentus sagatavoja pēc kravām, pēc SIA „VZ Factory" nosūtītās informācijas. Liecinieka starpnieka peļņa bija 0,03 % no darījuma vērtības.

Liecinieks nevarēja atbildēt cik ilgā laikā (dienas, nedēļas vai mēneši) nauda tika pārskaitīta. Bija tā, ka arī bija nesamaksāta nauda, to saņēma 2014. gada janvārī. Vēlāk norādīja, ka naudu saņēma aptuveni nedēļas laikā no pavadzīmes izrakstīšanas brīža. Pieteicējai uzkrājās arī parāds liecinieka uzņēmumam 6 miljonu *euro* apmērā. Pieteicēja ar liecinieka uzņēmumu norēķinājās pilnā apmērā. Lieciniekam bija vienošanās arī ar piegādātāju, ka nauda tiks samaksāta vēlāk, tiklīdz pieteicēja norēķināsies. Ar SIA „VZ Factory" norēķini veikti pilnā apmērā. Piegādātājs preci veda ar pavadzīmi, tad liecinieks apskatījās vai precei viss ir kārtībā un turpat mašīnā to parakstīja. Preces pārsvēršana nenotika. Teritorijā „Zālītes" pienāca /pers. R/ un apskatīja preci, pārliecinājās un norādīja, kur to izkraut.

Atbildot uz atbildētāja pārstāves jautājumu par uzkrājušos parādu un liecinieka rīcību par naudas atgūšanu, liecinieks norādīja, ka bija trešā persona (juridiskā persona „Romana", kas nebija no Latvijas), kura norēķinājās ar liecinieku. Precīzu nosaukumu neatceras, jo tikās tikai divas reizes. Šo uzņēmumu ieteica /pers. A/, informāciju pārbaudīja internetā, neatrada neko sliktu un tādēļ nolēma parakstīt vienošanos.

Izvērtējot liecinieka liecības kopsakarā ar pārējiem lietas materiāliem, tiesa secina, ka liecībās sniegtā informācija par darījumu būtiskiem apstākļiem neapstiprina faktisku preču piegādi. Tiesa ņem vērā, ka liecinieks nespēja ticami izskaidrot uzņēmuma dibināšanu Polijā, zinot, ka saimnieciskā darbība tiks veikta tikai Latvijas teritorijā.

Ņemot vērā, ka sešu mēnešu laikā noformētas preču piegādes par vairākiem miljoniem latu, preces piegādātas uz dažādām vietām pa visu Latvijas teritoriju, tiesa apšauba /pers. J/ spēju piedalīties pie preču saņemšanas, pārliecināties par tās daudzuma atbilstību pavaddokumentiem.

Liecinieks norādīja pretrunīgu informāciju par norēķinu veikšanu, proti, ka samaksa par precēm no pieteicējas saņemta nedēļas laikā no piegādes brīža, bet vēlāk norādot, ka pieteicēja bija parādā uzņēmumam apmēram 6 miljonus latu. Liecinieks nav sniedzis informāciju par noslēgtajām vienošanām, ka RE-GROUP SP.z.o.o. bija parādā /pers. AE/, ka pieteicējai RE-GROUP SP.z.o.o. parāds bija jāsamaksā šai personai. Tāpat liecinieka norādītais ārvalsts uzņēmuma nosaukums neatbilst un pat nav līdzīgs lietas materiālos norādītajam Čehijas uzņēmuma nosaukumam – Prointerconsult Group s.r.o. Norādītie lietas apstākļi ir būtiski un personai, kura slēdza vienošanās par vairākiem miljoniem latu, būtu jāzina un jāatceras šie apstākļi un tas jānorāda iestādei vai tiesai.

Liecinieks sniedza pretrunīgu informāciju par apliecinājuma sniegšanas apstākļiem, proti, ka pie notāra devies, jo saņēma uzaicinājumu no Dienesta, bet nevarēja ierasties, tādēļ nosūtīja šo apliecinājumu. Pirmkārt, Dienests /pers. J/uzaicināja paskaidrojumu sniegšanai, nosūtot 2014. gada 10. janvāra vēstuli (*lietas 4. sējuma 18. lapa*). Savukārt apliecinājums par liecības sniegšanu sagatavots 2014. gada 9. decembrī un to iesniedza pieteicēja, apstrīdot sākotnējo lēmumu. Turklāt apliecinājumus pie notāra vienlaikus parakstīja gandrīz visas pieteicējas darījumu partneru amatpersonas, kas neliecina par /pers. J/privātu iniciatīvu, bet tieši pretēji – par saskaņotām darbībām.

Otrkārt, liecinieks norādīja, ka liecības sagatavoja kopā ar notāru, ņemot vērā jurista padomus. Tātad bija citas personas, kuras palīdzēja sagatavot liecības saturu. Turklāt tiesa ņem vērā /pers. H/ un R. Piščuļina liecībās norādīto, ka liecība pie notāra jau bija sagatavota un viņam tā bija tikai jāparaksta. Kaut arī minētie liecinieki liecināja par citiem darījumiem, tomēr ņemot vērā, ka visos darījumos ir saskatāma vienāda shēma, apliecinājumu saturs ir gandrīz identisks, liecības parakstītas pie viena un tā paša notāra divu dienu laikā, visas liecības Dienestam iesniedza pieteicēja, nevis tās darījumi partneri, tad tiesai nav pamata piešķirt ticamību R. Nikiforova norādītajam, ka liecību sniegšana bija viņa privātā iniciatīva un viņš faktiski piedalījies to sagatavošanā.

[13] Tiesas sēdē /pers. S/ liecināja, ka strādāja pie pieteicējas un sākotnēji bija kokzāģētavas vadītājs, bet pēc tam šos pienākumus pārņēma E. Balodis. Savukārt lieciniekam lika braukt vērtēt un mērīt kokmateriālus. Tās galvenokārt bija cirsmas un kokmateriālu krautuves. Liecinieka pienākums bija novērtēt, vai pieteicējai ir izdevīgi šos kokmateriālus iegādāties. Informāciju par vietām, kur jābrauc lieciniekam iedeva V. Straujais vai /pers. J/ Tad liecinieks sastādīja plānu, lai varētu aizbraukt un apsekot tās vietas. No sākuma tika apbraukti visi klienti, iepazīti, kādi viņi ir. Saplānoja maršrutu, lai sanāk pa ceļam, tālāk informēja V. Straujo un R. Nikiforovu. Liecinieks pieteicējas vārdā parakstīja dokumentus par kravas pieņemšanu no R. Nikiforova. Liecinieks no sākuma apskatīja preces un, ja pieteicējai bija izdevīgi tās iegādāties, tad pieņēma lēmumu, ka pirks. Par precēm kontaktējās ar /pers. A/ vai R. Nikiforovu. No R. Nikiforova (RE-GROUP SP.z.o.o.) pirka visu, kas saistīts ar mežu. /pers. J/ atrada šīs preces un klientus pieteicējai. Dažreiz /pers. J/ bija klāt pie apskates, bet, ja nebija iespējams satikties uz vietas, tad tikās pie /pers. A/ birojā un tur parakstīja dokumentus. Visu maršrutu nevarēja izbraukt, tiem klientiem, kuriem uzticējās, pie tiem nebrauca. Lieciniekam nav zināms, kā kravas nonāca norādītajās vietās un tās tālāk tika pārdotas.

Izvērtējot norādītās liecības kopsakarā ar /pers. J/ liecībām, tiesa secina, ka tās sniedz pretrunīgu informāciju par darījumu apstākļiem. Proti, /pers. J/ neko neminēja par to, ka meklēja klientus pieteicējai, ka /pers. S/ apsekoja kravas, un tikai tad tika pieņemts lēmums tās pirkt. Turklāt no /pers. S/ liecībām izriet, ka viņš apsekoja cirsmas vai kokmateriālu krautuves, kur atradās baļķi, proti, kokmateriāli atvesti no blakus esošajām cirsmām. Tāpat no

liecībām izriet, ka krava jau bija nogādāta konkrētajā vietā, izkrauta un tikai tad pieteicējas darbinieks to novērtēja un pieņēma lēmumu par tās iegādi. Tātad RE-GROUP SP.z.o.o., kurai nebija sava transporta, lika piegādātājam izkraut kravu pieteicējas norādītajā vietā, kaut lēmums par tās iegādi vēl nebija pieņemts. Līdz ar to apšaubāms /pers. J/ norādītais, ka kravas šajās vietās nogādāja SIA „VZ Factory" no nezināmās vietas. Piemēram, 2013. gada 2. septembrī noformētas 9 pavadzīmes (Nr. RO-13/9-001, RO-13/9-003, RO-13/9-005, RO-13/9-007, RO-13/9-009, RO-13/9-011, RO-13/9-012, RO-13/9-013, RO-13/9-015) par malkas, skaidu un palešu sagatavju piegādi. Minētajās pavadzīmēs norādītas dažādas preču izsniegšanas vietas – Zīles, Taurupes pagasts, Ogres novads; Plintes, Lubere, Ogres novads; Saullēkti, Novadnieku pagasts, Saldus novads (teritoriju izmantoja pieteicēja); Smaidas, Sēmes pagasts, Tukuma novads; Upeslīči, Suntažu pagasts, Ogres novads (teritoriju izmantoja pieteicēja); Aizupe 1, Baldone, Baldones novads (teritoriju izmantoja pieteicēja); Zālītes, Brenguļu pagasts, Beverīnas novads (3 kravas).

Tātad /pers. J/ vajadzēja nodrošināt 9 kravu piegādi un nodošanu pieteicējai dažādās vietās vienā dienā. Dienests auditā konstatējis, ka attiecīgās teritorijas Saldus, Ogres, Baldones un Beverīnas novadā izmantoja pieteicēja savā saimnieciskajā darbībā. /pers. S/ tiesas sēdē nenorādīja, ka būtu apsekojis tās vietas, kurās pieteicēja jau veica saimniecisko darbību. Tiesas secinājumu apstiprina arī turpmāk norādītie apstākļi.

[14] Lietas materiālos atrodas 2013. gada aprīlī – augustā noformētās pavadzīmes, saskaņā ar kurām SIA „VZ Factory" piegādāja preces RE-GROUP SP.z.o.o. (*lietas 8. sējuma 112.-188. lapa*). Lēmumā pamatoti norādīts, ka pavadzīmēs nav norādīta informācija par pārvadātāju un norēķinu termiņiem. Turklāt no pavadzīmēm tiesa konstatē, ka preču iegāde no SIA „VZ Factory" un to tālākā realizācija pieteicējai noformēta vienā dienā, bez preču atrašanās vietas maiņas.

No RE-GROUP SP.z.o.o. bankas konta izrakstiem Dienests konstatējis, ka 2013. gada jūnijā un oktobrī no pieteicējas saņemtas naudas iemaksas 816 009,53 *euro* apmērā, bet nav konstatēti RE-GROUP SP.z.o.o. maksājumi SIA „VZ Factory".

SIA „VZ Factory" amatpersona /pers. T/ 2014. gada 27. janvārī Dienestam sniegtajā paskaidrojumā apliecināja, ka strīdus preces iegādājās no SIA „ADvertise center" un SIA „Madeors", norādot, ka norēķini ar RE-GROUP SP.z.o.o. un deklarētajiem piegādātājiem nav veikti. 2013. gada 26. augusta paskaidrojumā /pers. T/ papildus minētajam norādīja, ka uzņēmumam nav sava transporta, tādējādi preču transportēšanu veica piegādātāji. Informāciju par vietām, kur jānogādā preces, saņēma no /pers. J/. Ņemot vērā, ka uzņēmumam nebija sava darbaspēka, kas spētu pārbaudīt preču kvalitāti un atbilstību pasūtījumam, tad pēc savstarpējās vienošanās to nodrošināja /pers. J/ (*lietas 6. sējuma 235.-236. lapa*).

Tiesas sēdē T. Horsts liecināja, ka uzņēmums principā nodarbojās ar starpniecības pakalpojumiem. Pirka un pārdeva preces, liekot savu uzcenojumu. Preces bija dažādas, sākot no reklāmām, kokmateriāliem, armatūras. 2013. gada janvārī nodibināja uzņēmumu. Uzsāka darbību 2 – 3 mēnešu laikā. Līdz tam darbojās dažādās jomās, arī celtniecībā, bija zināšanas par materiāliem. Gribēja tikt pie labāka darba un izmantot savas zināšanas. Citos uzņēmumos darbojās kā darba ņēmējs. Dibinot uzņēmumu, zināja, ka būs starpniecība. Uzzināja cilvēkus, kuriem varētu realizēt. Vairāk gribēja ar interneta pakalpojumiem un ar reklāmu nodarboties, bet sanāca citādi. Citu darbinieku uzņēmumā nebija. Birojs bija Baltajā iela 59, Rīgā, bet tā bija tikai juridiskā adrese, strādāja lielākoties no mājām. Klientus meklēja, apvaicājoties paziņām un ārzemju forumos. Pirmos klientus atrada internetā. Vispirms meklēja, kam piegādāt preces, jo nebija lieli resursi, tāpēc bija jābūt drošam, ka būs pircēji. Tad sāka meklēt labāko piedāvājumu. Par pieteicēju uzzināja no sava klienta (R. Nikiforova), kurš gribēja, lai nomā noliktavu un pārkraušanas būtu ērtākas, pamatojoties uz to, ka kokmateriāli var zaudēt savu kvalitāti, ja tos nepienācīgi uzglabā. Ar R. Nikiforovu iepazinās caur paziņu paziņām. Viņš pasūtīja dažādas preces – kokmateriālus, armatūru, arī interneta reklāmu.

Kokmateriālus iegādājās galvenokārt no SIA „ADvertise center", bet bija arī piegādātāji, kurus nespēja nosaukt. Šajā uzņēmumā kontaktējās un par darījumiem vienojās ar tā pārstāvi uzvārdā Bartoss (nespēja precīzi atcerēties). Par darījumiem vienojās, sazvanoties vai sarakstoties. Preces piegādāja ar pēcapmaksu, kas bija viens no nosacījumiem, kāpēc šī sadarbība varēja notikt. Cik ilgā laikā bija jāveic samaksa, liecinieks nevarēja pateikt. Preci transportēja tas, kurš pārdeva preci. SIA „VZ Factory" preci netransportēja, jo tam nebija tehnikas. Vietu, uz kurieni jāved prece, norādīja /pers. J/, bija dažādas vietas – Pļaviņu novadā, Beverīnās, Brenguļu novadā. Tas pēc vienošanās. SIA „VZ Factory" nebija citu struktūrvienības, bet nomāja no pieteicējas noliktavu Brenguļos. Tā bija /pers. J/ prasība, klientu ērtību dēļ. Piegādātājs veda preces tur, uz kurieni norādīja RE-GROUP SP.z.o.o. un katru reizi tā varēja būt savādāka. Preču pārbaudi veica klients, viņš izkrāva, pārbaudīja, vai ir pareizs skaits un tad liecinieks parakstīja dokumentus. Pats liecinieks preci nepārbaudīja, bet tikai piedalījās pie dokumentu parakstīšanas. RE-GROUP SP.z.o.o. pārbaudīja kravas atbilstību tai informācijai, kas bija norādīta SIA „VZ Factory" pavadzīmēs. Ja klients pasūtīja 100 vienības, tad liecinieks arī no piegādātāja pasūtīja 100 vienības un nekādu izmaiņu nebija. Automašīnas vadītājs iedeva liecinieka uzņēmumam adresētos dokumentus RE-GROUP SP.z.o.o. pārstāvim, lai tas varētu pārbaudīt šo daudzumu. SIA „VZ Factory" savu pavadzīmi izrakstīja dažas dienas pirms piegādes, kad piegādātājs (SIA „ADvertise center") nodeva savus izcenojumus un to, cik krava varētu izmaksāt, un tad liecinieks sagatavoja pavadzīmi. Liecinieks pavadzīmi parakstīja tikai pēc tam, kad RE-GROUP SP.z.o.o. apstiprināja, ka tas, ko viņš pasūtīja, ir saņemts. Ar šādu uzņēmējdarbību nodarbojās apmērām vienu gadu, bet pēc tam pārtrauca, jo bija pārāk liela „ņemšanās" ar šo uzņēmumu un domāja mainīt sfēras. Grūti bija izbraukāt uz Valmieru gandrīz katru dienu. Uzcenojums šajos darījumos bija nepilns procents līdz četriem – pieciem procentiem, kuru liecinieks noteica pēc savas gribas un sajūtas. Liecinieks apstiprināja, ka lietas materiālos esošās SIA „VZ Factory" vārdā noformētās pavadzīmes ir sagatavojis viņš.

Ņemot vērā norādītās liecības, kopsakarā ar pārējiem lietas materiālos esošajiem pierādījumiem, tiesa secina, ka kaut /pers. T/ vispārīgi apstiprināja preču piegādi RE-GROUP SP.z.o.o., tomēr nespēja sniegt detalizētu un pārbaudāmu informāciju par faktisku darījumu norisi. Liecinieks faktiski preci nav redzējis, bet norādījis, ka preces kvalitāti pārbaudīja /pers. J/ un ka prece bija izkrauta. Savukārt /pers. J/ savās liecībās norādīja, ka kravas kvalitāti pārbaudīja pieteicējas darbinieki. Tātad, ja dokumenti tika parakstīti pie kravas saņemšanas, tad lieciniekam būtu jāzina, vai tobrīd tur bija vēl kādas personas, kas apskatīja preces. Uz šādiem apstākļiem liecinieks nenorādīja. Tāpat viņš nespēja detalizētāk paskaidrot par preču transportēšanu, jo pēc viņa vārdiem to nodrošināja piegādātājs. Liecinieks nespēja sniegt pārbaudāmu informāciju par personu, ar kuru kontaktējās no piegādātāja puses. Pretrunīga ir informācija par to, kā sākās sadarbība, jo /pers. T/ norādīja, ka par /pers. J/ uzzināja no paziņu paziņām. Savukārt /pers. J/ liecināja, ka SIA „VZ Factory" atrada internetā sociālajos tīklos. Tāpat liecinieks sākotnēji norādīja, ka preču piegādes vietas bija dažādas, bet pratināšanas beigās norādīja, ka viņam bija grūti gandrīz katru dienu izbraukāt uz Valmieru.

Turklāt Dienests konstatējis, ka SIA „VZ Factory" strīdus laika periodā deklarētājiem darījumu partneriem – SIA „ADvertise center", SIA „Madeors" un SIA „Ali Mambras" amatpersonas bija ārvalsts pilsoņi un darījumu brīdī neatradās Latvijā (apstrīdēto darījumu periodā nešķērsoja Latvijas robežu, nesaņēma darba atļaujas vai uzturēšanās atļaujas Latvijā, vai saņēma īslaicīgu vīzu tūrisma mērķiem). Turklāt norādītie uzņēmumi savās PVN deklarācijās uzrādīja darījumus zem 1000 latu vērtības, tos neatšifrējot. Līdz ar to Dienests ir objektīvi izvērtējis visu noformēto darījumu ķēdi un pamatoti secinājis, ka preces izcelsme nav konstatējama.

[15] Apkopojot lietas materiālos esošos pierādījumus par pieteicējas darījumiem ar RE-GROUP SP.z.o.o., tiesa atzīst par pamatotu Dienesta secinājumu, ka lietas materiālos esošie pierādījumi un liecinieku pretrunīgās liecības ir pietiekams pamats atzīst, ka pieteicējas deklarētie darījumi faktiski nav notikuši, bet tikai noformēti dokumenti un organizēta naudas plūsma.

RE-GROUP SP.z.o.o. amatpersona gan iestādei, gan tiesā formāli apstiprināja darījumu esību, tomēr izvērtējot detalizēti visu noformēto darījumu

ķēdi, nav konstatējama preču izcelsme, norēķinu par preču veikšana normālas komercprakses ietvaros, preču transportēšana.

Pieteicējas darbinieks /pers. S/ liecināja, ka brauca apskatīt kokmateriālus uz cirsmām un krautuvēm, ka lēmums par kokmateriālu iegādi pieņemts pēc to apskates un akceptēšanas. No lietas materiāliem un liecinieku liecībām nav konstatējams, kādā veidā kokmateriāli nogādāti uz konkrēto vietu. Turklāt atbilstoši liecinieku liecībām, pieteicēja bija tā, kas noteica, uz kādu vietu jāved krava. Tātad /pers. A/ norādīja vietu /pers. J/, kurš savukārt to pateica /pers. T/. Līdz ar to prece (piemēram, malka, skaidas) nav saņemta izcelsmes vietā, bet nogādāta gala patērētāja norādītajā vietā. Šādai rīcībai nav atrodams loģisks un objektīvs pamatojums. Turklāt /pers. S/ sniegtā informācija liecina, ka kokmateriāli atradās tuvu cirsmu izstrādes vietai, līdz ar to, iespējams, ka faktiski kokmateriāli iegādāti no cirsmu īpašniekiem vai izstrādātājiem, bet darījumu ķēdē iesaistīti starpnieki, lai radītu PVN izkrāpšanas shēmu. Tāpat /pers. S/ norādīja, ka /pers. J/ pieteicējai sameklēja klientus, kas neapstiprinās ar lietas materiāliem, jo pavadzīmēs nav norādīta pakalpojumu sniegšana.

Tāpat /pers. R/ liecināja, ka kokzāģētavā „Zālītes" saņemtas galvenokārt izejvielas, kas izmantotas ražošanā. Savukārt /pers. A/ Dienestam paskaidroja, ka no RE-GROUP SP.z.o.o. iegādātās preces tika pārdotas tālāk. /pers. R/ liecināja, ka teritorijā „Zālītes" tika ievesta /pers. J/ paredzētās kravas, kuras pieteicēja nopirka nedēļas laikā. Savukārt no lietas materiāliem konstatējams, ka RE-GROUP SP.z.o.o. dokumentus par preču iegādi un to tālāku pārdošanu noformēja vienā dienā. Tātad darījumos tieši iesaistītās personas sniedz pretrunīgu informāciju, no kuras nav iespējams izsekot darījumu norisei.

Dienesta konstatētie apstākļi par norēķinu neveikšanu (RE-GROUP SP.z.o.o. saņēma no pieteicējas maksājumus, bet savam piegādātājam samaksu nav veikusi) un savstarpēju parādu cedēšanu vairāku miljonu latu apmērā papildu apliecina formālu dokumentu noformēšanu, nevis reālu saimniecisko darbību. Turklāt /pers. J/ tiesas sēdē liecināja par norēķinu saņemšanu pilnā apmērā, kaut norādītie apstākļi neapstiprinās ar šī uzņēmuma grāmatvedības dokumentiem. Pieteicējas piegādātāju faktiskā saimnieciskā darbība nav konstatējama, jo juridiskā adrese reģistrēta svešos dzīvokļos un bija tikai kā korespondences saņemšanas vieta, kaut /pers. J/ un /pers. T/ strādāja no savām mājām. Tas norāda uz apzinātu rīcību, lai nevarētu uzņēmumu atrast pēc tā norādītās adreses un papildus liecina par fiktīvu uzņēmējdarbību.

[16] Tiesa konstatē, ka pieteicēja 2013. gada aprīļa – septembra deklarācijās deklarēja darījumus ar UAB Daukinta un atskaitīja priekšnodokli 930 462,01 latu apmērā (aprīlī 95 234,71 lati, maijā 144 769,22 lati, jūnijā 121 885,32 lati, jūlijā 152 356,6 lati, augustā 203 151,41 lati, septembrī 213 064,75 lati).

No lietas materiāliem izriet, ka starp pieteicēju un Lietuvas uzņēmumu 2013. gada 1. aprīlī noformēts līgums Nr. 01684 par dažāda izmēra bezzaru līmētu oša un ozola sagatavju piegādi. Saskaņā ar līguma noteikumiem pieteicēja preci pērk UAB Daukinta noliktavā „Lilastes priedes", Lilastē, Carnikavas novadā. Atbilstoši parakstu atšifrējumiem pieteicējas vārdā noformētajos darījumos ar UAB Daukinta dokumentus parakstīja /pers. A/ un /pers. R/. UAB Daukinta pieteicējai izrakstīja 233 pavadzīmes par bezzaru līmēto oša un ozola sagatavju piegādi (*lietas 6. sējuma 13.-125. lapa*).

Pavadzīmēs kā pārvadātājs norādīts SIA „Alitrans". Dienests strīdus pavadzīmēs norādītajiem SIA „Alitrans" transportlīdzekļu vadītājiem /pers. AT/, /pers. AU/, /pers. AV/, /pers. AZ/nosūtīja uzaicinājumus ierasties iestādē un sniegt paskaidrojumus par nodarbinātību šajā sabiedrībā. Minētās personas Dienestā neieradās un neinformēja par neierašanās iemesliem.

UAB Daukinta 2012. gada 29. maijā Dienestā deklarēja darījumu izpildes un korespondences saņemšanas vietu „Mežmaliņas 4", Garkalnē, Ādažu novadā (juridiskā adrese reģistrēta Tvenkiniu ielā 8A, Kauņas rajona pašvaldībā, Šāku ciemā, Lietuvā, turpat kur citam pieteicējas darījumu partnerim – UAB Milgarda).

Pieteicējas amatpersona 2015. gada 12. jūnijā Dienestam iesniedza skaidrojumu Nr. 6/2, kurā norādīts, ka no UAB Daukinta iegādātās sagataves sabiedrība struktūrvienībā „Zālītes" pārstrādāja līstēs un realizēja Čehijas uzņēmumiem Prointerconsult Group s.r.o., Nelkium Trade s.r.o. un Latvijas komersantiem SIA „Artvens", SIA „Egro AG".

Dienests konstatējis, ka uz auditējamā perioda beigām (2013. gada 30. septembri) pieteicējas parāds UAB Daukinta bija 4 961 913,2 lati.

Pieteicēja Dienestam iesniedza dokumentus par norēķinu veikšanu. 2013. gada 18. oktobrī, 6., 14., 15. novembrī, 2., 6., 10., 19., 27. decembrī, 2014. gada 15., 22. janvārī noformētas vienošanās starp G. Valtu (kreditors), UAB Daukinta (galvinieks) un pieteicēju, ka pieteicējai parāds jāmaksā /pers. AE/, kuram savukārt ir parādā UAB Daukinta (*lietas 5. sējuma 78.-90. lapa*). Tāpat pieteicēja iesniedza bankas norēķinu kontu izrakstus par naudas līdzekļu 1 074 826,27 *euro* jeb 996 133,32 latu (t.i., 18,58 % no strīdus darījumu vērtības) iemaksu UAB Daukinta norēķinu kontā.

Ievērojot minēto, tiesa konstatē, ka tieši tāpat kā darījumos ar jau norādītajiem darījumu partneriem, arī konkrētajā situācijā samaksa par preci faktiski nav notikusi, bet parādsaistības ievērojamā apmērā ir dzēstas un pieteicēja darījumu partnerim faktiski pārskaitījusi naudas līdzekļus, kas veido tikai 18,58 % no darījumu vērtības.

[17] UAB Daukinta amatpersona /pers. K/2014. gada 15. janvārī Dienestam sniegtajā paskaidrojumā (*lietas 7. sējuma 101. lapa*) vispārīgi apstiprināja sadarbību ar pieteicēju. Uzņēmums ir reģistrēts, tā pastāvīgā saimnieciskās darbības veikšanas vieta ir Lietuvā, līdz ar to grāmatvedības uzskaiti kārto un ar to saistītos dokumentus uzglabā, nodokļu aprēķināšanu, deklarēšanu un nomaksu veic mītnes zemē. Uz UAB Daukinta nav attiecināms Latvijas tiesiskais regulējums attiecībā uz grāmatvedību, līdz ar to uzņēmums Latvijā veic tikai uzskaiti, kas nepieciešama PVN deklarāciju sastādīšanai. Tā kā uzņēmumam bija darījumi Latvijā, tas saņēma Latvijas PVN maksātāja numuru un PVN deklarācijās deklarēja veiktos darījumus. Sadarbību ar pieteicēju preču un pakalpojumu piegādē UAB Daukinta nodrošināja ar saviem un materiāltehniskajiem līdzekļiem, darbaspēku. Tā kā UAB Daukinta neorganizēja preču pārvadāšanu, tad nevar sniegt informāciju par preču pārvadāšanas apstākļiem. Pirms darījumu noslēgšanas viņš pārliecinājās tikai par partneru reģistrāciju atbilstošos reģistros, tiesībām veikt uzņēmējdarbību. Sadarbībā ar pieteicēju nekādas neatbilstības nekonstatēja.

Savukārt pieteicējas iesniegtajā 2014. gada 9. decembra apliecinājumā par liecību sniegšanu norādīts, ka preces nodotas UAB Daukinta noliktavā „Lilastes priedes", Lilastē, Carnikavas novadā un transportētas uz pieteicējas struktūrvienību „Zālītes", Brenguļu pagasts, Beverīnas novadā. Pieteicēja nodrošināja transportēšanu, piesaistot pārvadātāju SIA „Alitrans". Norēķini par 2013. gadu veikti pilnā apmērā (*lietas 4. sējuma 83. lapa*).

Tiesas sēdē /pers. K/ liecināja, ka no sākuma nodarbojās ar interneta reklāmas pakalpojumiem. Sniedza tos Polijas uzņēmumam RE-GROUP SP.z.o.o., bet sadarbība par interneta reklāmu ar Polijas uzņēmumu beidzās, jo līgums bija par noteiktu apjomu. Peļņa nebija liela un nolēma darboties citā sfērā. Pēc tam sāka sadarboties ar pieteicēju, kurai piegādāja no SIA „International Macro" iepirktās oša un ozola sagataves. Skatījās sludinājumus, atrada SIA „International Macro", kura piedāvāja ozolu un ošu sagataves. Tālāk atrada pieteicēju, kam pārdot. Sāka nodarboties ar kokmateriālu tirdzniecību, jo pats nodarbojies ar galdniecību. Salīdzināja ar citām cenām, ar citiem pārdevējiem. Bija paziņu lokā zināms cilvēks – V. Straujais, ar kuru aprunājies un kopīgi izdomāja veikt darījumus. Tas bija pēc tam, kad atrada SIA „International Macro".

SIA „International Macro" kontaktējās ar valdes locekli /pers. V/. Darījums bija tik, cik smagajā mašīnā var iekraut. No sākuma pārbaudīja, cik vietas mašīnā. Tāpēc mainījās preču apjomi. No sākuma bija mazāk, pēc tam palika lielāki apjomi. Pilna mašīna sanāk kaut kur ap 20 tonnām. Sākumā nebija zināms, kam realizēs. Vispirms noskaidroja, atrada biznesa ideju. Pēc tam atrada pieteicēju un sākās tirgošana. Preces pārdeva tikai pieteicējai, jo bija daudz kravas, negribēja paplašināt uzņēmējdarbību un turklāt tā bija papildus nodarbe mācībām augstskolā un sportu nodarbībām. Uzņēmums

atradās „Mežmales", Garkalnes novadā. Strādāja pats par sevi no mājām. Uzņēmumam bija viens darbinieks, kas strādāja Lietuvā par minimālo algu – centās atrast klientus. Sagataves iegādājās tikai no SIA „International Macro" un pārdeva pieteicējai. Tie bija vienīgie darījumi.

Liecinieks izpētīja iepriekš tirgus cenu (to atrada internetā, sludinājumos, mājaslapās), salīdzināja cenas, preces kvalitāti un atsauksmes. Kvalitāti noteica vai nu apskatoties, pēc bildēm, kāda aparatūra tiek izmantota. SIA „International Macro" preci pasūtīja caur internetu, apskatījās bildēs kā izskatās sagataves, viss apmierināja un krava atnāca. Peļņa bija 0,1 % līdz 1 % no kravas vērtības, maksimums kādi 2-3 %. Precīzi nevarēja pateikt, kāds bija peļņas apmērs. Līgumu sagatavoja kopā ar pieteicēju. Galvenais princips, lai nav jādomā par transportu. Pieteicēja pieprasīja, lai nebūtu puvumi vai bojājumi. Noliktava bija piemērota šādas produkcijas uzglabāšanai.

Pieteicēja pati pasūtīja transportu uz uzņēmuma noliktavu, Lielastes novadā. SIA „International Macro" transports bija noorganizēts un viņi paši piegādāja uz noliktavu Lilastē. SIA „International Macro" iekrāva un izkrāva preci. Noliktavā darbinieku nebija. Apmaksu par preci piegādātājam liecinieks uzreiz nevarēju veikt, jo pieteicēja bija parādā. Ar /pers. V/ tikās dažādās vietās – kafejnīcās, ēdnīcās, tirdzniecības centros. Krava atnāca un šoferim bija pavadzīme, kas tika parakstīta, prece pārbaudīta un izkrauta. Liecinieks pats pieņēma kravas, bet vienmēr pats nebija noliktavā. Bija gadījumi, kad Brenguļos pieteicēja pēc pavadzīmes saņēma kravu un pārbaudīja. Bija gadījumi, kad pats kravu nepārbaudīja, SIA „International Macro" atveda uz „Lilastes priedes" kravu, izkrāva, atbrauca pieteicēja ar savu transportu, iekrāva un aizveda uz Brenguļiem. Dokumentu parakstīšana notika uz vietas. Pasūtot preci no SIA „International Macro", prece tika nogādāta uz „Lielastes priedes", jo reizēm apjoms bija lielāks nekā vajadzīgs. Reizēm bija vajadzīga noliktava, kur šī prece bija jāuzglabā. Bija gadījumi, kad atbrauca, izkrāva un vai nu nākamajā dienā brauca pakaļ vai arī brīvdienas bija pa vidu. Noliktavai bija apsargs – pašas noliktavas darbinieks. Tā bija apsargājama noliktava, ar žogu apkārt. Šajā teritorijā bija arī citi nomnieki. Peļņa bija diezgan maza, un liecinieks nolēma, ka ar uzņēmējdarbību nav lielas jēgas nodarboties. Liecinieks lika diezgan mazu uzcenojumu un neko nevarēja nopelnīt. Tāpēc viņš pārtrauca nodarboties ar uzņēmējdarbību un pievērsās vairāk augstskolai. Ar uzņēmējdarbību vairs nenodarbojās. Uzņēmumu pārdeva Bulgārijas pilsonim /pers. BB/, kurš pats atrada liecinieku, apmēram par 100 latiem.

Pie notāra gājis, kad uzņēmumu pārrakstīja uz sevi un kad pārdeva uzņēmumu. Divas reizes bija, otro īsti neatceras, bet bija divas reizes. Dienestā bija sniegt paskaidrojumus par šiem darījumiem. Tas ir vienīgais paskaidrojums, ko sniedza. Liecinieks neatcerējās, ka būtu bijis pie notāra un sniedzis kādu liecību, neatcerējās, kurš sagatavoja liecību, kuru apliecināja notārs. Liecinieks apstiprināja, ka viņš pats to nedarīja.

Tātad liecinieks nav apstiprinājis, ka būtu sagatavojis un parakstījis pieteicējas iesniegto 2014. gada 9. decembra apliecinājumu par liecību.

Tāpat liecinieks norādīja, ka saimnieciskā darbība un 223 darījumu slēgšana 6 mēnešu laikā bija tikai liecinieka papildus nodarbošanās, paralēli studijām un sporta nodarbībām. Tiesas ieskatā norādītais darījumu skaits (vidēji 1-4 darījumi dienā) un piegādāto preču apjoms neliecina par reālu saimniecisko darbību un faktisku preču piegādi, kas iekļauj sevī pasūtījuma saņemšanu no pieteicējas, kontaktēšanos ar piegādātāju, vienošanos par piegādes vietu, laiku un transportēšanas nosacījumiem, dokumentu noformēšanu un preces pieņemšanu un nodošanu pieteicējai. Turklāt liecinieks norādīja, ka SIA „International Macro" nosūtīja lieciniekam bildes kā izskatās sagataves, liecinieks tās apskatīja un pieņēma lēmumu par kravas iegādi. Tāpat liecinieks liecināja, ka ne visās reizēs piedalījās pie kravas nodošanas.

[18] Audita pārbaudē Dienests konstatēja, ka UAB Daukinta 2013. gada aprīlī – septembrī deklarēja iegādes darījumus ar SIA „International Macro", SIA „International Macro" – ar SIA „STARK Industries" (aprīlī – augustā) un SIA „ONE TWO THREE" (augustā – septembrī), kas deklarēja tikai iegādes darījumus ar vērtību zem 1000 latiem, neidentificējot darījumu partnerus. Vienlaikus SIA „STARK Industries" jūnijā deklarēja iegādes darījumus ar Polijas uzņēmumu Forax Sp.zo.z, Lietuvas uzņēmumiem UAB Ivineta un UAB Dimalda, bet SIA „ONE TWO THREE" septembrī – ar Lietuvas uzņēmumu UAB Vandega. Turklāt strīdus laika periodā abu SIA „International Macro" deklarēto darījumu amatpersonas bija ārvalsts pilsoņi.

Dienestā 2014. gada 17. janvārī saņemta informācija no SIA „International Macro" (*lietas 4. sējuma 248. lapa*), ka uzņēmums strīdus preces iegādājās no SIA „STARK Industries" un SIA „ONE TWO THREE", norādot, ka SIA „International Macro" nav norēķinājusies ar deklarētajiem piegādātājiem, ko izdarīs tiklīdz saņems samaksu no UAB Daukinta. Par preču transportēšanu bija atbildīgi piegādātāji. Uzņēmums preces pārkraušanu nenodrošināja, visbiežāk to darīja preču pircējs.

Lietas materiālos atrodas pavadzīmes, saskaņā ar kurām strīdus laika periodā SIA „International Macro" piegādāja UAB Daukinta līmētas oša un ozola sagataves (*lietas 7. sējuma 215.-271. lapa, 8. sējuma 2.-53. lapa*). Pavadzīmēs preces izsniegšana un saņemšana (bez transportēšanas) norādīta „Lilastes priedes", Lilastē, Carnikavas novadā. SIA „International Macro" vārdā pavadzīmes parakstīja /pers. V/.

Tiesas sēdē /pers. V/ liecināja, ka SIA „International Macro" nodarbojās ar starpniecības pakalpojumiem – iegādājās preces un pārdeva tālāk. Uzņēmumam nebija nekāda biroja, bet bija tikai noliktava, kas atradās Carnikavā. Kad bija uzņēmumi, kas nevarēja nodrošināt, kur uzglabāt preci vai arī vajadzēja vietu, kur pārkrauties, tad izmantoja šo noliktavu. Preces uzglabāja ne ilgāk par vienu dienu. Tirgoja kokmateriālus – paletes, koka paliktņus, ošu sagataves. Piegādātājus atrada internetā, bet pasūtītāju atrada caur paziņām. Sākumā bija plāns to visu vērst uz Skandināviju, uz Norvēģiju, bet tas neizdevās. Sadarbojās ar UAB Daukinta. Šajā uzņēmumā kontaktējās ar /pers. K/. Paziņas teica, lai sazinās ar viņu un ka varbūt viņš var kaut ko ieteikt. Varbūt pastāstīt, no kādām firmām var dabūt, kādus daudzumus. Tā arī tā sadarbība norisinājās. Ar piegādātājiem tikās, lai uzzinātu, ko viņi var piedāvāt. UAB Daukinta bija uzpircējs, bet lieciniekam nav zināms, ko viņi tālāk ar preci darīja. Parasti bija konkrēts pasūtījums no UAB Daukinta. Pēc tam liecinieks tikās vai sazvanījās ar SIA „Stark Industries", lai noskaidrotu, vai ir iespējams dabūt konkrētā daudzumā konkrēto preci. Preču piegāde notika ar transportu, ko nodrošināja preču piegādātājs. Viņš arī sedza visus izdevumus, tie bija iekļauti jau cenā. Lielākoties bija tā, ka uzreiz veda uz UAB Daukinta norādīto adresi. Ja bija reizes, kad nevarēja, tad veda uz iepriekš minēto noliktavu. Bija dažādas adreses – Rīgā, Valmieras novadā, Kuldīgas novadā u.c. Kravu pārkrāva un veda kaut kur tālāk. Bija piemeklētas adreses, kur varēja nodrošināt transportu, kur bija pieejams darbaspēks, elektrokārs, kas to visu var pārkraut, kā arī rampa, lai ar mašīnu varētu piebraukt. Izkraušanu nodrošināja tas uzņēmums, kas veda prom kravu. Ja lielāku kravu atveda, bija 3 – 4 darbinieki vēl, kas uz vietas tur strādāja. Noliktavas bija pilnas ar darbiniekiem. Kravu pieņēma /pers. K/, tikai tad, kad viņš parakstīja pavadzīmi, liecinieks parakstīja sava piegādātāja izrakstīto pavadzīmi. Visu pārsvarā kārtoja pa telefonu, kad bija pārkraušana, bija visi pārstāvji klāt un tad arī visu izrunāja, ko tālāk vajadzēs, vai turpinās strādāt un vienojās par datumiem. Kad prece tika izkrauta, ne vienmēr bija jau klāt nākamā mašīna, bija dienas, kad stāvēja 3 – 4 stundas. Neatcerējās tādu reizi, kad /pers. K/ būtu vedis kravu uz „Lilastes priedes". Nekad nebija minējis, ka viņam tur būtu bijusi noliktava.

Nebija tā, ka viens transports veda. Līdz pārkraušanas vietai piegādāja piegādātāji. Pēc tam pārkrāva UAB Daukinta transportā. Ja nebija vietas, kur pārkrauties, tad pārkrāvās Lilastē.

Piegādātāju pilnvaroto pārstāvju uzvārdus neatcerējās. Bet norādīja, ka tie nebija Latvijas pilsoņi. Bija tāds Sebastians, kurš latviešu valodu nepārvaldīja, ar viņu sarunājās pa pusei angliski, ka pusei krieviski. Dokumenti bija noformēti latviski. Bija reizes, kad Sebastianam bija līdz kāds latviski runājošs cilvēks. Viņš nebija firmas vadītājs, tikai kā pilnvarotā persona.

Otrai firmai darījumos figurēja sieviete kā pilnvarotā pārstāve (iespējams /pers. BE/). Viņai bija notariāli apstiprināta pilnvara un ar viņu kontaktējās par visām iegādēm no SIA „Stark Industries". Piegādātāji rēķinus noformēja latviešu valodā. Lielākoties bija tā, ka tajā pašā brīdī, kad kravu pārkrāva, /pers. K/ pārliecinājās par preces kvalitāti, ja viss bija kārtībā, viņš parakstīja pavadzīmi un liecinieks pēc tam parakstīja pavadzīmi piegādātājam. /pers. K/ uzņēmās skaitīt, un viņš arī skaitīja daudzumu.

Norēķinu termiņus liecinieks neatcerējās, bet, iespējams, bija 10 līdz 15 dienas. Rēķinos termiņi nebija norādīti. UAB Daukinta par preci nenorēķinājās, tādēļ liecinieks nenorēķinājās ar piegādātājiem un sākās problēmas. Tajā laikā liecinieku atbalstīja vecāki, un tādēļ viņš varēja bez peļņas veidot uzņēmumu. Liecinieka ienākums bija atkarīgs no kravas un no daudzuma, apmēram 200 - 300 lati. Liecinieks nevarēja izskaidrot uzcenojuma apmēru, starpību no preču pirkšanas un pārdošanas saņēma uzņēmums un tā palika bankas kontā, liecinieks pats no tā neko nesaņēma. Plāns bija izmaksāt sev minimālo algu. Likums neatļāva vienā dienā ņemt no uzņēmuma naudu un to tērēt. Lieciniekam pašam kā cilvēkam nekāds lielais ieguvums nebija, oficiāli sev neko nav izmaksājis. Krājās parādi, līdz vairs nebija iespējams neko pārdot, ne nopirkt.

/pers. K/ vienmēr bija klāt, kad notika preču nodošana, vēl tur bija vairāki cilvēki. No kurienes viņi bija, liecinieks nezināja. Tādēļ /pers. K/ tika uzaicināts, lai kā uzņēmuma īpašnieks pats personīgi ir klāt un pārbauda, lai pēc tam lieciniekam nebūtu atbildības. Līdz ar to viņš uzmanīja gan pārkraušanu, gan preces kvalitāti.

[20] Dienests audita pārbaudes laikā ir pārbaudījis SIA „International Macro" sniegto informāciju, ka uzņēmums strīdus preces iegādājās no SIA „STARK Industries" un SIA „ONE TWO THREE".

Lietas materiālos atrodas rēķini par preču piegādi (*lietas 9. sējuma 129.-141., 177.-205., 230.-250. lapa*), saskaņā ar kurām 2013. gada aprīlī – jūlijā SIA „International Macro" iegādājās preces no SIA „STARK Industries" un augustā – septembrī no SIA „ONE TWO THREE". Rēķinos norādīts, ka preces piegāde notikusi bez transportēšanas un tās izsniegšanas un saņemšanas vieta ir „Lilastes priedes", Lilaste, Carnikavas novads.

Dienests konstatējis, ka norādītajā laika periodā SIA „STARK Industries" amatpersona bija Krievijas pilsonis /pers. BF/. Savukārt pavadzīmes šī uzņēmuma vārdā parakstīja /pers. BE/. Uzņēmums juridiskajā adresē Baznīcas ielā 20/22, Rīgā nav sasniedzams. Minētā nekustamā īpašuma īpašnieks Dienestam norādīja, ka nekādu līgumisku attiecību ar minēto uzņēmumu par telpu nomu īpašniekam nav un juridiskā adrese reģistrēta uz viltota dokumenta pamata. 2013. gada jūnijā SIA „STARK Industries" deklarēja preču iegādes no Lietuvas un Polijas uzņēmumiem, bet saskaņā ar iestādes rīcībā esošo informāciju, SIA „STARK Industries" deklarētie darījumi partneri nav deklarējuši darījumus ar šo uzņēmumu.

Savukārt attiecībā uz SIA „ONE TWO THREE" Dienests konstatējis, ka uzņēmuma amatpersona strīdus laika periodā bija Uzbekistānas pilsonis /pers. BG/. Uzņēmums bija deklarējis divus darbiniekus – amatpersonu un /pers. BH/ (*S. Wojtowicz*), kas ir parakstījies šī uzņēmumā vārdā uz SIA „International Macro" izrakstītajiem rēķiniem. 2013. gada septembrī SIA „ONE TWO THREE" deklarēja preču iegādes no Lietuvas uzņēmuma, bet saskaņā ar iestādes rīcībā esošo informāciju, SIA „ONE TWO THREE" deklarētais darījumu partneris nav deklarējis darījumus ar šo uzņēmumu.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka izvērtējot visu darījumu ķēdi, nav konstatējama preču izcelsme. Līdzīgi kā citos darījumos, ķēdes posms noslēdzas ar uzņēmumiem, kuru amatpersonas un darbinieki ir ārvalstu pilsoņi, kuri nav sasniedzami juridiskajā adresē un nav konstatējama saimnieciskās darbības veikšana. Kaut /pers. V/ tiesas sēdē liecināja, ka ir kontaktējies ar Sebastianu un sievieti, kurai bija izsniegta pilnvara, bet tomēr liecinieks nespēja sniegt objektīvu un pārbaudāmu informāciju par šīm personām. Turklāt liecinieks norādīja, ka kontaktējās ar šīm personām gan angļu, gan krievu valodā, bet visi darījumu dokumenti noformēti latviešu valodā, kuru šīs personas nepārvaldīja.

[21] Apkopojot spriedumā konstatēto par pieteicējas darījumiem ar UAB Daukinta, tiesa atzīst par pamatotu Dienesta secinājumu, ka strīdus darījumu par līmētu oša un ozola sagatavju piegādi faktiski nav notikuši, bet ir noformēti dokumenti un organizēta naudas plūsma par reāli nenotikušām preču piegādēm.

Izvērtējot liecinieku liecības, tiesa secina, ka darījumu ķēdē izmantoti tādu uzņēmumu rekvizīti, kuri faktisko saimniecisko darbību nav veikuši. Piegādātāju amatpersonas norādīja, ka šī uzņēmējdarbība viņiem ir bijusi kā papildus nodarbošanās, nevis pamatdarbs ienākumu gūšanai. Piegādātāji darbojās kā starpnieki un abos gadījumos norādīja, ka transportu organizēja citi uzņēmumi. /pers. V/ liecināja, ka preču piegāde notikusi uz dažādām vietām. Viņš neatcerējās tādu reizi, kad /pers. K/ būtu vedis kravu uz „Lilastes priedes" un nekad nebija minējis, ka viņam tur būtu bijusi noliktava. Norādītais ir pretrunā ar paša liecinieka noformētajām pavadzīmēm, kurās visās norādīts, ka preču nodošana notikusi bez pārvadāšanas adresē „Lilastes priedes", Carnikavas novadā. Minētais apstāklis ir būtisks un ja liecinieks būtu faktiski piedalījies pie preču nodošanas, tad viņam būtu jāzina, kurā vietā tas notika un tas būtu jānorāda darījumu dokumentos.

/pers. K/ liecināja, ka SIA „International Macro" iekrāva un izkrāva preci, jo noliktavā darbinieku nebija. Savukārt /pers. V/ norādīja, ka bija piemeklētas adreses, kur varēja nodrošināt transportu, kur bija pieejams darbaspēks, uz vietas bija 3 – 4 darbinieki, kas tur strādāja un noliktavas bija pilnas ar darbiniekiem. Norādītās pretrunas ir būtiskas un liedz iespēju iegūt skaidru priekšstatu par darījuma norisi, jo liecinieki sniedza pilnīgi pretēju informāciju par būtiskiem darījumu apstākļiem.

Tāpat tiesa ņem vērā apstākli, ka UAB Daukinta nav norēķinājusies ar savu piegādātāju par precēm, bet piekrita parādu dzēšanai. Savukārt SIA „International Macro" pavadzīmēs pat nav norādījusi uz to apmaksas termiņu. Turklāt /pers. K/ liecināja, ka darījumi ar pieteicēju un SIA „International Macro" bija vienīgie, jo viņš nevēlās paplašināt uzņēmējdarbību. Norādītā informācija ir pretrunā ar lietas materiālos esošajām vienošanām UAB Daukinta bija parādā /pers. AE/ ievērojamas naudas summas. Par norādītiem apstākļiem liecinieks neko nav norādījis, ne Dienestam sniegtajā paskaidrojumā, ne tiesas sēdē. Turklāt apstāklis, ka šajās vienošanās pieteicēja ir viena no iesaistītajām pusēm, liecina par pieteicējas apzinātu iesaistīšanos darījumu shēmas noformēšanā.

[22] No lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja 2013. gada jūlijā – septembrī kā priekšnodokli atskaitīja 171 354,64 latus (jūlijā 55 890,05 latus, augustā 25 339,67 latus, septembrī 90 124,92 latus) par darījumiem ar Polijas uzņēmumu BORGO SP.z.o.o.

BORGO SP.z.o.o. pieteicējai norādītajā laika periodā izrakstīja 19 pavadzīmes par amortizatoru, apgaismes stabu, bāra krēslu, ķīļsiksnu, blokslēdžu, ģeorežģu, izolētu nerūsējošā tērauda dūmeju, tērauda T gabala ar tīrīšanas lūku, kondensāta izvada, kabeļu griezēja, ETI naža u.c. preču piegādi (*lietas 6. sējuma 126.-139. lapa*).

BORGO SP.z.o.o. amatpersona /pers. L/Dienestam 2014. gada 8. janvārī sniedza paskaidrojumu, kurā norādīts, ka uzņēmums pieteicējai realizēja dažāda veida rūpniecības (nepārtikas) preces, kuras iegādājās no SIA „Foundex". Preces no SIA „Foundex" iegādājās šīs sabiedrības telpās Granīta ielā 32/4, Salaspils lauku teritorijā. Tā kā BORGO SP.z.o.o. veic tirdzniecības starpniecības pakalpojumus, preces pieteicējai pārdotas bez pārvietošanas. /pers. L/ norādīja, ka uzņēmums BORGO SP.z.o.o. reģistrēts Polijā, tādējādi saimniecisko darbību, tās ietvaros veiktos saimnieciskos darījumus, saņemtos, veiktos norēķinus u.tml. uzskaita, reģistrē, deklarē Polijā. BORGO SP.z.o.o. saņēma Latvijas PVN maksātāja numuru un atbilstoši normatīvo aktu prasībām deklarē veiktos darījumus Latvijā, iesniedzot PVN deklarācijas (*lietas 4. sējuma 159. lapa*). Lietas materiālos atrodas 2014. gada 9. decembrī notariāli apstiprinātais apliecinājums par liecības sniegšanu, kurā /pers. L/ norādīja tādu pašu informāciju, kā Dienestam iesniegtajā paskaidrojumā (*lietas 4. sējuma 74. lapa*).

BORGO SP.z.o.o. 2013. gada jūlijā – septembrī deklarēja iegādes darījumus tikai ar SIA „Foundex". Savukārt SIA „Foundex" šajā laika periodā deklarēja darījumus ar SIA „CITYLAT" (jūlijā – augustā) un SIA „Sinzy" (septembrī). SIA „CITYLAT" un SIA „Sinzy" deklarēja tikai iegādes darījumus ar vērtību zem 1000 latiem.

Audita pārbaudē Dienests pārbaudīja informāciju par SIA „Foundex" norādītajiem darījumu partneriem, no kuriem ir iegādājies strīdus preces. No

lietas materiāliem izriet, ka SIA „CITYLAT" amatpersona norādītajā periodā bija Uzbekistānas pilsonis /pers. BK/, kura strīdus laika periodā nav atradusies Latvijas teritorijā. Uzņēmums deklarētajā juridiskajā adresē Krišjāņa Valdemāra ielā 33-9, Rīgā neatrodas. Savukārt SIA „Sinzy" amatpersona bija Kazahstānas pilsone /pers. BL/ un deklarēts darba ņēmējs – /pers. BM/, par kuru atrašanos Latvijas teritorijā strīdus periodā informācijas nav.

Tiesa vairākkārt aicināja /pers. L/ uz tiesas sēdi liecību sniegšanai, bet viņš nav ieradies, nav norādījis tiesai neierašanās iemeslus, kā arī lieciniekа piespiedu atvešana nebija iespējama, jo viņš deklarētajā dzīvesvietā nav sasniedzams.

[23] Lietas materiālos atrodas SIA „Foundex" 2014. gada 29. janvāra paskaidrojums (*lietas 6. sējuma 234. lapa*), kurā norādīts, ka darījumos ar BORGO SP.z.o.o. bija tikai starpnieks, neveica preču transportēšanu, iekraušanu, izkraušanu, preces saņēma no SIA „CITYLAT", kuru pārstāvēja /pers. BN/, savā noliktavā Ganību dambī 27, Rīgā un Granīta ielā 32/4, Salaspilī, kur tās nogādāja preču piegādātāji ar savu vai īrētu transportu. SIA „Foundex" nesniedz ne transportēšanas, ne iekraušanas / izkraušanas pakalpojumus. SIA „Foundex" pārbaudei neiesniedza dokumentus par preču iegādi no SIA „CITYLAT" un SIA „Sinzy" noformētus dokumentus, tātad dokumentāri neapliecināja deklarēto darījumu esību.

BORGO SP.z.o.o. pārbaudei iesniedza darījumus apliecinošos dokumentus, tostarp, SIA „Foundex" noformētās pavadzīmes par strīdus preču piegādi (*lietas 8. sējuma 58.-105. lapa*). Saskaņā ar pavadzīmēs norādīto, preču pārvadāšana nav notikusi un preču nodošana notikusi Granīta ielā 32/4, Salaspilī. Turklāt BORGO SP.Z.o.o. dokumentus par preču piegādi noformēja tajā pašā datumā, kad izrakstīta SIA „Foundex" pavadzīme.

Tiesas sēdē /pers. Z/ lieciināja, ka bija amatpersona SIA „Foundex". Bija vienīgais valdes loceklis un vienīgais darbinieks. Nodarbojās ar starpniecību – pirka, pārdeva dažādas plaša sortimenta preces, sākot no plēvēm līdz kokmateriāliem un riepām. Uzņēmuma dibināšana notika šādi – atrada kompāniju, kura sniedz pakalpojumu un kura sagatavoja visus dokumentus, kas saistīti ar Uzņēmumu reģistru. Norēķinu kontu atvēra Igaunijas bankā Krediidipank, jo sākotnēji uzņēmums tika dibināts ar mērķi sadarboties arī ar Igaunijas uzņēmumu, bet tas neizdevās. Kāpēc izvēlējās nodarboties tieši ar starpniecību, lieciniekam bija grūti atbildēt. Viens no iemesliem bija tas, ka nebija nepieciešamas ļoti specifiskas priekšzināšanas.

Preču piegādātājus meklēja sludinājumos dažādās interneta vietnēs – www.ss.lv, krievu „ss", www.doska.ru, varbūt vēl kaut kur. Tieši tāpat pasūtītāju atrada www.doska.ru. Sludinājuma tekstu vai sludinājuma veidu lieciniekс nespēja atcerēties. Norādīja, ka sludinājumā bija norādīts nepieciešamais preču veids. Sākotnēji runa bija par kaut kādiem būvmateriāliem. Lieciniekс norādīja, ka viņam nebija nepieciešamas speciālas zināšanas būvmateriālu jomā, lai varētu piegādāt pasūtīto preci (piemēram, angāru, skaldītā granīta bruģakmeni, līmētās koka sijas, pārsega amortizatorus, spuldzes, slēdzenes). Lielākie piegādātāji, ar kuriem lieciniekс sadarbojās bija SIA „CITYLAT", SIA „Sinzy" un SIA „Go build", kurus atrada sludinājumos. Ar šo uzņēmumu amatpersonām sākotnēji sazinājās caur e-pastu un pēc tam telefoniski ar pilnvarotajām personām un tad ar viņām satikās. No SIA „CITYLAT" bija Eva, no SIA „Sinzy" – Daniels un trešo pārstāvi lieciniekс nespēja atcerēties. Personu uzvārdus lieciniekс nevarēja nosaukt. Ar Evu satikās dažādās vietās, lielākoties tas bija noliktavā Ganību dambī 27, kur arī notika šī te preču apmaiņa, bet bija arī gadījumi, kad prece tika nodota ne tikai pie noliktavas. Šajā noliktavu kompleksā lieciniekс nomāja noliktavu 100 m^2 platībā. Noliktavā strādāja tikai lieciniekс. Piegādātās preces izkrāva tas, kas tās piegādāja – šoferis. Lieciniekс palīdzēja izkraut, bet katrā ziņā nebija tā, ka bija atsevišķs darbaspēks, kurš nodarbojās ar preču izkraušanu vai iekraušanu. Bruģis bija uz paletēm, to izkrāva ar pacēlāju (auto kāru), kas bija noliktavā. Armatūru izkrāva ar rokām, atsevišķi katrs stienis. Tomēr kādā veidā izkrautas 5 tonnas armatūras, lieciniekс paskaidrot nevarēja. Šie stieņi, noteikti, neglabājās noliktavā. Noliktavā ļoti reti kaut kas vispār tika uzglabāts un, kādas preces tika uzglabātas, lieciniekс arī nevarēja nosaukt. Bija reizes, kad preces tika nodotas bez lieciniekа starpniecības, bet pēc tam tika parakstītas pavadzīmes. Atbildot uz jautājumu par uzcenojuma apmēru lieciniekс norādīja, ka precīzu skaitli nosaukt nevar, bet peļņa tur bija apmēram 0,01 %, ja vispār bija. Principā viss notika par tādu cenu, kā piegādātājs piedāvāja, tā arī tā prece tika realizēta. Šī saimnieciskā darbība lieciniekam bija kā papildus nodarbošanās, jo šajā laikā viņam bija cits darbs, kurā nopelnīja sev iztikas līdzekļus.

Lieciniekс nespēja paskaidrot, kas ir ģeorežģis un cik vizuāli varētu būt 10 000 m^2.

Pasūtītājs nodeva informāciju par to, kādas preces viņš vēlas pasūtīt. Lieciniekс vērsās pie piegādātāja, viņi pateica cenu, tad atpakaļ pie pasūtītāja, vai ir apmierinoši vai nav. Tā izkristalizējās, ko pārdos, ko nē. Attiecīgi pēc tam notika savstarpēji norēķini. Vienošanās bija, ka kavēties nevajag, bet cik ilgā laikā saņemta samaksa par precēm lieciniekс nevarēja atbildēt. Visi norēķini veikti pilnā apmērā.

/pers. L/ pazīst jau sen, jo abi ir liepājnieki. Savstarpējā saziņa, ka viņš ar kaut ko nodarbojas un lieciniekс cenšas ar kaut ko nodarboties, notika nejauši – caur sludinājumu. Tad viņi satikās kaut kur centrā droši vien. /pers. L/ paskaidroja, ka vēlas kaut kādas preces iegādāties. Viņš stāstīja, ka pasūta preces. Uz noliktavu preci atveda piegādātāji un nodrošināja tās izkraušanu ar savu darbaspēku. Pēc tam BORGO SP.z.o.o. brauca pakaļ precei ar savu transportu. Ļoti bieži tas notika vienkārši – no viena transporta otrā, noliktava bija sekundāra. Lieciniekс nevarēja paskaidrot kāpēc pārtrauca sadarbību ar /pers. L/, viens no iemesliem, ka trūka laiks ar to nodarboties un savā ziņā arī apnika.

Pavadzīmes sagatavoja pēc elektroniski atsūtītā preču saraksta. /pers. L/ parakstīja šos rēķinus lielākoties pie nodošanas.

Juridiskā adrese bija tikai kā korespondences saņemšanas vieta, tā tika reģistrēta konkrētā vietā, bet birojs un darbavieta tur nebija. Par šīm telpām bija noslēgts nomas līgums, bet, kāda bija nomas maksa, lieciniekс nevarēja atbildēt.

Tiesa uzrādīja lieciniekam Dienestam iesniegto SIA „Foundex" paskaidrojumu (*lietas 6. sējuma 234. lapa*), kuru lieciniekс pats sagatavoja. Lieciniekс nespēja izskaidrot pretrunas par norēķinu veikšanu, tas ir, ka tiesas sēdē lieciniekа, ka norēķini veikti pilnā apmērā, bet Dienestam sniegtajā paskaidrojumā norādīja, ka samaksa par precēm nav saņemta.

Tāpat lieciniekс nespēja nosaukt paskaidrojumā norādītā SIA „Sinzy" pārstāvja vārdu, lieciniekam nav zināms kas tā par personu. SIA „CITYLAT" pilnvarotā persona Eva bija no Polijas, ar kuru lieciniekс kontaktējās gan krievu, gan angļu valodā un viņa no SIA „CITYLAT" puses parakstīja dokumentus (kas bija sagatavoti latviešu valodā). Lieciniekс norādīja, ka /pers. L/ nodarbojas ar mūziku un ir piedalījies televīzijas šovā.

[24] Apkopojot spriedumā konstatēto par pieteicējas darījumiem ar BORGO SP.z.o.o., tiesa secina, ka tie faktiski nav notikuši.

BORGO SP.z.o.o. amatpersona /pers. L/ Dienestam sniegtajā paskaidrojumā norādīja, ka pieteicējai realizētās preces iegādājās no SIA „Foundex" šī uzņēmuma telpās Granīta ielā 32/4, Salaspils lauku teritorijā. Tā kā BORGO SP.z.o.o. veic tirdzniecības starpniecības pakalpojumus, preces pieteicējai pārdotas bez pārvietošanas. Savukārt SIA „Foundex" amatpersona /pers. Z/ savās liecībās norādīja tikai uz noliktavu Ganību dambī 27, Rīgā, kur notika preču apmaiņa. Tātad darījumos iesaistīto personu sniegtā informācija par preču saņemšanas vietu ir savstarpēji pretrunīga. Turklāt, ja /pers. Z/ piedalītos pie preču nodošanas, tad viņam vajadzētu zināt, vai tas notika Rīgā vai ārpus tās.

SIA „Foundex" Dienestam sniegtajā paskaidrojumā norādīja, ka darījumos ar BORGO SP.z.o.o. bija tikai starpnieks, neveica preču transportēšanu, iekraušanu, izkraušanu, preces saņēma no SIA „CITYLAT", kuru pārstāvēja /pers. BN/, savā noliktavā Ganību dambī 27, Rīgā un Granīta ielā 32/4, Salaspilī, kur tās nogādāja preču piegādātāji ar savu vai īrētu transportu. Savukārt tiesas sēdē /pers. Z/ lieciināja, ka pats piedalījies pie preču izkraušanas.

/pers. Z/ apstiprināja sadarbību ar BORGO SP.z.o.o., tomēr vērtējot lieciības kopumā un kopsakarā ar pārējiem lietas materiāliem, tiesa tām nepiešķir ticamību. Lieciniekс sniedza vispārīgu informāciju, kura bija iegūstama no darījumu dokumentiem. Tomēr tiklīdz tiesa uzdevuma precizējošus

jautājumus vai norādīja uz pretrunām sniegtajā informācijā, liecinieks nevis atspēkoja tās, bet tieši pretēji – norādīja, ka neatceras par tiem vai noliedza savu piedalīšanos pie konkrēto preču nodošanas. Piemēram, jautājumā par armatūras izkraušanas apstākļiem liecinieks pārliecinoši stāstīja, ka izkrāva to ar rokām, bet tiklīdz tiesa norādīja uz kopējo svaru – tad noliedza šādu faktu, norādot, ka ne vienmēr piedalījās pie preču nodošanas. Tiesa nepiešķir ticamību tam, ka liecinieks faktiski kontaktējās ar piegādātāju pārstāvjiem, kas bija ārvalsts pilsoņi, un saziņa ar kuriem notika svešvalodā. Liecinieks apstiprināja, ka viņš nespētu paskaidrot pārstāvjiem svešvalodā, kāda preces ir nepieciešama. Tāpat liecinieks atzina, ka viņš nevar paskaidrot detalizētāk par pieteicējai piegādātajām precēm, piemēram, kas ir ģeorežģis u.c. Norādītie apstākļi ir būtiski un liecina par to, ka liecinieks nezina, kā izskatās rēķinos norādītā preces, un viņam nav priekšstata cik lielu apjomu vizuāli veido rēķinos norādītais preces daudzums. Tāpat liecinieka norādītā informācija par darījumu partneru atrašanu internetā un spēju pārliecināt piegādāt preces ar pēcapmaksu norāda uz vienotu shēmu un vienveidīgām liecībām šīs lietas ietvaros, proti, ka liecinieks nolēma nodarboties ar uzņēmējdarbību, jau sākumā zināja, ka tā būs starpniecība un ka neorganizēs preču transportēšanu, piegādātājus pārstāvēja ārvalsts pilsoņi, bet visi darījumu dokumenti noformēti latviešu valodā, visiem tā ir bijusi papildus nodarbošanās, nevis pamatdarbs iztikas līdzekļu pelnīšanai u.tml.

Tāpat tiesa ņem vērā, ka /pers. Z/ bija pazīstams ar /pers. L/ pirms strīdus darījumu veikšanas, kas ievērojami atvieglo dokumentu saskaņošanu. Tiesa nepiešķir ticamību /pers. Z/ norādītajam, ka viņš uzzināja, ka /pers. L/ pārstāv Polijas uzņēmumu tikai tikšanās reizē. Šāda sagadīšanās, kad ārvalsts darījumu partneris atrasts pēc sludinājuma un tā amatpersona izrādās viņam pazīstamais cilvēks, kurš turklāt nodarbojas ar mūziku, neliecina par nejaušību. Turklāt pirmās tikšanās laikā ne /pers. L/, ne /pers. Z/ neinteresēja spēja izpildīt preču pasūtījumu un veikt norēķinus, kas neatbilst faktiskai saimnieciskai darbībai.

Tiesa atzīst par pamatotu Dienesta secinājumu, ka konkrētajā darījumu ķēdē strīdus preces faktiski nav piegādātas no dokumentos uzrādītajiem darījumu partneriem, bet ir noformēta darījumu dokumentu plūsma un minētās darbības bija apzinātas un saskaņotas.

[25] Tiesa, pārbaudot izskatāmajā lietā konstatētos apstākļus par strīdus darījumiem un savstarpējiem norēķiniem, ņem vērā arī turpmāk norādītos apstākļus.

Tiesa jau konstatēja, ka pieteicējai ar saviem darījumu partneriem SIA „B-line", RE-GROUP SP.Z.o.o., UAB Daukinta un BORGO SP.Z.o.o. noslēgti cesijas līgumi, kuros kā debitors norādīts ārvalsts uzņēmums (Prointerconsult Group s.r.o., Bluestain Capital lp un Vectrum Management Ltd) un šajos savstarpējos norēķinos iesaistīta fiziska persona – /pers. AE/, kā galējais ievērojamu naudas līdzekļu (kopsummā 5 984 816,98 lati) saņēmējs.

Dienests konstatējis, ka /pers. AE/ 2011. gada 1. aprīlī – 2013. gada 8. aprīlī (tātad īsi pirms noformēto strīdus darījumu perioda) bija deklarēts kā pieteicējas tirdzniecības vadītājs, 2009. gada 19. oktobrī – 2013. gada 5. aprīlī kā SIA „Alitrans" (UAB Daukinta vārdā noformētajās strīdus pavadzīmēs uzrādītais pārvadātājs), 2011. gada 16. septembrī – 2014. gada 1. decembrī kā SIA „VANAGS DROŠĪBA" (nodrošināja pieteicējas struktūrvienību „Zālītes", Brenguļu pagastā un „Lilastes Priedes", Lilastē apsardzi, kontrolējot to apmeklētājus), 2000. gada 1. maijā – 2014. gada 1. decembrī kā SIA „NIKARS" (pamatojoties uz īres līgumiem, no pieteicējas nomā telpas un teritoriju īpašumā „Jaunzālītes", Brenguļu pagastā, pieteicēja no SIA „NIKARS" nomā telpas „Mārtiņmuiža", Mārupes pagastā, SIA „NIKARS", pieteicējas, SIA „Alitrans" grāmatvedības uzkaiti kārto viens un tas pats uzņēmums SIA „DACRYDIUM") darba ņēmējs un 2010. gada 26. augustā – 2014. gada 8. decembrī kā šī uzņēmuma amatpersona.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst par pamatotu Lēmumā norādīto, ka šie apstākļi kopumā liecina, ka /pers. AE/ bija informēts par pieteicējas saimniecisko darbību un darījumiem. Minētais atvieglo iespējas veikt saskaņotas darbības dokumentu par neesošiem darījumiem noformēšanā.

Turklāt no pieteicējas iesniegtajiem bankas norēķinu kontu izrakstiem Dienests konstatējis, ka /pers. AE/ pēcauditējamā periodā veikti pārskaitījumi 529 176,27 latu, nevis 5 984 816,98 latu apmērā, kā tam būtu jābūt saskaņā ar vienošanām un cesijas līgumiem. Tāpat no lietas materiāliem nav konstatējams /pers. AE/ veikto maksājumu pamatojums, proti, tieši par kādiem darījumiem šie maksājumi ir veikti.

[26] No lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja 2013. gada aprīlī – septembrī kā priekšnodokli atskaitīja 32 107,25 latus (aprīlī 2142 latus, maijā 2938,43 latus, jūnijā 13 240,59 latus, jūlijā 3801,32 latus, augustā 2100 latus, septembrī 7884,91 latus) par darījumiem ar Lietuvas uzņēmumu UAB Milgarda.

Pieteicēja par darījumiem ar UAB Milgarda auditējamajā periodā noformēja sekojošus dokumentus (*lietas 6. sējuma 140.-186. lapa*):

1) 2013. gada 3.aprīļa līgumu Nr. 03/04_785, tāmi pie tā, 26. aprīļa nodošanas-pieņemšanas aktu, 30. aprīļa faktūrrēķinu Nr. MOM 30/04-13 par reglamentu, regulēšanas, montāžas, demontāžas darbiem SIA „Evors" retranslatoros 3.-26. aprīlī;

2) 2013. gada 2. aprīļa līgumu Nr. 02/04_188, 14. maija aktu un faktūrrēķinu Nr. MOM 14/05-13 par jaunaudžu kopšanu Bārtas pagastā, īpašumos „Pauži" un „Deģi" 8. aprīlī-14. maijā;

3) 2013. gada 2. aprīļa līgumu Nr. 02/04_188_2, 16. maija aktu un faktūrrēķinu Nr. MOM 16/05-13 par celmu izvešanu Papē, Kūdras purvā 22. aprīlī-16. maijā;

4) 2013. gada 6. maija līgumu Nr. 06/05_188, tāmi pie tā, 31. maija aktu un faktūrrēķinu Nr. MOM 31/05-13 par projektēšanu, demontēšanu, videonovērošanas sistēmu uzstādīšanu Buļļu ielā 43/45, Rīgā 6.-30. maijā;

5) 2013. gada 2. maija līgumu Nr. 02/05_11_1, 3. jūnija aktu un faktūrrēķinu Nr. MOM 03/06-13 par meža stādīšanu Nīcas meža iecirkņa 213 kvartāla nogabalos 6. maijā-3. jūnijā;

6) 2013. gada 7. maija līgumu Nr. 07/05_11_1, 7. jūnija, 18. jūlija aktus un faktūrrēķinus Nr. MOM 07/06-13, Nr. MOM 18/07-13 par nomaļu drupināšanu Dzelzceļa ielā 6, Ludzā, t.sk. 2.-18. jūlijā;

7) 2013. gada 15. maija līgumu Nr. 17867, 3. jūnija aktu un 17. jūnija rēķinu Nr. MOM 17/06-13 par saules baterijas moduļa 245W konstrukcijas montāžu Bushwiesen, Vācijā 20.-31. maijā;

8) 2013. gada 4. jūnija līgumu Nr. 04/06_188, tāmi pie tā, 22. jūnija aktu, 25. jūnija faktūrrēķinu Nr. MOM 25/06-13 par videonovērošanas sistēmu uzstādīšanu Sniķeres ielā 21, Rīgā 4.-22. jūnijā;

9) 2013. gada 3. jūnija līgumu Nr. 03/06_188, tāmi pie tā, 28. jūnija aktu un faktūrrēķinu Nr. MOM 28/06-13 par vājstrāvu darbiem Sarmas ielā 2, Jelgavā 4.-28. jūnijā;

10) 2013. gada 10. jūnija līgumu Nr. 10/06_188, tāmi un objektu sarakstu pie tā, 28. jūnija aktu, faktūrrēķinu Nr. MOM 28/06-13/2 par piekļuves un drošības sistēmu pārmontāžas, pārkonfigurācijas, reglamentu darbiem SIA „Evors Group" objektos Ogrē, Tīnūžos 10.-28. jūnijā,

11) 2013. gada 2. jūlija līgumu Nr. 02/07_188, tāmi pie šī līguma, 17. jūlija aktu un faktūrrēķinu Nr. MOM 17/07-13 par reglamentu, regulēšanas, montāžas, demontāžas, audita darbiem SIA „Evors Group" retranslatoros 2.-17. jūlijā;

12) 2013. gada 15. jūlija, 5. augusta, 2. septembra līgumus Nr. 15/07_188, Nr. 05/08_188, Nr. 02/09_188, tāmes un objektu sarakstus pie tiem, 31. jūlija, 29. augusta, 27. septembra aktus un faktūrrēķinus Nr. MOM 31/07-13, Nr. MOM 29/08-13, Nr. MOM 27/09-13 par piekļuves un drošības sistēmu pārkonfigurācijas, pārmontāžas, reglamentu darbiem SIA „Evors Group" objektos 15.-07. jūlijā, 5.-29. augustā, 2.-27. septembrī;

13) 2013. gada 16. augusta līgumu Nr. 18658, 30. augusta aktu, 2. septembra faktūrrēķinu Nr. MOM 02/09-13 par saules baterijas moduļa demontāžu un montāžu Bushwiesen, Vācijā 16.-30. augustā;

14) 2013. gada 9. septembra līgumu Nr. 09/09_13_1, 25. septembra aktu, 26. septembra faktūrrēķinu Nr. MOM 26/09-13 par īpašuma robežu tīrīšanu „Saknīši", Straupes pagastā, Pārgaujas novadā 10.-25.septembrī.

Pieteicēja 2015. gada 12. jūnija skaidrojumā Nr. 6/2 (*lietas 4. sējums 48. lapa*) norāda, ka no UAB Milgarda saņemti pakalpojumi, saskaņā ar noslēgtajiem līgumiem, kas bija garants darījumu partneru spējai veikt pasūtītos darbus noteiktā laikā, nepieciešamajā apjomā un kvalitātē. Pieteicējas darbinieki nepiedalījās pie noslēgto līgumu izpildes darbiem.

UAB Milgarda vārdā tās amatpersona /pers. M/ 2014. gada 14. janvāra paskaidrojumā (*lietas 4. sējums 158. lapa*), norāda, ka sadarbībā ar pieteicēju pakalpojumu sniegšanā izmantoti sadarbības partneru pakalpojumi. Pieteicēju pārstāvēja /pers. A/ un ar viņu tika parakstīti visi līgumi un pieņemšanas – nodošanas akti. UAB Milgarda nav informācijas par to, vai sadarbības partneri pakalpojumu izpildi veica ar savu vai piesaistītu darbaspēku un materiāltehnisko nodrošinājumu. /pers. M/ rīcībā nav informācijas par to, kuras konkrētas personas ir strādājušas objektos un veica saules bateriju moduļu montāžas darbus, stādījuši mežu, jo visu darbu izpilde bija nodota SIA „Ecomastika" un SIA „Fine Groups".

Lietas materiālos atrodas 2014. gada 9. decembra apliecinājums par liecības sniegšanu (*lietas 4. sējums 72. lapa*), kurā /pers. M/ apstiprināja sadarbību ar pieteicēju. Norādīja, ka līgumus sagatavoja viņš, bet tie parakstīti pieteicējas biroja telpās Mārtiņmuižā, Mārupes pagastā. Norēķini par periodu līdz 2013. gada 31. decembrim veikti pilnā apmērā.

Par pieteicējas darījumu partneri Dienests konstatējis, ka UAB Milgarda deklarētā juridiskā adrese ir Tvenkiniu g. 8A, Kauno r. Šakiu k., Lietuva (šajā adresē deklarēta arī UAB Daukinta juridiskā adrese). Uzņēmuma deklarētais darbības veids ir grīdas un sienu apdare. Auditējamajā periodā UAB Milgarda ziņojumus par darba ņēmējiem nav iesniegusi.

Lietas materiālos Lietuvas nodokļu administrācijas 2015. gada 19. augustā sniegtā informācija par pieteicējas darījumu partneri (*lietas 6. sējums 196. lapa*). Informācijā norādīts, ka nodokļu administrators nespēja sazināties ar UAB Milgarda pārstāvi, izmantojot uzņēmuma sniegto kontaktinformāciju. Uzņēmums neveic saimniecisko darbību Lietuvas teritorijā. Lietuvā strīdus periodā bija deklarēti divi darbinieki – amatpersona un /pers. BR/. Uzņēmumam nav reģistrētas struktūrvienības, nepieder transportlīdzekļi un nekustamie īpašumi. UAB Milgarda piegādāja preces/pakalpojumus pieteicējai kopsummā par 193482,19 *euro* (ieskaitot PVN). Saskaņā ar UAB „Steigimas ir apskaita", kas sniedza UAB Milgarda grāmatvedības pakalpojumus, sniegto informāciju, pieteicēja nenorēķinājās par 2013. gadā izrakstītajiem rēķiniem un UAB Milgarda debitora parādu reģistrēja postenī „īstermiņa debitori". UAB Milgarda bankas kontos 2013. gada oktobrī – decembrī nav notikuši bankas pārskaitījumi.

[27] Tiesas sēdē UAB Milgarda amatpersona /pers. M/ liecināja, ka par šī uzņēmuma amatpersonu kļuva 2012. gada maijā, kad nopirka uzņēmumu. Uzņēmumu iegādājās no Ināra (uzvārdu nosaukt nevarēja) un tajā laikā uzņēmums nodarbojās ar dažādu celtniecības pakalpojumu sniegšanu. Liecinieks vēlējās attīstīt uzņēmējdarbību celtniecības jomā – remontēja telpas, vilka signalizācijas. Uzņēmumā bija nodarbināti divi darbinieki – liecinieks un sertificēts būvdarbu vadītājs, uz kura vārda nokārtota būvkomersanta atļauja. Liecinieks meklēja darbus, kurus veikt, tad meklēja apakšuzņēmējus, kas spēja veikt šos darbus, sūtīja specifikācijas, pēc kurām sagatavoja tāmes. Lietuvas uzņēmumu iegādājās ar mērķi attīstīs darbību Lietuvā. Pamatdarbība bija domāta tur, bet ar partneriem nesanāca sadarboties. Latvijā bija tikai korespondences saņemšanas vieta Ādažu novadā, Mežvilaines ielā 5. Faktiski liecinieks strādāja no mājām. Ar klientiem tikās pārsvarā pie viņiem vai kafejnīcās, kur sanāca. Pieteicēja pati atrada UAB Milgarda, piedāvāja vai neinteresē darbi. Pieteicēja piedāvāja visādus darbus – signalizācijas, apkopes, meža tīrīšanu, saules bateriju montāžu. Bija divi apakšuzņēmēji SIA „Ecomastika" un SIA „Fine Groups". SIA „Ecomastika" bija ilgāk pazīstams, bet kā atrada SIA „Fine Groups" liecinieks neatcerējās. SIA „Ecomastika" kontaktējās ar darbinieku /pers. U/. Kas bija amatpersona minētajā uzņēmumā, liecinieks neatcerējās. Par darījumiem vienojās un dokumentus parakstīja U. Svirido. No SIA „Fine Groups" atceras M. Plostnieku, bet kā viņi iepazinās nevarēja atcerēties. Atbildot uz jautājumu, kā liecinieks pārliecinājās par apakšuzņēmumu spēju paveikt nepieciešanos, liecinieks norādīja, ka viņi apliecināja ar līgumu, ka spēj to veikt.

Viņiem tika aizsūtīta specifikācija un tāme, tad arī viņi apliecināja, ka spēj vai nespēj darbus paveikt. Līdz 2013. gada augustam sadarbojās ar SIA „Ecomastika", pēc tam ar SIA „Fine Groups". Ar SIA „Ecomastika" pārtrūka sadarbība, jo sākās problēmas ar kvalitāti, termiņiem un cenām. Pieteicēja varēja zināt, ka UAB Milgarda ir tikai starpnieks. Kad darbi bija izpildīti, liecinieks sazvanījās ar V. Straujo un informēja, ka darbi ir izdarīti, tad sagatavoja pieņemšanas – nodošanas aktu. No sākuma darbu kvalitāti pārbaudīja pieteicēja un ja darbus akceptēja, tad norēķinājās savstarpēji un pēc tam UAB Milgarda norēķinājās ar apakšuzņēmumu. Darbu kvalitāti pārbaudīja tikai pieteicēja, jo lieciniekam pašam nebija nepieciešams to darīt. Pieteicēja veica norēķinus pilnā apmērā.

Notariāli apliecinātu liecību sagatavoja jurists. Pie notāra gāja pēc savas iniciatīvas ar jurista sagatavotu paskaidrojuma tekstu (*lietas 4. sējuma 72. lapa*). Dienests pieprasīja paskaidrojumu, tādēļ tādu uztaisīja un iestādei nosūtīja. Dienestam nosūtīja arī citu paskaidrojumu (*lietas 4. sējuma 158. lapa*). Pielikumus izdrukāja laikam no EDS. Liecinieks neatcerējās, ka bijusi aizkavēšanās ar norēķiniem. Darbu izpildei bija nepieciešami 3-4 darbinieki. Peļņa bija vidēji 1-2 %. Saules baterijas montēja Vācijā, bet konkrētu objektu nosaukt nevarēja un kurš uzņēmums veica darbus, arī nevarēja nosaukt. Montāžas darbus veica aptuveni vienu mēnesi. Tiesas sēdē apliecināja, ka ir sagatavojis dokumentus (*lietas 7. sējuma 3.-13. lapa*). Liecinieks norādīja, ka gatavojot paskaidrojumu par darījumiem, izmantoja datorā saglabātas dokumentu sagataves. Uz Dienestu sniegt paskaidrojumus neieradās, jo vairs nebija amatpersona un bez dokumentiem nevarētu neko paskaidrot. Juristu piesaistīja, jo neprot juridiski pareizi izteikties. Jurists bija no SIA „Factotum", bet konkrētu informāciju nenorādīja.

Izvērtējot liecinieka liecības kopsakarā ar pārējiem lietas materiāliem, tiesa atzīst, ka Dienestam bija pietiekams pamats apšaubīt strīdus darījumu faktisko esību.

Pirmkārt, Lietuvas nodokļu administrācija konstatēja, ka uzņēmums saimniecisko darbību Lietuvā neveic, nav sasniedzams un tam nebija materiāltehniskās bāzes. Tāpat konstatēts, ka darījumi ar pieteicēju ir deklarēti, bet 2013. gadā norēķini par sniegtajiem pakalpojumiem nav veikti.

Otrkārt, kaut liecinieks vispārīgi apstiprināja sadarbību ar pieteicēju, bet ne Dienestam, ne tiesai M. Laganovskis nespēja sniegt detalizētu un pārbaudāmu informāciju par faktisko darījumu norisi, par to, kā atrada apakšuzņēmumus, kas bija šo uzņēmumu amatpersonas, kā vienojās par sadarbību un pakalpojumu sniegšanu. Turklāt M. Laganovskis norādīja, ka norēķini par paveiktajiem darbiem ir veikti un viņš neatcerējās, ka būtu bijusi aizkavēšanās ar maksājumiem, kas ir pretrunā ar pašas UAB Mingeta Lietuvas nodokļu administrācijai sniegto informāciju. Līdzīgi kā darījumos ar citiem pieteicējas darījumu partneriem, M. Laganovskis bija viens uzņēmumā, kas slēdza strīdus darījumus, korespondences adrese bija reģistrēta Garkalnē, bet faktisko darbību liecinieks veica no mājām, kas liecina par apzinātu rīcību, lai apgrūtinātu iespēju konstatēt faktiski saimnieciskās darbības veikšanu. Darījumos iesaistītās puses Dienestam norādīja, ka parakstot līgumu, UAB Mingeta apstiprināja savu spēju veikt strīdus darbus. Tomēr iepazīstoties ar noslēgto līgumu saturu, tiesa konstatē, ka līgumu noteikumi ir vispārīgi un tajos nav norādīts, izmantojot kādu materiāltehnisko nodrošinājumu un darbaspēka resursus, tiks izpildīti darbi. Tāpat līgumos nav ietverts punkts, kurā UAB Mingeta apstiprinātu, ka viņas rīcībā ir nepieciešamie resursi. Tādejādi secināms, ka spēja paveikt strīdus darbus apstiprināta tikai par līgumu parakstīšanas faktu, nevis tajos ietvertajiem noteikumiem. No M. Laganovska liecībām izriet, ka viņš nav piedalījies pie darbu nodošanas, bet faktiski tos pieņēma pieteicēja un kad viņa akceptēja izpildes faktu, sagatavoja dokumentus. Tādejādi no lietas materiāliem nevar gūt pārliecību, ka M. Laganovskis faktiski pieņēma darbus no apakšuzņēmumiem un tālāk tos nodeva pieteicējai, kā tas ir norādīts darījumu dokumentos.

Tāpat tiesa nepiešķir ticamību liecinieka norādītajam, ka 2014. gada 9. decembrī viņš devās pie notāra apliecināt liecību pēc savas iniciatīvas, jo no

lietas materiāliem konstatējams, ka norādītajā datumā liecību pie notāra apliecināja gandrīz visi pārējās pieteicējas darījumu amatpersonas, kas neliecina par nejaušu sagadīšanos. Tāpat liecinieks nespēja izskaidrot, kā sagatavots liecības pielikums, kurā norādīta informācija par savstarpējiem darījumiem ar pieteicēju. Liecinieks minēja varbūtību, ka šādu informāciju izdrukāja no EDS. Tomēr no lietas materiāliem konstatējams, ka M. Laganovskis UAB Milgarda amatpersona bija līdz 2014. gada 31. janvārim, bet kapitāldaļu turētājs līdz 7. martam. Tātad liecības sniegšanas dienā liecinieks vairs nebija uzņēmuma amatpersona un īpašnieks un līdz ar to viņam vairs nevarēja būt pieejami uzņēmuma grāmatvedības dokumenti un piekļuve EDS.

[28] Dienests audita pārbaudes laikā pārbaudīja arī informāciju par UAB Milgarda deklarētajiem darījumu partneriem.

No lietas materiāliem izriet, ka UAB Milgarda 2013. gada aprīlī – septembrī deklarēja iegādes darījumus ar SIA „Ecomastika" (aprīlī – augustā) un SIA „Fine Groups" (augustā – septembrī).

[28.1] SIA „Fine Groups" norādītajā laika periodā deklarēja darījumus ar SIA „Sishi". Savukārt SIA „Sishi" deklarēja tikai iegādes darījumus ar vērtību zem 1000 latiem.

SIA „Fine Groups" 2014. gada 29. janvāra paskaidrojumā (*lietas 6. sējuma 233. lapa*) norādīja, ka pārdod UAB Milgarda pakalpojumus, kas saistīti ar ēku būvi, remontu, telpu un teritoriju kopšanu, dekorēšanu un plānošanu. UAB Milgarda pārdotos pakalpojumus saņēma no SIA „Sishi". SIA „Fine Groups" veica šo pakalpojumu tirdzniecības starpniecību (pati darbus neveica, bet iepirka no apakšuzņēmējiem). SIA „Fine Groups" tiešā veidā nav saņēmusi samaksu par pārdotajiem pakalpojumiem no UAB Mingeta. Bet UAB Mingeta savas parādsaistības ir mazinājusi ar savu debitoru cedēto parādu ieskaitu. No SIA „Sishi" puses kontaktējās ar Sylwia Agata Curlej.

Dienests konstatējis, ka SIA „Fine Groups" juridiskā adrese deklarēta „Mežmaliņas-5", Garkalne, Ādažu novads (UAB Mingeta bija deklarējusi biroja atrašanās vietu). Darījumu veikšanas laikā SIA „Fine Groups" amatpersona bija /pers. CB/. Tiesa aicināja /pers. CB/ uz tiesas sēdēm liecību sniegšanai, bet viņš neieradās un norādīja, ka viņa deklarētā dzīvesvieta šobrīd ir ārvalstīs.

Savukārt par SIA „Sishi" Dienests konstatējis, ka uzņēmuma amatpersona un vienīgais darbinieks bija Uzbekistānas pilsonis /pers. CC/. Uzņēmums juridiskajā adresē Baznīcas ielā 20/22-10, Rīgā 2013. gada 11. oktobrī neatradās un nomas līgums par telpu nomu ar šo uzņēmumu nebija noslēgts (*lietas 6. sējuma 242. lapa*).

Lietas materiālos atrodas darījumu dokumenti, ka noformēti starp UAB Milgarda un SIA „Fine Groups" (*lietas 7. sējuma 14.-33., 49.-52. lapa*). No iesniegtajiem dokumentiem konstatējams, ka līgumu noteikumi ir vispārīgi un nesatur norādi par darbos izmantojamiem darbaspēka un materiāltehniskajiem resursiem. Abām pusēm norādīta vien adrese - „Mežmaliņas-5", Garkalne, Ādažu novads. SIA „Fine Groups" vienā dienā parakstīja pieņemšanas – nodošanas aktu un izrakstīja rēķinu UAB Milgarda, kura savukārt tajā pašā dienā izrakstīja rēķinu pieteicējai. No pieteicējas puses darbus pieņēma /pers. A/. Tādējādi atbilstoši /pers. M/ liecībām, /pers. A/ pieņēma strīdus darbus un ja /pers. M/ pie nodošanas nepiedalījās, tad /pers. A/ vajadzēja zināt, ka darbus veica cits uzņēmums. Tāpat tiesa konstatē, ka salīdzinot SIA „Fine Groups" izrakstītajos rēķinos norādīto darījuma vērtību ar UAB Mingeta rēķinos norādīto, secināms, ka uzcenojums ir 0,1 % no darījumu vērtības un UAB Mingeta finansiālais labums no šiem darījumiem svārstās no 4,33 latiem līdz 28,65 latiem par darbu organizēšanu, kas izpildīti 15 līdz 25 dienās. Tiesas ieskatā norādītais uzcenojums ir neadekvāti mazs un papildus liecina par formālu dokumentu noformēšanu, nevis reālu saimniecisko darbību.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka lietas materiālos ir pietiekami pierādījumi, kas apstiprina, ka SIA „Fine Groups" un tās deklarētais darījumu partneris SIA „Sishi" faktisko saimniecisko darbību nav veikušas. Turklāt SIA „Fine Groups" Dienestam sniegtajā paskaidrojumā norādīja, ka UAB Milgarda sniegti pakalpojumi, kas saistīti ar ēku būvi, remontu, telpu un teritoriju kopšanu, dekorēšanu un plānošanu. Savukārt no lietas materiāliem izriet, ka UAB Milgarda pieteicējai 2013. gada augustā – septembrī izrakstīja rēķinus par vājstrāvas darbiem – piekļuves un drošības sistēmu auditu, pārkonfigurācijas, pārmontāžas un reglamentu darbiem; par saules baterijas moduļu demontāžu un montāžu Vācijā un īpašuma robežu tīrīšanu, kas neatbilst SIA „Fine Groups" paskaidrojumā norādīto darbu veidam. Tāpat nav identificējama persona, kas SIA „Fine Groups" paskaidrojumā norādīta kā SIA „Sishi" kontaktpersona. Turklāt apstāklis, ka UAB Milgarda un SIA „Fine Groups" reģistrēja saimniecisko darbību vienā adresē norāda uz saskaņotu rīcību, kas atvieglo dokumentu noformēšanu par faktiski nenotikušiem darījumiem.

[28.2] UAB Milgarda 2013. gada aprīlī – augustā deklarēja iegādes darījumus ar SIA „Ecomastika", kas savukārt deklarēja darījumus ar SIA „VARDA" (aprīlī) un ar SIA „Ra Mesi" (maijā – augustā). Savukārt SIA „VARDA" un SIA „Ra Mesi" deklarēja tikai iegādes darījumus ar vērtību zem 1000 latiem.

SIA „Ecomastika" amatpersona norādītajā laika periodā bija Krievijas pilsonis /pers. CD/. Tāpat uzņēmums deklarēja vienu darbinieku. Saskaņā ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes sniegto informāciju /pers. CD/ 2013. gada 2. jūlijā izsniegta vienreizējā vīza ar uzturēšanās laiku 8 dienas no 2013. gada 7. jūlija līdz 29. jūlijam (*lietas 6. sējuma 245. lapa*).

SIA „VARDA" un SIA „Ra Mesi" amatpersonas attiecīgajā laika periodā bija Tadžikistānas pilsonis /pers. CE/ un Uzbekistānas pilsonis /pers. CF/, kuriem nebija izsniegtas darba un uzturēšanās atļaujas. SIA „VARDA" nav uzrādījusi darbiniekus, bet SIA „Ra Mesi" kā darbiniekus deklarēja amatpersonu un Bulgārijas pilsoni G./pers. CG/ (*G.H. Mirchev*). 2013. gada 1. augustā Dienests apsekoja SIA „Ra Mesi" juridisku adresi Purvciema ielā 53-1, Rīgā un konstatēja, ka minētajā adresē atrodas daudzdzīvokļu māja un uzņēmuma saimnieciskā darbība nav konstatēta (*lietas 6. sējuma 241. lapa*). SIA „VARDA" juridisko adresi deklarēja Baznīcas ielā 20/22-30, Rīgā, tas ir, tajā pašā ēkā, kur deklarēta SIA „Sishi" juridiskā adrese.

Lietas materiālos atrodas darījumu dokumenti, ka noformēti starp UAB Milgarda un SIA „Ecomastika" (*lietas 7. sējuma 3.-13., 36.-48. lapa*). Saskaņā ar iesniegtajiem dokumentiem SIA „Ecomastika" sniedza pakalpojumus aprīlī – jūlijā. No līgumiem izriet, ka SIA „Ecomastika" vārdā dokumentus parakstīja tās pārstāvis /pers. U/, kas darbojas pamatojoties uz statūtiem. SIA „Ecomastika" vienā dienā parakstīja pieņemšanas – nodošanas aktu un izrakstīja rēķinu UAB Milgarda, kura savukārt tajā pašā dienā izrakstīja rēķinu pieteicējai. Turklāt sadarbības līgumus UAB Mingeta arī parakstīja vienā dienā gan ar pieteicēju, gan ar apakšuzņēmumu. Līdzīgi kā darījumos ar SIA „Fine Groups", UAB Milgarda arī šajos darījumos piemēroja precīzi 0,1 % uzcenojumu no darījuma vērtības.

Tiesas sēdē /pers. U/ liecināja, ka bija SIA „Ecomastika" darbinieks. Strādāja kā projektu vadītājs trīs gadus atpakaļ. Vadīja projektus, kas saistīti ar būvniecību, remontdarbiem, apsaimniekošanas darbiem, taisīja dažāda veida dokumentāciju un tāmes. Tas lieciniekam nebija pamatdarbs. Darbā pieņēma uzņēmuma vadītājs Žukovs. Viens no liecinieka klientiem ieteica viņam šo uzņēmumu un iepazīstināja ar tā amatpersonu. Žukovs bija Krievijas pilsonis. Uzņēmumā strādāja liecinieks un vēl viens darbinieks, kurš parādījās ļoti reti. Uzņēmumam bija dažādi celtniecības darbi, apsaimniekošanas darbi, bet pats šos darbus nepildīja, bet tikai uzraudzīja. Šos darbus izpildīja apakšuzņēmumi, bet liecinieks pārsvarā viņus konsultēja un slēdza līgumus. Uzņēmumam bija vairāki apakšuzņēmumi, bet konkrētāku informāciju pateikt nevarēja. Ikdienā liecinieks brauca uz objektu, apskatījās, novērtēja kādi darbi jāveic, kādi materiāli nepieciešami, kādus cilvēku resursus vajadzēs. Tad sastādīja tāmi un meklēja tālākos apakšuzņēmumus. Informāciju par objektiem sniedza Žukovs telefoniski vai caur e-pastu. Dažreiz lieciniekam pa tiešo zvanīja no objekta. Lielvārdē armijas bāzē iekštelpu remontus veica, 2-3 benzīntanki, vairākas liela apjoma meža ciršanas, iekšējie remontdarbi vairumā. Bija arī objekts Vācijā, bet ar to apakšuzņēmumi pa taisno strādāja. Uz Vāciju veda saules kolektorus no Krievijas un uzstādīja apakšstaciju. Faktiski darbus izpildīja apakšuzņēmumi, bet līgums bija noslēgts ar SIA „Ecomastika". Šī objekta pasūtītājs bija UAB Milgarda. Pasūtītāji paši atradās, SIA „Ecomastika" nevienu nemeklēja un reklāmas arī nekādas nebija. No UAB Milgarda kontaktējās ar diviem vīriešiem, no kuriem viens bija Mārtiņš. Viens bija latvietis, bet ar otru komunicēja krievu valodā.

Dokumentus (tāmes, rēķinus) sagatavoja latviešu valodā. Liecinieks pats sagatavoja rēķinus, par pamatu ņemot informāciju no tāmes un izpildītā darba. Lielos darbos bija F2 akti, bet ja bija mazie remontdarbi, tad nebija. Izpildes akts vienkārši bija, ka konkrētais darbs ir izpildīts un viss. Ja bija virs 7 tūkstošiem, tad prasīja pieņemšanas – nodošanas aktus. Tāmē jau bija iekļauts peļņas procents. Liecinieks ne tikai sagatavoja rēķinus, bet pats viņus arī parakstīja. Sākumā šādu pilnvaru nebija, bet pēc tam piešķīra paraksta tiesības pārstāvēt uzņēmumu un izsniedza pilnvaru. Žukovs reti bija uz vietas. Liecinieks sūtīja viņam līgumus un darba izpildes, bet viņš lieciniekam sūtīja objektus un telefona numurus.

Apakšuzņēmumus meklēja, apskatot reklāmas, kā arī caur paziņām, kas darbojās attiecīgajās nozarēs. Bija iedoti kādi 10-15 apakšuzņēmēji un saraksts, ko kurš dara. No tiem izvēlējās un zvanīja, vai arī no saviem kontaktiem uzmeklēja.

Apsardzes sistēmas ievilka kādās trīs vietās – Lielvārdē, kaut kur Rīgā. Žukovs principā nodarbojās tikai ar finansēm un veica pārskaitījumu. Bet samaksu veica grāmatvede. Liecinieks pārsvarā strādāja no mājām vai otras darbavietas biroja. Birojs atradās Gaujas ielā. Citreiz liecinieks uz turieni brauca, kā arī grāmatvede, bet birojs pamatā bija tukšs.

Darbus pieņēma liecinieks, bet, kur bija maza apjoma darbi, telefoniski sazvanījās, lai nebūtu jābraukā. Mežus nebrauca pārbaudīt, jo tur paši īpašnieki pārbaudīja. Ja vajadzēja aktus, brauca uz vietas skatīties.

Objektu Vācijā koriģēja pats Žukovs. Vienā brīdī bija gatavs braukt, bet saprata, ka bija aizķeršanās ar kolektoru, bet principā apakšuzņēmumu visu tur uztaisīja. Ģeneratorus būvēja vācieši, komunikācijas vilka vācieši, bet pamatnes taisīja un kolektorus uzstādīja latvieši. Algu maksāja Žukovs, oficiālo daļu pārskaitīja grāmatvede, bet pārējo daļu atveda kolēģis, kas darbojās Latvijā. Uzņēmumā strādāja gandrīz gadu, pēc tam darbu palika arvien mazāk, un ar to arī viss beidzās. Precīzāku informāciju par personām, ar kurām kontaktējās darījumos ar UAB Milgarda sniegt nevarēja, /pers. M/ neatcerējās.

Tāmi remontdarbiem sastādīja, neredzot objektu, jo uz papīra jau viss bija salikts un no bildēm varēja pateikt. Vairākumā gadījumos atnāca dokumenti, sastādīja tāmi un tad brauca uz objektu.

Lieciniekam bija zināms, ka UAB Milgarda arī ir starpnieks, jo būvatļaujas pārsvarā bija uz citiem objektiem. Virs viņiem bija galvenie pasūtītāji, īpašnieki.

Ar koku ciršanu bija tā, ka vai nu tie bija viņu meži vai arī tikai pasūtījums. Bija brigādes, kas cirta kokus un viss. Bija uzņēmums no ostas, kas pēc tam veda tos kokus ārā. Lieciniekam pasūtīja konkrētu apjomu nocirst un izvest ārā vai atstigot. Tad vajadzēja sarunāt traktortehniku, kas izvelk ārā nozāģētos zarus un veikt šķeļdošanu. SIA „Ekomastika" nebija sava materiāltehniskā nodrošinājuma. Ar pieteicēju sadarbība nav bijusi. Tiesa uzrādīja lieciniekam pavadzīmes (*sākot no lietas 7. sējuma 3. lapas*). Liecinieks apstiprināja, ka atpazīst uzrādītos dokumentus un uzrādītos dokumentus viņš ir gatavojis un parakstījis.

Atbildot uz atbildētāja pārstāvja jautājumu, kā bija iespējams pasūtītājam iesniegt tāmi, ja apakšuzņēmumi vēl nebija norādījuši savas cenas, liecinieks norādīja, ka vienkāršiem darbiem viņš cenas zināja. Viņš zināja, cik izmaksā izcirst mežu vai remontdarbi, cik izmaksā bruģi uzlikt uz kvadrātmetriem. Ja bija sarežģīti un specifiski darbi, tad viņi apakšuzņēmumi brauca, skatījās un pēc tam noteica cenu.

Tātad liecinieks tiesas sēdē norādīja, ka /pers. M/ neatceras, bet tai pašā laikā visus darījumu dokumentu parakstīja tieši viņš. Turklāt /pers. M/ norādīja tieši uz sadarbību ar /pers. U/. Līdz ar to liecinieku liecības ir pretrunīgas un nesniedz skaidru priekšstatu par darījumu norisi. Turklāt liecinieka sniegtā informācija ir vispārīga, nesatur detaļas, kuras būtu iespējams pārbaudīt. Piemēram, viņš nav nosaucis nevienu apakšuzņēmumu. Tāpat ne no /pers. M/, ne /pers. U/ liecībām nav konstatējams kā sākās šo uzņēmumu sadarbība. Turklāt tiesa apšauba lieciniekа paskaidroto, ka viņš varēja UAB Milgarda sagatavot tāmi, pirms vēl apakšuzņēmumi bija snieguši savu piedāvājumu. Pirmkārt, UAB Milgarda līgumu ar pieteicēju un SIA „Ekomastika" noslēdza vienā dienā. Līdz ar to apšaubāms, ka UAB Milgarda vienas dienas laikā varēja atrast apakšuzņēmumu, kas reāli veiks darbus par cenu, kas ir precīzi par 0,1 % mazāka ne tā, par kādu vienojās ar pieteicēju. Otrkārt, gan UAB Milgarda, gan SIA „Ekomastika" zināja, ka viņiem ir nepieciešams atrast apakšuzņēmumu, ka reāli veiks darbus. /pers. M/ lieciināja, ka apakšuzņēmumiem tika aizsūtīta specifikācija un tāme, tad viņi apliecināja, ka spēj vai nespēj darbus paveikt. Tātad vispirms tāmi sagatavoja UAB Milgarda. Līdz ar to vienas dienas termiņš ir pārāk īss, lai vienotos ar apakšuzņēmumu par pakalpojuma cenu, saskaņotu to ar pasūtītāju, sagatavotu nepieciešamos dokumentus un tajā pašā dienā tos parakstītu.

[29] Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst par pamatotu Dienesta secinājumu, ka darījumi starp pieteicēju un UAB Milgarda faktiski nav notikuši.

Lietas materiālos ir noformētie dokumenti un iesaistīto personu paskaidrojumi, kuros atzīta darījumu esība. Tomēr izvērtējot objektīvi un vispusīgi dokumentu saturu kopsakarā ar lieciniekuliecībām, tiesai nav šaubu par formālu darījumu ķēdes noformēšanu. Iesaistītās persona sniedza vispārīgu informāciju par darījumiem, kas ir izsecināma no dokumentiem, bet nespēja sniegt detalizētu un pārbaudāmu informāciju par faktisko darījumu norisi, pakalpojumu sniegšanā iesaistītām personām un sadarbības uzsākšanu. Izvērtējot visu darījumu ķēdi, nav konstatējams faktiskais darbu izpildītājs. Turklāt darījumu noformēšanas shēma ir identiska kā ar pārējiem pieteicējas darījumu partneriem.

[30] Ņemot vērā spriedumā norādīto apstākļu kopumu, kā arī to, ka pieteicējas tiešie darījumu partneri bija tikai starpnieki un paši preces nav piegādājuši un pakalpojumus nav snieguši, kā arī to, ka nevienam no tālākajiem darījumu ķēdē iesaistītiem uzņēmumiem darījumu noformēšanas laikā nebija transportlīdzekļu un citas materiāltehniskās bāzes nodrošinājuma darījumu veikšanai, tiesa atzīst par pamatotu Dienesta secinājumu, ka pieteicēja strīdus preces un pakalpojumus nav saņēmusi no rēķinos norādītajiem pieteicējas tiešajiem darījumu partneriem.

Šādos apstākļos, kad tiek konstatēta darījumu neesība tieši starp rēķinos norādītajiem uzņēmumiem (nevis darījumu neesība vispār), lai liegtu pieteicējai tiesības uz priekšnodokļa atskaitījumiem, nepieciešams konstatēt, ka pieteicēja zināja vai viņai vajadzēja zināt par iesaistīšanos nepamatotā nodokļu samazināšanas plānā. Pamatojoties uz lietā iegūto pierādījumu un noskaidroto apstākļu kopumu, tiesa secina, ka pieteicēja par šo apstākli zināja. Par to liecina turpmākais.

[30.1] No lietas materiāliem nav identificējams darbaspēks, kas iekrāva, veidoja nepieciešamo kravas sortimentu, nav identificējamas vietas, kur tas varēja notikt, kā arī nav identificējams transports, ar ko prece varēja tikt piegādāta pavadzīmēs uzrādītajās preču izsniegšanas un saņemšanas vietās, t.sk. pieteicējas struktūrvienībās, nav identificējama tehnika un darbaspēks, kas nodrošināja darbu izpildi rēķinos uzrādītajās pakalpojumu sniegšanas vietās. Līdz ar to Dienests pamatoti secināja, ka pieteicējai prece faktiski netika piegādāta un pakalpojumi netika sniegti.

Turklāt tiesa ņem vērā apstākli, ka darījumi par preču piegādi un pakalpojumiem starp visiem darījumu ķēdē iesaistītajiem uzņēmumiem, noformēti vienā dienā, kas ņemot vērā kravu specifiku, apjomu, pakalpojumu specifiku (to izpildei nepieciešama atbilstoša tehnika, t.sk. ar kuru var nodrošināt darbus saistībā ar meža apsaimniekošanu, nomaļu drupināšanu, meža stādīšanu, kopšanu, vājstrāvu darbu nodrošināšanai atbilstoši kvalificēts darbaspēks, kas var nodrošināt darbus ievērojamā apjomā, t.i., apkalpot ievērojamu objektu skaitu), sabiedrību materiāltehniskā nodrošinājuma neesību, faktiski nebija iespējams.

Turklāt daži liecinieki tiesas sēdē norādīja, ka bija gadījumi, ka prece bija piegādāta ar piegādātāju transportu un bija jāgaida līdz pat 3-4 stundas, kamēr atbrauca cits transports vai arī krava tika atstāta uz vienu dienu un aizvesta prom nākamajā dienā. Vairāki liecinieki liecināja, ka pie preču nodošanas nav piedalījušies un preces kvalitāti nav pārbaudījuši, bet to darījuši pasūtītāji. Darījumu ķēdes sastāv no vairākiem uzņēmumiem, taču neviens no uzņēmumiem preces nav ieguvis no šo preču ražotāja vai importētāja. Tātad nav izsekojama preču izcelsme un darījumu faktiskā norise. Minētais

liecina par savstarpēji saskaņotām darbībām faktiski neesošu darījumu noformēšanā.

[30.2] Tiesa piekrīt Dienesta secinājumam, ka lietā konstatētie apstākļi liecina par precīzi koordinētu darbību darījumu noformēšanā, ko iespējams panākt tikai ar darījumos iesaistīto dalībnieku iepriekš saskaņotām darbībām. Proti, dokumenti par preču piegādi starp visiem darījumu ķēdē iesaistītajiem uzņēmumiem noformēti vienā dienā. Preču un pakalpojumu realizācijas darījumiem visos darījumu ķēdes posmos (attiecībā pret deklarēto apjomu un darījumu vērtību) piemērots komercdarbības nolūkam (peļņas gūšana) neatbilstošs realizācijas uzcenojums 0,1 %-0,15 %.

Preču saņemšana – izsniegšana starp vairākiem darījumu ķēdē iesaistītajiem uzņēmumiem noformēta, nemainot preces atrašanās vietu, t.i., bez transportēšanas, turklāt pamatā adresēs, kur reģistrētas pieteicējas struktūrvienības vai adresēs, kurās esošo nekustamo īpašumu īpašnieki norāda uz saistību ar pieteicēju;

Tiesas sēdē nopratināti 11 liecinieki, no kuriem tikai /pers. H/ un /pers. I/ noliedza saimnieciskās darbības veikšanu un atzina, ka parakstīja trešo personu sagatavotos darījumu dokumentus par samaksu. Savukārt pārējo liecinieku liecības sniegtas pēc vienādas shēmas – pārējiem lieciniekiem uzņēmējdarbība bija kā papildus nodarbošanās, bet iztikas līdzekļi pelnīti citā darbā; uzsākot uzņēmējdarbību visi jau pašā sākumā zināja, ka tā būs starpniecība; visi darījumu partnerus meklēja vai nu internetā sludinājumu portālos, vai iepazinās ar tiem caur paziņām; visi liecinieki norādīja, ka uzņēmējdarbība bijusi neveiksmīga un nav izdevies neko nopelnīt; neviens liecinieks nespēja izskaidrot cenas veidošanās principus un uzcenojuma apmēru, vien norādīja, ka vadījās pēc izjūtām. Reālas saimnieciskās darbības ietvaros šāda sakritība nebūtu iespējama, jo tās galvenais mērķis ir gūt peļņu.

Tiesa konstatēja, ka liecinieki labi pārzināja informāciju, kas bija norādīta darījumu dokumentos, bet, tiklīdz lieciniekiem tika uzdoti precizējoši jautājumi tieši par darījumu faktiskajiem apstākļiem, tad viņi nespēja sniegt konkrētu un pārbaudāmu informāciju. Tāpat par saskaņotām darbībām un pieteicējas iesaistīšanos tajās liecina fakts, ka lielākā daļa no strīdus darījumu partneriem apliecinājumu par liecības sniegšanu parakstīja vienā dienā un pieteicējas rīcībā bija šie dokumenti. Proti, apliecinājuma pielikumos pievienots saraksts ar veiktajiem darījumiem, bet personas, kuras šos darījumus veica, liecības sniegšanas brīdī vairs nebija amatpersonas un viņām nevarēja būt piekļuve grāmatvedības dokumentiem.

[30.3] Visi darījumu ķēdēs iesaistītie uzņēmumi informēja, ka nebija faktiskie preču piegādātāji un pakalpojumu sniedzēji, bet tikai starpnieki, taču tā kā konstatēto darījumu ķēžu pēdējā posmā iesaistītie uzņēmumi PVN deklarācijās neidentificē deklarēto iegādes darījumu partnerus (deklarē kā darījumus ar vērtību zem 1000 latiem), preču un pakalpojumu faktiskā izcelsmi nav iespējams konstatēt.

[30.4] Lietas materiālos esošie dokumenti par norēķinu īpatnībām, noformējot cesijas līgumus un vienošanās, bet, neveicot (vai veicot daļēji) tālākos norēķinus ar saistību pārņēmējiem. Turklāt neviens no šajos dokumentos norādītajiem lieciniekiem ne Dienestam, ne tiesai nenorādīja uz šādu norēķinu kārtību. Turklāt, kā tiesa konstatēja sprieduma [25] punktā, norēķinu dokumentos norādītajam naudas līdzekļu saņēmējam /pers. AE/ ir cieša saistība ar pieteicēju. Turklāt no lietas materiāliem nav konstatējams /pers. AE/ veikto maksājumu pamatojums, proti, tieši par kādiem darījumiem šie maksājumi ir veikti.

[30.5] Par saskaņotām savstarpējām darbībām papildus liecina tas, ka UAB Daukinta un UAB Milgarda, kā arī RE-GROUP SP.z.o.o. un BORGO SP.z.o.o. juridiskā adrese reģistrēta vienās adresēs.

UAB Daukinta un UAB Milgarda grāmatvedību kārto viens uzņēmumus – UAB „Steigimas ir apskaita". SIA „VZ Factory", SIA „Foundex" un SIA „Ecomastika" grāmatvedību kārto SIA „JAZDANS".

Vienlaikus Dienests konstatējis, ka SIA „VZ factory", SIA „Ecomastika" un SIA „Fine Groups" amatpersonas izsniegušas pilnvaras vienai un tai pašai personai /pers. CJ/, kurš apstrīdēto darījumu periodā bija uzrādīts kā UAB Daukinta deklarētā tiešā darījumu partnera SIA „Internationa Macros" grāmatvedību apkalpojošajā uzņēmumā SIA „Pro Deal" darba ņēmējs. Savukārt SIA „Pro Deal" juridiskajā adresē „Mežmaliņas"-5, Garkalnē, Ādažu novadā deklarēta UAB Milgarda darījumu izpildes un korespondences saņemšanas vieta Latvijā un šī uzņēmuma darījumu partnera SIA „Fine Groups" juridiskā adrese, kā arī SIA „Pro Deal" iznomā telpas BORGO SP.z.o.o. deklarētajā darījumu izpildes vietā Stabu ielā 92-3, Rīgā. RE-GROUP SP.z.o.o. un BORGO SP.z.o.o. amatpersonas ir izsniegušas pilnvaras /pers. CK/, kura sieva /pers. CL/ 2012. gada 23. maijā – 2013. gada 5. jūlijā bija deklarēta kā SIA „Pro Deal" darba ņēmēja.

SIA „?-line" un SIA „REVIKA SK" konstatētajās darījumu ķēdēs iesaistīti vieni un tie paši deklarētie iespējamie darījumu partneri – SIA „JB Lights" un SIA „JL18".

Tiesa, izvērtējot norādīto apstākļu kopumu, secina, ka ir izveidota savstarpēji saistīta darījumu shēma un naudas līdzekļu kustība organizēta tādā veidā, ka naudas līdzekļi rezultātā nonāk pie fiziskas personas, kura ir saistīta ar pieteicēju.

[30.6] Visiem darījumu ķēdēs iesaistītajiem Latvijas uzņēmumiem pirms strīdus darījumu perioda vai drīz pēc tā kā amatpersonas reģistrēti citu valstu (Uzbekistānas, Kazahstānas, Tadžikistānas, Krievijas, Baltkrievijas, Igaunijas) pilsoņi, kā darba ņēmēji – Polijas un Bulgārijas rezidenti, savukārt ārvalstu (Polijas un Lietuvas) uzņēmumiem kā amatpersonas reģistrēti Latvijas pilsoņi, kas papildus liecina par skaņotām darbībām, kas vērstas uz to, lai apgrūtinātu iespējas pārbaudīt šo uzņēmumu deklarētos saimnieciskos darījumus.

Lietā konstatētais apstākļu kopums (kas nav izskaidrojams ar nejaušām sakritībām) liecina par precīzu koordināciju darījumu noformēšanā, ko ir iespējams panākt ar darījumos iesaistīto dalībnieku iepriekšēju saskaņotu darbību. Par šādām saskaņotām darbībām liecina arī liecinieku liecības un Dienestam sniegtie paskaidrojumi.

Lietā konstatētie apstākļi kopsakarā apstiprina, ka veiktas saskaņotas darbības dokumentu noformēšanā par faktiski neesošiem darījumiem, lai iegūtu fiskālas priekšrocības, t.i., konstatējama ļaunprātīga rīcība, atskaitot priekšnodokli par faktiski neesošiem darījumiem.

Nav pamatots pieteicējas iebildums, ka Dienests nav pārbaudījis strīdus darījumu faktisko norisi, bet tā vietā atlasījis tikai netiešos pierādījumus.

Administratīvo tiesu praksē atzīts, ka secinājumu par nodokļu maksātāja iesaistīšanos nepamatotā nodokļu samazināšanas plānā ir pieļaujami pamatot un apstiprināt arī ar netiešiem pierādījumiem (*sk. Augstākās tiesas 2014. gada 10. janvāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-105/2014 5. punktu*). Līdz ar to Dienesta noskaidrotā informācija un iegūtie pierādījumi, kas ir vērsti uz pieteicējas darījumu partneriem un tā sadarbības partneriem, ir izmantojami un pieļaujami. Turklāt šajā sakarā arī norādāms, ka pieteicējas darījumu partneru raksturojošā informācija un pierādījumi nav vienīgais pieteicējai papildus nomaksai budžetā noteikto nodokļu maksājumu pamatojums, jo, kā jau tiesa norādīja iepriekš, arī pašas pieteicējas rīcība nepārprotami liecina, ka pieteicēja zināja par iesaistīšanos nepamatotā nodokļu samazināšanas plānā. Turklāt no liecinieku liecībām izriet, ka preces piegādātās uz vietu, kuru norādīja pieteicēja un pakalpojumu sniegšanā UAB Milgarda saņēma pasūtījumu no pieteicējas un tad veica tālāku darījumu organizēšanu. Tātad pieteicēja, nevis tās piegādātāji noteica vietu, kur piegādāt preces un darījumu dokumentos norādītās preces saņemšanas vietas ir saistītas ar pieteicējas saimniecisko darbību. Turklāt darījumu dokumenti noformēti tikai pēc tam, kad pieteicēja akceptēja darījumu.

[31] Apkopojot spriedumā konstatēto, tiesa atzīst, ka Dienesta pamatoti secinājis, ka pieteicējas deklarētie darījumi ar SIA „B-line", SIA „REVIKA SK", RE-GROUP SP.Z.o.o., UAB Daukinta, BORGO SP.Z.o.o un UAB Milgarda faktiski nav notikuši.

Tādējādi Dienests pieteicējai pamatoti koriģēja no budžeta atmaksājamo PVN, to samazinot par 1 386 320,75 *euro* un pamatoti papildu nomaksai budžetā aprēķināja PVN 1 310 786,9 *euro*, kā arī Lēmumā pamatoti papildus noteikt nomaksai budžetā noteica PVN 6703,73 *euro*.

[32] Pieteikumā norādīts, ka audita lietā nav atrodams auditora – Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Lielo nodokļu maksātāju trešās audita daļas galvenās nodokļu inspektores Z. Petrovas pilnvarojumu apliecinošs dokuments pieņemt sākotnējo lēmumu.

Likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10. panta pirmās daļas 1. punkts noteic, ka visiem ierēdņiem, pildot dienesta pienākumus nodokļu administrēšanā, ir tiesības, uzrādot dienesta apliecību un augstāka ierēdņa pilnvarojumu, apmeklēt juridiskajām vai fiziskajām personām piederošās vai to lietošanā esošās teritorijas un telpas, kurās tiek veikta saimnieciskā darbība vai kuras ir saistītas ar ieņēmumu gūšanu citai juridiskajai vai fiziskajai personai, veikt tajās nodokļu kontroles pasākumus, kā arī brīvi apmeklēt valsts pārvaldes un pašvaldību iestādes.

Panta pirmās daļas 2. punkts noteic, ka visiem ierēdņiem, pildot dienesta pienākumus nodokļu administrēšanā, ir tiesības izdarīt nodokļu aprēķinu un nodokļu maksājumu revīziju (auditu), pārbaudīt juridisko un fizisko personu grāmatvedību un tās pamatdokumentus, citus ar aprēķiniem un budžeta maksājumiem saistītos dokumentus, saņemt nepieciešamos paskaidrojumus un izziņas, aizzīmogot vai aizplombēt tirdzniecības, ražošanas, noliktavu, arhīvu un kasu telpas un kases, lai nodrošinātu dokumentācijas, naudas līdzekļu un materiālo vērtību saglabāšanu nodokļu maksājumu revīziju laikā.

No citētajām tiesību normām izriet, ka nodokļu maksājumu audita veikšanai nav nepieciešams speciāls pilnvarojums. Savukārt Dienesta ģenerāldirektora pilnvarojums nepieciešams, ja ierēdnis apmeklē juridiskajām vai fiziskajām personām piederošās vai to lietošanā esošās teritorijas un telpas, kurās tiek veikta saimnieciskā darbība vai kuras ir saistītas ar ieņēmumu gūšanu citai juridiskajai vai fiziskajai personai, veic tajās nodokļu kontroles pasākumus.

Lietas materiālos atrodas 2014. gada 21. oktobrī Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes Lielo nodokļu maksātāju trešās audita daļas galvenajai nodokļu inspektorei Z. Petrovai izsniegtā pilnvara Nr. 6295 saskaņā ar kuru minētā persona pilnvarota apmeklēt pieteicēju, tai piederošās vai lietošanās esošās telpas un teritorijas, kurās tiek veikta saimnieciskās darbība vai kuras ir saistītas ar ieņēmumu gūšanu citai juridiskajai vai fiziskajai personai, veikt tajās nodokļu kontroles pasākumus, kā arī pieprasīt uzrādīt dokumentu oriģinālus un saņemt dokumentu norakstus ar nodokli apliekamā objekta uzskaitei un reģistrācijai vai nodokļu un nodevu pārbaudei kā arī pieprasīt un saņemt attiecīgos paskaidrojumus (*lietas 4. sējuma 13. lapa*). Pieteicējai nosūtīts paziņojums par audita veikšanu (*lietas 4. sējuma 2. lapa*), kurā norādīts, ka pieteicējas nodokļa veikšanai pilnvarota norādītā persona.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka Dienests, pieņemot sākotnējo lēmumu, rīkojies atbilstoši normatīvo aktu prasībām, proti, amatpersonām izsniegta pilnvara, pieteicējai ir paziņots par audita veikšanu un paziņojumā norādīti auditori, kas pilnvaroti veikt nepieciešamās darbības pieteicējas audita ietvaros.

[33] Nav pamatots pieteikumā norādītais, ka pieteicējai audits ir veikts 387 dienas, un šāds termiņš ir gan nesamērīgs, gan tiesību normām neatbilstošs.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23. panta trešā daļa noteic, ka nodokļu administrācija pieņem lēmumu par nodokļu revīzijas (audita) rezultātiem ne vēlāk kā 90 dienu laikā no nodokļu revīzijas (audita) uzsākšanas dienas, izņemot gadījumus, kad nodokļu administrācijas augstākā amatpersona ir pagarinājusi lēmuma pieņemšanas termiņu atbilstoši šā panta 3.[1] daļai.

Savukārt minētā likuma 23. panta 3.[1]daļā noteikts, ka nodokļu administrācijas augstākā amatpersona ir tiesīga pagarināt nodokļu revīzijas (audita) lēmuma pieņemšanas termiņu līdz 30 dienām, ja ir nepieciešama papildu informācija nodokļu revīzijas (audita) veikšanai, un līdz 60 dienām, ja ir nepieciešama informācija no ārvalstu nodokļu administrācijas vai citām kompetentām ārvalstu iestādēm, vai no nodokļu maksātāja, kuram tiek veikta transfertcenu pārbaude. Nodokļu revīzijas (audita) termiņā neieskaita laikposmu:

1) no dienas, kad ārvalstu nodokļu administrācijai vai citām kompetentām ārvalstu iestādēm pieprasīta informācija, līdz atbildes saņemšanas dienai;

2) par kādu nodokļu maksātājs ir nokavējis nodokļu administrācijas pieprasītās informācijas iesniegšanas termiņu, ja nokavējuma fakts ir dokumentāri pierādīts un pieprasītās ziņas attiecas uz nodokļu revīzijā (auditā) pārbaudāmiem nodokļiem, nodevām vai citiem valsts noteiktajiem maksājumiem, un tās ir vai tām vajadzēja būt nodokļu maksātāja rīcībā;

3) kurā nodokļu revīzijas (audita) veikšana nav bijusi iespējama nodokļu maksātāja vai tā pilnvaroto personu prombūtnes dēļ, arī slimības dēļ, ja prombūtnes fakts ir dokumentāri apstiprināts;

4) no dienas, kad transfertcenu pārbaudes ietvaros nodokļu maksātājam ir pieprasīta informācija, līdz atbildes saņemšanas dienai.

Tātad no minētajām tiesību normām izriet, ka lēmums par audita rezultātiem jāpieņem 90 dienu laikā, taču nodokļu administrācijas augstākā amatpersona var pagarināt lēmuma pieņemšanas termiņu, savukārt minētajā termiņā netiek ieskaitīts laiks, kad ārvalstu nodokļu administrācijai vai citām kompetentām ārvalstu iestādēm pieprasīta informācija, līdz atbildes saņemšanas dienai, un laikposms, par kādu nodokļu maksātājs ir nokavējis nodokļu administrācijas pieprasītās informācijas iesniegšanas termiņu. Turklāt lēmuma pieņemšanas termiņa pagarinājums un noteiktu laikposmu neieskaitīšana nodokļu revīzijas (audita) termiņā ir dažādas procesuālas darbības.

No lietas materiāliem izriet, ka Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes direktora vietniece 2013. gada 18. oktobrī pieņēma lēmumu Nr. 23.15/L-26136 no 2013. gada 28. novembra veikt pieteicējai auditu (*lietas 4. sējuma 3. lapa*).

Ar Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes direktora vietnieces 2013. gada 30. oktobra lēmumu Nr. 23.15/L-27602 pieteicējas nodokļu audits paplašināts, papildus nosakot veikt PVN auditu par 2013. gada septembri (*lietas 4. sējuma 5. lapa*).

Dienests 2014. gada 31. janvārī pieprasīja informāciju no Čehijas nodokļu administrācijas. Dienesta ģenerāldirektore 2014. gada 12. februārī pieņēma lēmumu Nr. 23.15/L-4760 ar kuru nolemts pieteicējas nodokļu audita termiņā neieskaitīt laika posmu no 2014. gada 11. februāra (tā kā nodokļu audita tālāka veikšana nebija iespējama) līdz no Čehijas nodokļu administrācijas pieprasītās informācijas saņemšanai, kā arī ar šo lēmumu tika nolemts nodokļu audita un lēmuma par nodokļu audita rezultātiem pieņemšanas termiņu pagarināt (tā kā nepieciešams iegūt, izvērtēt un apkopot papildu informāciju) līdz 60 dienām (*lietas 4. sējuma 9. lapa*).

Konkrētajā gadījumā likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23. panta trešajā daļā noteiktais audita 90 dienu termiņš ar nodokļu administrācijas augstākās amatpersonas lēmumiem pagarināts līdz 60 dienām. Turklāt atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23. panta 3.[1]daļai lēmumu par nodokļu audita lēmuma pieņemšanas termiņa pagarināšanu pieņēma nodokļu administrācijas augstākā amatpersona .

Ar Dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes direktora vietnieces 2014. gada 21. oktobra lēmumu Nr. 23.15/L-29701 pieteicēja tika informēta, ka 2014. gada 17. oktobrī saņemta informācija no Čehijas nodokļu administrācijas, secīgi nolemts neieskaitīt nodokļu audita veikšanas termiņā laika posmu no 2014. gada 11. februāra līdz 17. oktobrim un ieskaitīt 12. februāri, kad tika pieņemts lēmums Nr. 23.15/L-4760 par nodokļu audita veikšanas nosacījumu maiņu. Vienlaikus pieteicēja informēta, ka audits tiks pabeigts un lēmums par tā rezultātiem tiks pieņemts līdz 30. decembrim (*lietas 4. sējuma 11. lapa*).

Tādējādi pieteicējas nodokļu audita veikšanas un lēmuma par nodokļu audita rezultātiem pieņemšanas termiņš noteikts 150 dienas.

No lietas materiāliem konstatējams, ka sākotnējais lēmums ir pieņemts 2014. gada 19. decembrī, tātad Lēmumā pamatoti norādīts, ka nodokļu audits veikts 139 dienas (2013. gada 28. novembrī - 2014. gada 10. februārī, 12. februārī, t.i., 76 dienas, 2014. gada 18. oktobrī - 19. decembrī, t.i., 63 dienas).

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka Dienests ir ievērojis likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23. panta trešajā daļā un 23. panta 3.[1]daļā noteikto

lēmuma izdošanas termiņu (konkrētajā gadījumā – 139 dienas) un lēmums par audita rezultātiem ir pieņemts, ievērojot normatīvajos aktos noteikto termiņu.

[34] Nav pamatots pieteicējas iebildums, ka Dienests ar Lēmumu ir pasliktinājis pieteicējas stāvokli, neskatoties uz to, ka Administratīvā procesa likuma 81. panta trešajā daļā ir ietverts šādas rīcības aizliegums.

Tiesa konstatē, ka ar Lēmumu nolemts: 1) atstāt negrozītu sākotnējo lēmumu daļā par papildu nomaksai budžetā aprēķināto PVN 1 310 786,9 *euro*, soda naudu 393 236,05 *euro* un nokavējuma naudu 63 635,97 *euro*, kā arī par no budžeta atmaksājamā PVN samazinājumu 1 386 320,75 *euro* un no tā aprēķināto soda naudu 415 896,25 *euro*; 2) atcelt sākotnējo lēmumu daļā par papildu nomaksai budžetā aprēķināto PVN 22 996,62 *euro*, soda naudu 6898,99 *euro* un nokavējuma naudu 1135,16 *euro*; 3) papildus noteikt nomaksai budžetā PVN 6703,73 *euro*, soda naudu 2011,12 *euro* un nokavējuma naudu 227,93 *euro*.

Administratīvo tiesu judikatūrā konsekventi atzīts, ka likuma normas, kas noteic, kā nosakāms nodokļa apmērs, ir obligātās tiesību normas. Līdz ar to Dienesta ģenerāldirektoram, izskatot apstrīdēšanas iesniegumu par zemākas iestādes pieņemtu lēmumu par nodokļu parāda uzrēķinu, ir tiesības aprēķināt lielāku parāda apmēru, nekā tas bija noteikts apstrīdētajā lēmumā (izņēmums no *reformatio in peius* aizlieguma principa).

Turklāt, tiesa secina, ka sākotnējais lēmums ir atcelts daļā un atceltā soda nauda (6898,99 *euro*) ir lielāka, nekā papildu nomaksai noteiktā soda nauda (2011,12 *euro*). Tādējādi, izskatot pieteicējas apstrīdēšanas iesniegumu, Lēmums nav kļuvis pieteicējas interesēm nelabvēlīgāks nekā sākotnējais lēmums. Līdz ar to konkrētajā gadījumā Dienests ir ievērojis Administratīvā procesa likuma 81. panta trešās daļas prasības.

[35] Pieteicēja norāda, ka ir izpildījusi gan visas formālās prasības, lai pārliecinātos par apstrīdētajiem sadarbības partneriem, to tiesībspēju, gan arī citas papildus darbības – pieprasījusi cenu piedāvājumu, parakstījusi sadarbības līgumu, pārbaudījusi publiski pieejamo informāciju par šo uzņēmumu – vai nav kādas sūdzības internētā un pie citiem saviem sadarbības partneriem, un tādējādi izpildījusi, tai uzliktos pienākumus – rūpīgi pārliecināties par saviem sadarbības partneriem un to spēju piegādāt pakalpojumus/preces.

Tiesa norāda, ka tieši pieteicēja ne iestādei, ne tiesai nav spējusi sniegt objektīvu, pamatotu un pārbaudāmu informāciju par strīdus darījumu būtiskiem apstākļiem. Norādītais izriet arī no Augstākās tiesas atziņām, ka nodokļu maksātājam nav pietiekami atsaukties vienīgi uz formālo datu par darījuma partneri pārbaudi (tā reģistrēšanu PVN maksātāju reģistrā u.tml.), ir jāspēj sniegt skaidru darījuma un tā noslēgšanas apstākļu raksturojumu. Tas nenozīmē, ka tādējādi netieši tiek radīts nepamatots personas pienākums pārbaudīt savu darījuma partneri (*sk. Augstākās tiesas 2014. gada 11. septembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-522/2014 8. punktu*).

Savukārt apstāklis, ka darījumos iesaistīto uzņēmumu amatpersonas paskaidrojumos formāli apstiprināja sadarbību ar pieteicēju, nav pietiekams, lai atzītu darījumus par faktiski notikušiem. Dienests pārbaudot paskaidrojumos sniegto informāciju pēc būtības, pamatoti secināja, ka tā nesniedz skaidru priekšstatu par darījumu norisi. Tāpat tiesa, noklausoties liecinieku liecības, nonāca pie secinājuma, ka sadarbība ar pieteicēju atzīta formāli, jo liecinieki nespēja izskaidrot vai sniedza pretrunīgas liecības par darījumu detaļām, kas liedz iespēju izsekot visiem darījumu posmiem. Tādējādi apstāklis, ka lietas materiālos atrodas darījumu dokumenti un darījumu partneri formāli apstiprināja sadarbību ar pieteicēju, nav pietiekams, lai atzītu darījumus par faktiski notikušiem, jo lietas materiālos atrodas citi pierādījumi, kas apstiprina pretējo.

[36] Dienests pārbaudes rezultātā pieteicējai aprēķināja arī PVN soda naudu 811 143,42 *euro* un nokavējuma naudu 63 863,90 *euro*.

Tā kā tiesa atzīst, ka pieteicējai tiesiski un pamatoti papildus nomaksai budžetā noteikti nodokļu maksājumi, tiesa, pamatojoties uz Lēmumā piemērotajām tiesību normām, atzīst, ka pieteicējai tiesiski ir aprēķināta arī nokavējuma nauda un soda nauda. Tiesa, pārbaudot Dienesta veiktos aprēķinus un piemērotās tiesību normas, nekonstatē pārkāpumus soda naudas un nokavējuma naudas aprēķinā.

[37] Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa pārsūdzēto lēmumu atzīst par tiesisku un pamatotu, savukārt pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu.

Procesuālās ekonomijas nolūkā tiesa nevērtē pārējos pieteicējas iebildumus, jo tie nespēj ietekmēt tiesas secinājumu, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu un 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Ormus" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2015. gada 30. jūlija lēmuma Nr. 22.8/L-30534 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D. Lubāne